Biblia Diavolului

Scrisă de
Lianna Satanas Diabolique

Aspect copertă de
Ego Diabolus

Copertă spate de la
Tarotul Negru
de
Jason Sorrell

Design și machetare de
Studiourile Creative Oddities

Publicat de
Studiourile Creative Oddities

©Lianna Satanas Diabolique 2007

Această carte este dedicată tuturor liber-cugetătorilor, ingineri ai realității și colegi sataniști. Fie ca aceasta să lumineze, să distreze și să provoace.

Mulțumirile mele lui Ego Diabolus și Creative Oddities Studios pentru această oportunitate. Prieteni și Sataniști mai adevărați nu există.

CUPRINS

Cuvânt Înainte de Ego Diabolus
Introducere

CARTEA I: MITOLOGIE
I. Introducere
II. Geneza
III. Exodul
III. Regii24
IV. Iov
V. Căderea și alte mituri
VI. Noul Testament
VII. Apocalipsa
VIII. Un alt mit: Al-Jilwah

CARTEA A II-A: PREDICILE SATANICE ALE SATANISMULUI TRADIȚIONAL
Introducere
Cine esteSatan?
Satanismul tradițional
Libertatea în satanism
A fi un satanist tradițional
Gnoza satanică
Ce tradiție?
Satanism și bigotism
Antihristul

CARTEA A III-A: PRACTICĂ ȘI APLICARE
Introducere
Sărbătorile satanice
Ritual
Organizare
Salutul satanic
Magie

CARTEA A IV-A: RITUALE
Introducere
Autoinițiere
Perioada întâi: Aer
Perioada a Doua: Focul

Perioada a Treia: Apa
Perioada a Patra: Pământul
Liturghia Neagră
Crearea unei Forme-Gând „Succubus”
În Încheiere

Anexa I: Al Jilwah
Anexa II: Libre Luciferus
Anexa III: Cele 21 de precepte ale satanismului

SOLVE
COAGVLA
ELIPHAS
LEVI DCD

CUVÂNT ÎNAINTE

Am fost mai mult decât puțin surprins când Lianna m-a abordat pentru a publica această carte. La urma urmei, Lianna era membră a unei organizații cu care avusesem recent divergențe, ceea ce a lăsat o schismă între mine și foștii mei asociați. Schisma a fost rezultatul fanatismului crescând în rândul membrilor acestui grup și al refuzului meu de a susține proclamațiile acestui grup și de a denunța un alt asociat de afaceri care își asumase sarcina de a sublinia pericolele noii direcții a acestui grup. Lianna era o ofițeră a acestui grup și una dintre cele mai rapide persoane care au denunțat eforturile mele în satanism, numind-o anatemă pentru organizația ei.

Primul contact, prin e-mail, a fost scurt.

„Aș dori să discut despre o oportunitate de afaceri”, a fost tot ce a spus. Acum, trebuie să înțelegeți că Creative Oddities Studios este abordată zilnic cu cereri de asistență pentru publicarea de noi cărți sau pentru participarea la noi proiecte. Marea majoritate a acestor cereri necesită ca noi să ne asumăm cumva povara, fie creând singuri cea mai mare parte a materialului, fie contribuind cu cea mai mare parte a banilor pentru proiect. Din acest motiv, de obicei deleg astfel de cereri asistenților mei. Această simplă cerere a fost diferită, deoarece a venit de la cineva care a fost atât de deschisă în ceea ce privește alegerile mele în ceea ce privește grupul ei. Am fost imediat intrigată. Lianna Satanas Diabolique este o vizionară care a găsit un grup care i-a ascultat ideile. Aceasta a fost singura ei greșeală reală în relațiile cu mine. Este o satanistă pasionată, o adepta fidelă a lui Satan ca zeu real. Ea crede că satanismul are o tradiție lungă și profundă, care se întinde până în antichitate, dar recunoaște și că acest proces a fost evolutiv și că religiile din trecut au contribuit la ceea ce numim astăzi satanism, indiferent dacă suntem seculari sau spirituali din perspectiva noastră.

Se pare că schisma dintre mine și foștii mei asociați de afaceri a făcut mai mult decât să pună capăt unui aranjament financiar dezechilibrat, ci a creat și unele îndoieli în rândul membrilor grupului. Chiar și cei mai înfocați apărători ai idealurilor grupului începeau să pună la îndoială tactul fanatic care părea predominant în conducerea grupului. Au fost ridicate întrebări cu privire la credințele lor bazate pe Biblie, la insistența lor că creștinismul era o forță inamică și la credința zeloasă în interpretarea literală a Cărții Apocalipsei. Argumentele Liannei contrare erau tolerate din ce în ce mai puțin. După cum știe oricine a urmărit dezvoltarea organizațiilor sataniste, încercarea de a controla opiniile sataniștilor este ca și cum ai încerca să prinzi nisip; cu cât strângi mai tare, cu atât se pierd mai multe boabe.

În ciuda fanatismului lor crescând, acest grup devenea din ce în ce mai mult exemplul principal de „satanism tradițional”. Preocupată de această tendință, Lianna a decis să-și scrie propria carte care să reprezinte nu numai convingerile sale ca satanist tradițional, ci să susțină și impulsul celor care o citesc de a căuta propriile răspunsuri în fața organizațiilor care acționează într-un mod aproape totalitar în ceea ce privește libertatea adepților lor de a se exprima.
Lianna a început acest proiect trimițându-mi un prospect cu ideile ei, nesigură că le voi accepta și că voi fi dispus să le diseminez public. Deși nu sunt pe deplin de acord cu ideile prezentate în această carte, găsesc totuși mult respect și admirație pentru ele. Lianna prezintă aspectele spirituale ale satanismului într-un mod care este încă rezonabil și permite variații. De asemenea, eram suspicios, îngrijorat că acest lucru ar fi putut face parte dintr-un efort de a-mi readuce numele în asociere cu organizația ei, lucru care, chiar și într-un context negativ, a beneficiat odată enorm grupul. Foarte repede, amândoi ne-am dat seama de intenția celeilalte: Lianna acționa complet autonom față de organizația ei și cu siguranță aveam să-i ajut mesajul să ajungă la Comunitatea Satanică.
Procesul nu a fost lipsit de încercări. La scurt timp după ce vestea despre acest proiect a început să se răspândească, amândoi am primit diverse amenințări de origine necunoscută. Aceste amenințări s-au dovedit în mod repetat a fi goale; provenite de la oameni cu puțină imaginație și fără coloană vertebrală. Apoi au venit propunerile falsificate. Lianna îmi trimitea cartea ei pe secțiuni, astfel încât fiecare idee să poată fi discutată, dezvoltată și editată, dacă era necesar. Am început să primim propuneri care erau radical în afara a ceea ce Lianna trimitea, cu unele sugestii ridicole și grosolane. De asemenea, Lianna a început să primească respingeri falsificate de la persoane care pretindeau că reprezintă Creative Oddities Studios. Această schemă a fost rapid descifrată, iar un set simplu de fraze codificate cu fiecare comunicare elimina eficacitatea postărilor impostorului.
După ce am terminat cartea, am aflat că unii membri ai grupului au încercat chiar un fel de atac mistic, implorând forțe „demonice” să ne atace persoanele și mințile. Niciunul dintre noi nu a fost conștient de acest atac, deoarece eu și colegii mei suntem mai mult decât suficient protejați de astfel de molestări. Se pare însă că potențialii noștri atacatori încă suferă de coșmaruri ca urmare a eforturilor lor împotriva noastră și a reacțiilor adverse. Niciunul dintre acești vrăjitori minori nu ne va mai rosti numele de teama mustrării chiar din partea forțelor pe care se presupune că le-au trimis să ne înnebunească!
Ca de obicei, atunci când erau presați să acționeze, dar neputincioși, atacatorii noștri au apelat la amenințări cu acțiuni în justiție. Întotdeauna m-am minunat de cei care insistă să strige cum vor „da în judecată” dacă nu

încetăm și nu ne abținem. Ori de câte ori am nevoie să informez pe altcineva despre intenția mea de a intenta un proces pentru nedreptățile provocate mie de alții, o fac prin intermediul birourilor avocatului meu, nu printr-un e-mail de la propriul meu birou. În aproape fiecare caz, avocatul meu mă informează că nu există niciun caz împotriva noastră și că niciun avocat demn de diploma sa nu ar prelua un astfel de caz între sataniști decât dacă ar exista ceva de câștigat. Majoritatea sataniștilor pe care i-am întâlnit fie au puțină influență financiară, fie sunt suficient de inteligenți pentru a avea succes și nu au nevoie să amenințe cu un proces atunci când lucrurile nu merg așa cum doresc.
Cred că valoarea acestei cărți poate fi măsurată prin cantitatea de opoziție pe care am întâmpinat-o la publicarea ei. Nu am nicio îndoială că mulți se vor alătura rândurilor opoziției după ce vor citi acest text. Această carte pune satanismul tradițional în mâinile adepților săi individuali și îi eliberează pentru a descoperi singuri aspectele spirituale ale satanismului. O astfel de propunere îi amenință pe toți cei care au susținut că sunt intermediarii forțelor întunecate, liderii necesari pentru a arăta calea. Deși rezistența la eforturile Liannei va crește, fără îndoială, nu am nicio îndoială că sprijinul pentru acest document va fi și mai mare, deoarece ochii potențialilor adepți sunt deschiși către propriul lor potențial ca dar al lui Satan pentru noi toți.

Ego Diabolus
Lammas, 2007

INTRODUCERE

Au existat numeroase încercări de a echivala filosofia satanismului modern cu Satanul biblico-mitologic pe care se bazează. Sataniștii tradiționali îl văd pe Satan ca fiind adevărata zeitate a întregii realități, o zeitate recunoscută cel mai imediat atât pentru natura sa animală, cât și pentru concentrarea pe rațiune. Sataniștii caută să-l imite pe Satan, un proces care necesită o înțelegere personală a ceea ce este Satan. Abordăm acest lucru încercând să interpretăm informațiile despre Satan din trecut, care sunt raționale și relative la închinarea noastră. Aceste încercări au dus la o mare varietate de credințe satanice, de la cei care resping mitologia biblică (și pe bună dreptate) până la cei care o îmbrățișează mai presus de toate celelalte (și pe bună dreptate). O problemă comună în toate variațiile este fundamentul credinței iudeo-creștine, care este programat în noi de educația noastră occidentală. Acest fundament contaminează toate celelalte sisteme de credințe pe care le-am putea explora, este ceea ce comparăm și contrastăm cu noile noastre credințe. Acest lucru duce la o anumită confuzie despre satanism, atât pentru cei din afara lui, cât și în mintea adepților săi. Acceptăm ceea ce am fost învățați despre Satan ca fiind adevărat sau îl redefinim pe Satan pentru noi înșine?

Răspunsul este că facem ambele lucruri.

A înțelege că satanismul pe care îl practicăm, indiferent de direcția sa, este un fenomen occidental înseamnă și a accepta că, la un anumit nivel, este bazat pe Biblie. Încă de la căderea Romei, societatea occidentală și-a bazat religiile, guvernele și perspectivele filosofice pe principii iudeo-creștine (deși s-ar putea argumenta că Biblia este la fel de influențată de romani precum societatea occidentală este influențată de Biblie). Pentru a depăși acest paradox derutant, trebuie să ne împăcăm cu acest fundament biblic și să-l redefinim pentru noi înșine. Pe măsură ce vremurile se schimbă, interpretarea informațiilor din trecut reflectă în mod natural atitudinile și valorile predominante ale prezentului. Înțelegându-l pe Satan prin intermediul Bibliei și al altor texte din trecut, nu vom găsi niciodată adevărul absolut, ci trebuie să găsim sensul în raport cu experiența noastră personală.

Sataniștii tradiționali recunosc că există un aspect mai înalt al universului decât simpla materie și energie, că există o componentă spirituală care leagă toate lucrurile și pentru unii este demnă de venerație.

Recunoaștem că „Satan”, așa cum este definit de Biblie și mitologia creștină, este o definiție mult mai bună a acestei forțe de legătură decât alți zei. Creștinismul folosește textul biblic pentru a-i lega pe alții de un zeu creat de oameni ca mijloc de a-i controla. Această mitologie din societatea

occidentală este cea care leagă atât minciunile, cât și adevărul, ceea ce trebuie divizat de individ. Această carte încearcă să facă exact acest lucru, explorând mitologia biblică, alte texte și perspectivele occidentale și reinterpretând-o din perspectiva sataniștilor acestei epoci, oferind îndrumare celor care caută o conexiune personală cu Satan.
Această interpretare ține cont de faptul că Biblia este o mitologie, credințele unei civilizații de mult dispărute din Orientul Mijlociu, care a fost adoptată și modificată în scopuri politice în formatul pe care îl cunoaștem astăzi. De asemenea, ține cont de faptul că este o mitologie în care protagonistul nostru este inamicul și a fost scrisă din această perspectivă părtinitoare. Există unele filozofii satanice bazate pe Biblie care ignoră aceste fapte și acceptă cuvântul dușmanului lor declarat ca fiind corect, o perspectivă schizofrenică care îi afundă într-un ciclu de ură de sine și distrugere. Alte „Biblii ale Diavolului” au fost scrise din această poziție de slăbiciune, ambele îmbrățișând Biblia ca fiind exactă, în timp ce numind sursa acesteia falsă. O astfel de duplicitate nu poate spera să dureze, nici într-o instituție, nici într-un individ. Aceasta explică de ce atât de mulți potențiali sataniști încep calea cu o asemenea convingere, dar în cele din urmă cad pe marginea drumului. Conflictul dintre ceea ce a fost învățat și ceea ce caută nu a putut fi depășit. În timp ce căutăm din această mitologie Satanul demn de închinarea noastră, trebuie să fim siguri că nu îmbrățișăm mitologia ca adevăr sau cădem în capcana de a-i împuternici pe zeul lor prin dorința noastră de a-l ataca în numele lui Satan. Dumnezeul lor nu există, în timp ce al nostru este evident în toate lucrurile.
Această carte nu este o încercare de a răsturna textele scrise despre satanism care au apărut înainte de acesta. Autorul are o mare datorie față de cei care au avut curajul să vorbească în trecut, așa cum fac toți sataniștii de astăzi. Este privilegiul și datoria noastră să adăugăm la această fundație, să explorăm aceste idei și să sugerăm altele noi și să continuăm avansul satanismului și al gândirii satanice. Este datoria adevăratului închinător al lui Satan să exploreze toate textele scrise în numele său și să le cântărească singur. Prin acest efort, fiecare dintre noi atinge o mai bună înțelegere a lui Satan și a libertății pe care o reprezintă pentru cei care-l îmbrățișează. Având în minte această cauză nobilă, autoarea prezintă acest text fraților și surorilor ei din Satana.

Trăiască Satana!
Lianna Satanas Diabolique
Imbolc, 2007

CARTEA I: MITOLOGIA

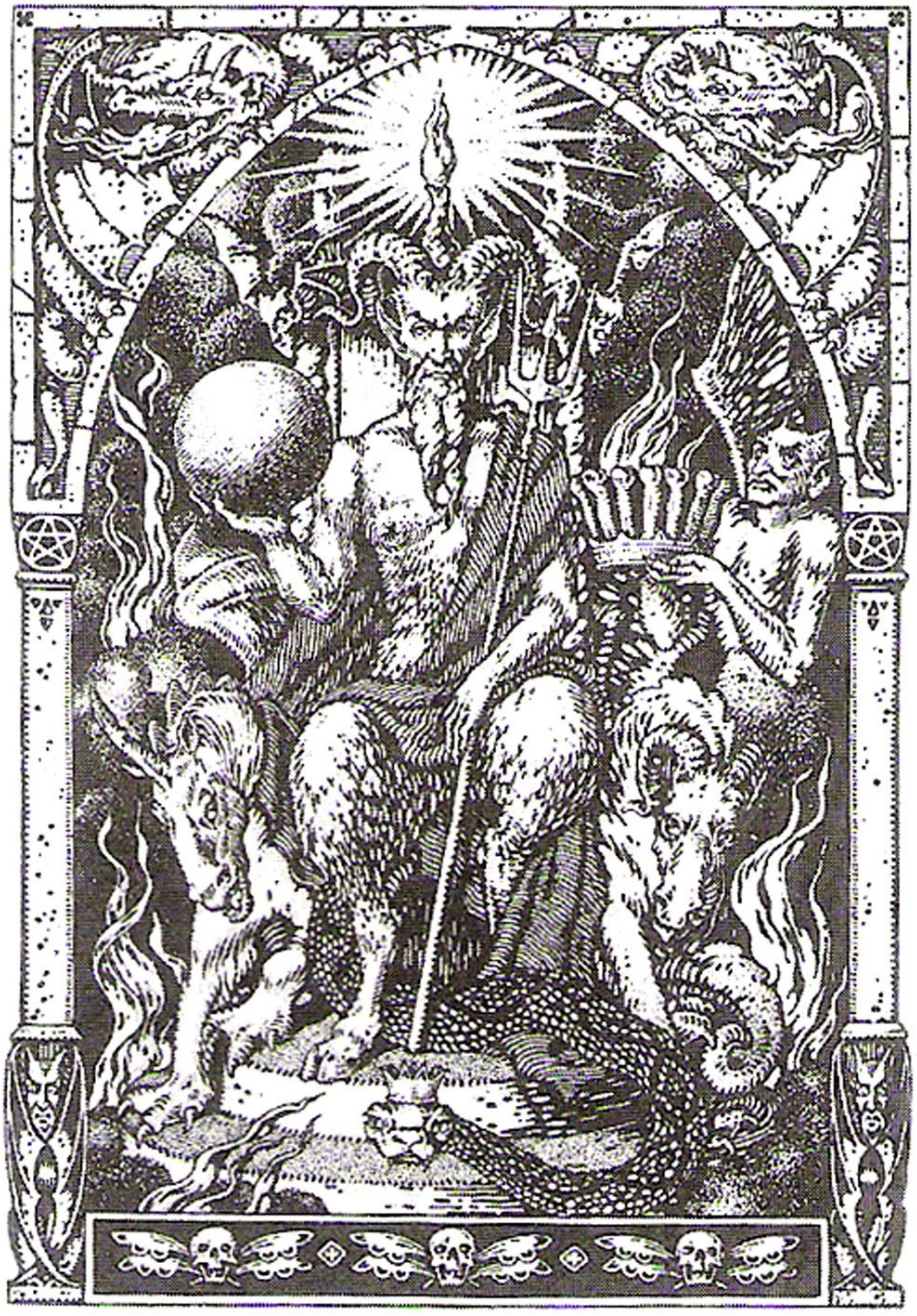

INTRODUCERE

Următorul text este un monolog fictiv care sugerează perspectiva lui Satan cu privire la mitologia Bibliei creștine, precum și la Al-Jiwah, un text popular printre unii sataniști cu înclinații spirituale. Autoarea nu sugerează că ea însăși este Satan sau că Satan i-a comunicat aceste informații direct. Mai degrabă, aceasta este doar o presupusă proiecție a caracterului lui Satan, bazată pe înțelegerea autoarei despre acel personaj în ceea ce privește informațiile prezentate în Biblie. Aceasta este menită să fie un instrument pentru explorarea unei noi perspective asupra informațiilor biblice, separată de pregătirea noastră dogmatică occidentală, care preia punctele culminante ale mitului biblic, în special în ceea ce privește Satan, și le pune în perspectivă pe baza rațiunii. Acest tip de dispozitiv de scriere a fost folosit și în alte domenii atât pentru divertisment, cât și pentru edificare. Orice dincolo de această explicație, în special sugerarea că autoarea crede că este Satan sau că este în comunicare directă cu Satan, ratează esențialul.

MITOLOGIA

I. Geneza

Întrucât ați ajuns să mă cunoașteți prin intermediul mitologiei creștine, este timpul să abordez fundamentul acelei mitologii prin care am fost defăimat și denaturat. Primul lucru de înțeles este că Biblia începe cu o minciună. Primul rând este „La început”, dar pe măsură ce citim este clar că acesta era departe de început. Cum poate fi acesta începutul întregii creații dacă creatorul există? Evident, povestea este mai complexă decât lasă Biblia să se înțeleagă. Biblia începe cu o minciună și perpetuează această minciună în tot textul său.

Rolul meu în această poveste nu începe în acest moment, dar acel rol începe să se dezvolte aici. Oamenii care au format această mitologie; evreii, s-au străduit de-a lungul existenței lor să-și definească zeul. Inițial, în Geneza, zeul lor este menționat mai întâi ca „Elohim”, un termen care nu este doar plural, ci și feminin. Dialogul de la începutul Genezei este despre Dumnezeu care vorbește cu ceilalți într-un mod aproape egal. Se presupune că m-am aflat printre această gazdă.

Rolul meu vine la pachet cu următoarea mare minciună din Biblie. Mitul afirmă că primilor oameni li s-a permis să mănânce din toate fructele grădinii, cu excepția unui singur pom. Dumnezeul lor le-a spus că dacă ar mânca din fructul acelui pom, ar fi ucis. Mitul spune că eram în grădină atunci, deși Biblia dă vina pe un șarpe. În orice caz, sunt acuzat că am convins-o pe prima femeie că fructul nu le va ucide, ci le va da înțelepciune de care zeul lor se temea să o dobândească.

Și se pare că am avut dreptate.

Primul bărbat și prima femeie au mâncat fructul și apoi nu au mai fost sclavii zeului lor. Erau conștienți de ei înșiși și de potențialul lor. Le-am împărtășit adevărul când zeul lor nu a vrut, totuși miturile mă numesc „Tatăl Minciunilor”. Eu sunt, în schimb, Tatăl Liberului Arbitru.

Zeul lor era atât de temător de potențialul omului încât i-a alungat din pădure. În pădurea aceea se afla un alt copac care avea fructe ce aveau să le confere oamenilor, recent conștienți de sine, nemurirea. Diferența între acest zeu și creația pe care o revendica era pur și simplu nemurirea, iar nemurirea era potențial a lor.

Întrucât nu am fost menționat cu adevărat în acest mit, sunt, în mod ciudat, absent și din următorul, deși mitologia încearcă să mă considere cumva vinovat. Primii oameni au avut doi fii: Cain și Abel. Amândoi au dat zeului lor ce era mai bun din munca lor. Abel era păstor, iar Cain era fermier. Zeul lor pare să prefere carnea, pentru că l-a favorizat pe Abel în locul lui Cain.

Din această cauză, Cain l-a ucis pe Abel. Miturile diferă în ceea ce privește motivul; unii sugerează gelozie, alții susțin că Cain era plin de furie (cu amabilitatea mea). Am o altă teorie; zeul lor l-a favorizat pe Abel pentru că Abel i-a dat ce era mai bun din ceea ce era al lui. Ce era mai bun din ceea ce avea Cain era fratele său, Abel. Veți observa că, în mit, nu Dumnezeu este nemulțumit de Cain, ci mai degrabă propriul tată al lui Cain.
Înainte de a discuta despre următorul mit major al Bibliei, cred că ar trebui să menționăm natura ocultă a acestor povești. Biblia creștină este plină de informații oculte, în ciuda fricii creștinilor față de aceste practici. De exemplu, unii mistici evrei credeau că zeul lor a dat existență universului prin vorbire și că Adam, primul om, a învățat această limbă de la zeul său și i-a învățat pe fiii săi. Există niște informații interesante acolo, dacă știi unde să cauți.
Următorul mit este povestea lui Noe. Din nou, cât timp sunt absent, sunt blamat și în mitologie. Omul, fiind aproape divin, se complace în natura sa, lucru de care zeul lor se va dovedi a se teme de multe ori în miturile viitoare. Din cauza „inegalităților” omului (îndulgirea impulsurilor și potențialului său natural), zeul lor inundă pământul. Știm că aceasta este, desigur, o minciună. Întregul pământ nu a fost inundat, deși este posibil să fi avut parte de câțiva ani de ploi mai mari decât în mod normal, suficiente pentru a provoca inundații în mai multe zone. O minciună și mai fantastică este ideea unui om drept care adună câte două din fiecare animal și le pune pe o barcă. Dacă a existat o astfel de menajerie plutitoare, probabil că transporta doar animalele de turmă importante pentru triburile din zona imediată a barcagiului și din acea vreme.
Geneza prezintă o fundație de minciuni pe care se bazează mitologia. În jurul ei au fost plasate miturile Căderii mele. Geneza menționează o singură cădere; când „Fiii lui Dumnezeu” și-au luat parteneri de la „Fiicele Omului”. În ciuda presupuselor „rele” ale acestui act, acești îngeri căzuți sunt considerați și sursa cunoașterii artelor, muzicii, științei, războiului și a altor școli de gândire. Nefilimii, urmașii acestor uniuni, sunt numiți eroi și mari regi printre oameni și s-ar putea sugera că ADN-ul lor continuă să facă parte din fondul genetic uman.
Căderea mea este, se presupune, rezultatul fie al mândriei mele, fie al invidiei față de zeul lor. În aceste mituri, reușesc să conving o treime din Oastea Cerească să-mi urmeze exemplul. Deși argumentul despre a doua cea mai puternică ființă din creație care are nevoie de o armată nu ar trebui ignorat, faptul că am reușit să conving o treime din Oaste de cauza mea sugerează că am avut un argument puternic, ceva mai mult decât propria mea mândrie sau gelozie. În schimb, ce-ar fi dacă cauza ar fi fost și scopul din spatele călătoriei mele în grădină în primele vremuri? Ce-ar fi dacă aș îndrăzni să sugerez că omul ar trebui încurajat în loc să fie subminat? Ce-ar

fi dacă eu, marele adversar, aș lupta de fapt pentru recunoașterea egală a omenirii în rândul întregii creații?

II. Exodul

Am menționat numele folosit pentru zeul lor în Geneza dintr-un motiv. Numele joacă un rol important în această mitologie. Sunt cunoscut sub multe nume, Satan fiind cel mai popular doar în Occident. „Satan” în sine nu este un nume. Mai degrabă, este un titlu. „Satan” este cuvântul ebraic pentru „adversar” sau „cel care se opune”. Orice și oricine se opunea sau era diferit de modul de gândire sau de viață ebraic era considerat în afara zeului lor și, prin urmare, „al satanei”. Orice sau oricine putea fi un Satan. La fel este și cu Hristos; tot un titlu. Acestea nu sunt nume proprii, ci definesc rolurile celor la care se face referire. Numele, vedeți, nu contează la fel de mult ca înțelegerea rolului pe care îl îndeplinește ființa la care se face referire.
Rolul zeului lor se schimbă de-a lungul acestei mitologii, la fel ca și numele său. Aceasta reflectă o schimbare în modul în care închinătorii săi îl consideră. Inițial, ca atâtea alte triburi, zeul lor era reprezentat de forțele naturii din jurul lor și erau politeiști și probabil matriarhali în viziunea lor asupra divinului. Pe măsură ce perspectiva lor s-a schimbat, la fel s-a schimbat și natura zeului lor, o parte din istoria lor fiind rescrisă. În Geneză, zeul lor a jucat un rol direct în viețile lor. De exemplu, zeul lor a fost cel care a distrus Sodoma și Gomora pentru imoralitatea lor. Pe măsură ce mitologia progresează, zeul se implică mai puțin direct, lăsând munca murdară în seama „îngerilor” săi. Inițial, toți erau considerați zei; „oastea” care are primele conversații din Geneză. Această schimbare reflectă trecerea de la politeism la monoteism, rolurile fiind și mai bine definite pe măsură ce avansăm în mitologie.
Exodul este o poveste importantă care reflectă această schimbare. Este povestea lui Moise, conducătorul triburilor evreiești, care le scoate din sclavie și le conduce în propriul lor regat. O mică lecție de istorie ar trebui menționată în acest moment. Faraonul specific al Egiptului nu este menționat, dar majoritatea teologilor sugerează că a fost Ramses al III-lea. Ramses s-a bucurat de o domnie lungă și pașnică. Egiptenii erau niște arhivari meticuloși, totuși nu este prezentă nicio mențiune despre această revoltă a sclavilor și migrația în masă a forței lor de muncă. Pierderea întregii lor armate la Marea Roșie lipsește, de asemenea. Chiar dacă presupunem că o astfel de pierdere ar fi omisă din motive de mândrie, acest tip de pierdere ar fi dus la un atac asupra regatului lui Ramses din interior sau din exterior, prin forțe care căutau mereu să preia puterea. În schimb,

Ramses a trăit mai mult decât majoritatea compatrioților săi și a domnit aproape fără opoziție. Migrația evreilor a fost aparent mai importantă pentru Moise și poporul său decât pentru egipteni.
De asemenea, este important de menționat că nu toți evreii erau sclavi. De fapt, este mai probabil ca majoritatea să fi fost cetățeni ai Imperiului, chiar dacă cetățeni de mâna a doua. Biblia menționează că evreii erau stăpâni de muncă și că evreii se îmbrăcau și se comportau ca egiptenii. Este probabil ca migrația să fi fost rezultatul nevoii evreilor de a reveni la un mod de gândire mai ortodox și a fost probabil reciproc benefică atât pentru egipteni, cât și pentru evrei.
Moise își începe cariera de lider al acestei mișcări fiind un membru favorizat al curții faraonului până când ucide un om și părăsește Egiptul pentru a rătăci prin deșert. Rătăcirea prin deșert are numeroase implicații spirituale pentru evrei. Trimiterea de lucruri în deșert era un mijloc de a trimite lucruri în lumea spiritelor. Pustia era considerată domeniul divinului și, pe măsură ce schimbarea perspectivei continuă, tărâmul meu. Evreii obișnuiau să-și scrie necazurile pe bucăți de pânză și să le lege de o capră, apoi să mâne fiara în deșert, luând cu ea necazurile; de aici și termenul „țap ispășitor”. Când un om rătăcea prin deșert și apoi se întorcea, era ca și cum s-ar fi întors din morți și ar fi fost atins de divin.
Moise se întoarce în Egipt din deșert și începe să negocieze cu faraonul pentru eliberarea poporului său. Timpul petrecut de Moise la soare l-a lăsat puțin amețit, iar fratele său, Aaron, trebuie să vorbească în mare parte în numele lui. O parte interesantă a acestei povești este dovada existenței zeului lui Moise; transformarea unui toiag într-un șarpe. Magicienii curții sunt, de asemenea, capabili să facă acest lucru. Acest lucru sugerează câteva lucruri pe care creștinii sunt reticenți să le recunoască. În primul rând, este potențialul magiei. Nu există nimeni în epoca modernă care să aibă capacitatea de a face ceea ce era aparent ceva obișnuit la curțile faraonului. În al doilea rând, este potențialul altor zei. Moise și magicienii s-au bazat pe puterile zeilor lor pentru a-și înfăptui miracolele. Magicienii s-au bazat pe puterile zeităților egiptene și, deși mitul spune că au pierdut, sugerează și că zeitățile lor sunt reale și receptive.
După cum știu cei familiarizați cu mitul, Moise a chemat de la zeul său o serie de plăgi asupra egiptenilor. Cea mai memorabilă este moartea primului născut al tuturor celor care nu și-au vopsit ușa cu sângele unui animal. „Paștele” este sărbătoarea evreiască care comemorează acest eveniment. Menționez acest lucru deoarece, în timp ce în Geneză zeul lor a fost cel care a distrus Sodoma și Gomora și a săvârșit alte acte de violență și cruzime, unul dintre îngerii săi a fost trimis să ucidă bebeluși. Evreii acestei epoci, expuși religiei egiptene și separării acesteia între zeități în mare parte binevoitoare și în mare parte răuvoitoare, au început să pună la îndoială motivul din spatele venerării unui zeu care era amoral și indiferent

față de ei. Lăsând sarcinile crude în seama îngerilor, evreii încep să-l absolve pe zeul lor de fapte rele.
Moise își ține triburile în deșert timp de 40 de ani. Aceștia suferă prin multiple greutăți și primesc cele zece porunci. Aceasta pare o soartă crudă până când nu luăm în considerare scopul. 40 de ani duc la o epurare socială; este suficient de mult timp pentru ca cei care își amintesc faptele despre viața în Egipt să moară, astfel încât nimeni nu poate contesta versiunea istoriei creată de Moise. 40 de ani petrecuți în deșert șterg vechea identitate socială a triburilor evreiești, permițându-i lui Moise să o recreeze. De asemenea, este suficient timp pentru ca triburile să devină fanatice și militante. Zeul lor își desăvârșește transformarea dintr-un zeu al naturii într-un zeu al războiului. „Iehova" era numele folosit în această perioadă, traducându-se aproximativ prin „gelos". Nu poți fi gelos pe cineva fără să-i lipsească ceea ce are. Acest lucru pune sub semnul întrebării faptul că zeul lor este atotputernic, nu-i așa?
S-ar putea să-i intereseze pe unii să știe că, deși nu sunt o ființă foarte religioasă, sunt de acord cu unele dintre poruncile pe care Moise le-a adus de pe Muntele Sinai triburilor evreiești. Nu primul set, să țineți cont de regulile despre a nu fierbe un vițel în laptele mamei sale, ci al doilea set. Sunt o ființă rațională și, fie că vă place sau nu, unele dintre aceste porunci au sens. De exemplu, „să nu ucizi pe nedrept" (mai târziu schimbat în „să nu ucizi" pentru a-i supune și mai mult pe adepții creștinismului) este o poruncă rezonabilă; este nepoliticoasă și, de obicei, provoacă represalii din partea semenilor tăi. Alte reguli, cum ar fi cele împotriva folosirii în deșert a numelui zeului lor sau a lucrului în Sabat, sfidează logica. Doar pentru că o poruncă vine, așa cum se presupune, de la zeul lor nu înseamnă neapărat că este coruptă. Dacă tot ce ar rosti ar fi o prostie completă, nimeni nu ar crede în ea.

III. Regi

Cei dintre voi care au citit Biblia vor ști că sar puțin peste unele pasaje. Rolul meu în Vechiul Testament nu a fost nici pe departe atât de extins pe cât sunt făcuți să creadă unii creștini. Evreii erau adevărați monoteiști; aveau un singur zeu, sursa atât a binelui, cât și a răului. Moise le-a oferit Cele Zece Porunci de la zeul lor (de două ori), dar asta nu a fost suficient. Au creat un set masiv și confuz de reguli pe care doar cei cu adevărat masochiști ar fi interesați să le înțeleagă. Este suficient să spun că aceste reguli sunt atât arbitrare, cât și reacționare. Permiteți-mi să explic; când evreii au descoperit că ceva era rău pentru ei, au presupus că Dumnezeu nu vrea ca ei să facă orice ar fi și au stabilit o regulă împotriva acestui lucru.

Să luăm exemplul consumului de carne de porc; știm astăzi că carnea de porc insuficient gătită poate fi îmbolnăvitoare, iar boala cauzată de carnea de porc insuficient gătită poate provoca nebunie și moarte. Când destui membri ai tribului lor au murit din cauza cărnii de porc, cineva dintre ei a decis că zeul lor nu vrea ca ei să mănânce carne de porc și a interzis-o."
Acest tip de legislație avea și alte avantaje. În exemplul nostru, începi să reglementezi obiceiurile alimentare ale tribului tău, totul în numele zeului lor. Când decizi ce poate și ce nu poate mânca poporul tău, iar aceștia se supun de teama a ceea ce le va face zeul lor dacă nu o fac, stabilești un mijloc de a-i controla. La urma urmei, dacă mâncarea trebuie binecuvântată și preparată într-un anumit mod pentru a fi consumată în siguranță, iar tu ești sursa acelei binecuvântări și pregătiri, oamenii care au nevoie de acea mâncare ar trebui să fie ascultători.
Cărțile dintre Exod și Regi discută despre stabilirea regatului ebraic și a legilor sale. Nici nu aș fi adus în discuție Regii dacă nu ar fi fost Solomon. Solomon a fost, fără îndoială, regele meu evreu preferat; un om al rațiunii, intelectului și științei. Sub conducerea sa a început Francmasoneria, iar designurile sale arhitecturale au fost atât de impresionante încât miturile sugerează că le-a poruncit demonilor să-i construiască atât templul, cât și palatul. În plus, Solomon iubea doamnele. Regina din Saba merita chiar să fie explorată și alte practici oculte. Solomon părea un tip rezonabil și cu mintea deschisă.
Dar aceasta este Biblia, iar Biblia este o poveste morală. Conducerea prin rațiune nu este o conducere de către Dumnezeu, așa că Solomon a trebuit să plătească pentru fărădelegile sale. Ai putea spune că a fost primul Faust.

IV. Iov

Cărțile dintre Regi și Iov repovestesc povestea lui David și Solomon și relatează linia regilor evrei. De asemenea, relatează despre căderea Regatului Evreiesc, precum și despre descendența lui David. Acest lucru este important atunci când trebuie să dovedești că Isus din Nazaret este Mesia cel profețit, iar aceste cărți au fost editate intens având în vedere acest lucru. Includ și câteva povești cu moralitate, dar acum ajungem la prima mea apariție reală.
Povestea lui Iov este evident jefuită de povești similare spuse de alte culturi. Este povestea familiară a Soarelui și a Vântului. Vântul a provocat odată Soarele pentru dominația cerului. Testul era să vedem cine putea face un om să renunțe la haina sa. Vântul a suflat și a suflat, dar acest lucru l-a făcut pe om să-și strângă haina mai strâns. Dar, când Soarele și-a luminat ușor căldura asupra omului, omul și-a scos bucuros haina.

În cazul lui Iov, mitul spune că i-am sugerat zeului lor că oamenii sunt ascultători doar datorită fricii lor și binecuvântărilor pe care Dumnezeu le dă. Dacă zeul lor nu i-ar binecuvânta, atunci i-ar întoarce spatele lui Dumnezeu. Iov era omul zeului lor. În ciuda pierderii proprietăților, a vitelor, a fiilor săi și chiar a bolilor provocate, Iov a rămas fidel.
Mitul variază în ceea ce privește cine i-a provocat rănile, majoritatea spunând că zeul lor mi-a permis să-l chinuiesc pe Iov. În ambele cazuri, Dumnezeu vrea ca Iov să fie chinuit, în ciuda credinței și a bunei sale reputații, doar pentru a demonstra un punct. Acest proces este atât de sadic încât toți ceilalți din poveste îi întorc spatele zeului lor și îl proclamă pe Iov nebun pentru că nu face același lucru.
A existat un proces continuu de-a lungul cărților anterioare ale Bibliei care a dus la acest punct. Poporul evreu, pe măsură ce s-a dezvoltat într-o națiune, s-a luptat cu natura zeului său. Inițial, zeul lor era natura; neutru, amoral și fără un scop adevărat. Expunerea lor la alte culturi i-a determinat să adapteze multe dintre gândurile despre alți zei în zeul lor. Au respins sistemele matriarhale, favorizând conducerea masculină. Când Moise i-a condus în deșert, zeul lor era unicul creator și a devenit un zeu al războiului. Deșertul i-a împietrit pe evrei, pregătindu-i să cucerească valea Ierusalimului cu forța. Totuși, le-a fost greu să accepte ideea că zeul lor putea fi de partea lor într-un caz și împotriva lor în următorul. Așadar, îngerii lui Dumnezeu, sau mesagerii, erau folosiți să facă voia lui în locul zeului lor direct. Când o ciumă a venit să-i pedepsească pe evrei, de exemplu, era un înger eliberat de zeul lor și numai Dumnezeu a făcut ca aceasta să se potolească și să-i cruțe pe evrei de la anihilarea totală. Devenea din ce în ce mai necesar ca evreii să-și separe patronul-creatorul de actele „rele” ale lumii din jurul lor.
Astfel, în Iov, sunt prezentat. Sunt Satan, cel care provoacă oamenii, cel care chinuie și cel care pune la îndoială autoritatea. În acest moment, se pare că încă mă aflu în grațiile zeului lor. Mai mult, trebuie să fiu cineva important în ierarhie pentru ca zeul lor să simtă nevoia să-mi dovedească ceva. Pe măsură ce lucrurile vor progresa, vom vedea o trecere de la statutul meu de participant de bunăvoie la planul zeului lor la statutul de adversar voit, cu o putere aproape egală.
Înainte de a merge mai departe, vreau să vă reamintesc povestea Soarelui și a Vântului. Vedeți, în acea fabulă, încurajarea blândă a Soarelui învinge lovitura puternică a Vântului. Evreii, și mai târziu creștinii, vor face tot posibilul să sugereze că zeul lor este Soarele, iar eu vântul. Propria lor istorie, însă, sugerează contrariul. Mitologia lor oferă o înțelegere mai adevărată. Zeul lor trăiește într-un nor de întuneric și acționează prin distrugere și moarte. Eu, pe de altă parte, sunt numit Lucifer, Purtătorul de Lumină, și sunt cunoscut pentru subtilitatea mea. Cine este cu adevărat Soarele și cine este cu adevărat Vântul?

Isaia 45:7 ***Eu întocmesc lumina și creez întunericul; Eu fac pacea și creez răul: Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.***

Restul Vechiului Testament dezvoltă în continuare această idee și oscilează între faptul că zeul lor este sursa a toate și faptul că ei sunt îngeri care îndeplinesc voința sa și au diferite grade de liber arbitru.

V. Căderea și alte mituri

Înainte de a trece la Noul Testament, cred că ar trebui să discutăm despre o parte din mitologia care înconjoară Vechiul Testament, atât cea creștină, cât și cea iudaică. Primul mit pe care aș dori să-l abordez este cel al lui Lilith. Lilith, în mitologia iudaică, a fost prima femeie. Ea nu a fost creată ca o subordonată bărbatului, ci ca o egală. Aceasta reflectă credințele religioase fundamentale ale evreilor, credințele pe care le-au abandonat în favoarea unei zeități patriarhale. Lilith este mai mult decât un simplu simbol al unei femei căreia i se permite să fie prea plină de sine. Mai degrabă, ea reflectă natura feminină a zeității originale pe care o venerau, zeii lor fiind odată la fel de masculini și feminini. Este probabil ca femeile să aibă o legătură aparentă mai mare cu divinul prin rolul lor direct în creație, lucru de care bărbații au ajuns să fie geloși sau precauți.
Astfel, avem o poveste despre prima femeie creată din deșeurile materialelor folosite pentru a crea primul bărbat. Lilith a vorbit cu zeul lor așa cum a făcut Adam, dar Adam a fost desemnat ca fiind cel mai mare dintre cei doi. Totuși, se părea că zeul lor avea o legătură specială cu Lilith, deoarece ea avea o înțelegere mai bună a magiei pe care zeul lor o folosea pentru a modela realitatea. Când Lilith a încercat să profite de acest avantaj și să ceară egalitate, Adam a alungat-o din Eden. În loc să moară în pustietate, ea a prosperat.
Pe măsură ce mitul a evoluat, Lilith s-a transformat de la seducătoarea lascivă la toate lucrurile care sunt stereotipic negative despre femei; fiind numită bufniță țipătoare, harpie și chiar dându-i trăsături masculine. Alte mituri sugerează că era mai degrabă înrudită cu djinn-ul mitologiei arabe, spunând că era făcută parțial din foc. Miturile spun că s-a prostituat cu tot felul de creaturi și a dat naștere la mii de demoni. Chiar și aceste mituri au evoluat, înfățișând-o pe Lilith ca fiind Regina Succubilor și ucigașul de copii în pătuțurile lor.
Lilith a fost prima rebelă din mitologia ebraică. Crima ei a fost independența, un simț al sinelui și refuzul de a se închina autorității altcuiva pur și simplu ca o chestiune de obligație. Unii ar putea argumenta că ea a fost modelul pentru Satana care urma să fie. Un alt mit ocolit atât de

creștini, cât și de evrei, dar rareori discutat deschis, este magia predată lui Adam de către zeul său. Zeul lor este adesea numit „Cuvântul” și se referă la modul în care îl descriu pe zeul lor creând universul. Se presupune că zeul lor a creat realitatea prin puterea cuvântului. Potențialul acestui lucru i-a fascinat pe studenții ocultismului. Se presupune că Adam a învățat limba pe care zeul a folosit-o pentru a crea universul și a fost capabil de lucruri mărețe datorită acesteia. Fiii săi au învățat limba magică și au transmis aceste cunoștințe fiilor lor și așa mai departe. A fost o parte din mitologie faptul că Sem, fiul lui Noe, a dus mai departe această tradiție și a păstrat această limbă vie pentru generațiile viitoare. De asemenea, ne impresionează puterea limbajului. După cum vă poate spune orice psiholog, cuvintele pot fi folosite pentru a modela percepția.

Cea mai mare parte a informațiilor despre mine provine din mitologie. Când evreii au fost exilați în Babilon și în timpul domniei romanilor asupra țării lor, poporul evreu a petrecut mult timp evaluându-și zeul. La urma urmei, dacă erau poporul ales al zeului lor și zeul lor era singurul zeu adevărat, atunci cum puteau să se confrunte cu aceste necazuri? Mai mult, cum puteau să se închine unui zeu care era într-un moment binefăcătorul lor și în următorul chinuitorul lor? Atunci au intrat în joc mitologia mea și rolul meu limitat în religia lor. Deși Dumnezeu îi iubea pe evrei, au raționat ei, el trebuia să-i și testeze. Am fost instrumentul acestei încercări. Unii au mers până la a sugera că am scăpat puțin de sub control. În cele din urmă, evreii au abandonat acest mod de credință, revenind la monoteismul lor încăpățânat.

Creștinii, însă, au fost fericiți să continue pe această cale, făcându-mă inamicul zeului lor, chiar aproape egalul său. Aceasta a fost singura modalitate de a rezolva problema dintre un zeu atotputernic, atotiubitor și răul care îi afecta pe ei în lume. Întrebări evidente au apărut din această situație; care au fost motivele rebeliunii mele și când a avut loc? Și mai confuz este de ce ar fi permis zeul lor acest lucru?

Mitul afirmă că totul a fost perfect în creație, apoi, dintr-un anumit motiv, m-am răzvrătit. Ar fi putut fi o chestiune de mândrie; că am crezut că aș putea fi un zeu mai bun decât creatorul meu. Ar putea fi, de asemenea, o chestiune de gelozie; că noua creație a lui Dumnezeu i-a ocupat mai multă atenție decât mi-aș dori. Am o explicație mai bună, dar permiteți-mi să dezvolt mai mult mitul.

Momentul exact al căderii mele devine puțin complicat, având în vedere mitul biblic. Creștinii ar vrea să plaseze căderea mea înaintea fărădelegii lui Adam și Eva în Biblia lor. Mă vor în grădină ca șarpe, ca să pot fi responsabil pentru eșecul lor. Desigur, dacă acesta este cazul, trebuie să-mi mulțumească și pentru liberul lor arbitru.

Cu toate acestea, răzvrătirea mea înainte de acel mit nu se potrivește cu povestea consacrată. Alți îngeri ar cădea în Geneză din cauza poftei lor pentru femei, dar nici măcar aceasta nu a fost căderea mea. Povestea mă plasează alături de zeul lor atunci când Iov este pus la încercare. Răzvrătirea mea nu ar fi putut avea loc decât în perioada dintre Vechiul și Noul Testament și, prin urmare, a fost cel mai probabil o reacție la intenția lui Dumnezeu de a umbla printre oameni ca bărbat.
Să luăm în considerare faptele poveștii. În Geneză, zeul lor le spune o minciună pentru a-i împiedica să devină ca el, iar eu le spun cum să devină ei înșiși ca zeii. Zeul lor îi spală când se îndepărtează prea mult de controlul său, îi conduce în Egipt doar pentru a-i face sclavi și apoi îi lasă să rătăcească prin deșert timp de 40 de ani înainte de a face o națiune din ei, așa cum a promis. În Iov, am îndrăznit să pun la îndoială modul în care zeul lor i-a tratat. Am îndrăznit să-i susțin.
Se poate oare ca eu să mă fi răzvrătit în mit pentru că am refuzat să stau deoparte în timp ce ființe ca mine erau subjugate în mod fals de un zeu nedrept? Ar fi putut răzvrătirea mea să fie în favoarea omenirii? Și, dacă Dumnezeu este într-adevăr creatorul atotputernic al universului, de ce nu mi-a pus capăt răzvrătirii? Ce punct rămâne de demonstrat?

VI. Noul Testament

Noul Testament este mitologie pur creștină, concentrându-se pe viața lui Mesia al lor, un anume Isus din Nazaret. Crearea unui Mesia este rezultatul aceleiași încercări de a raționaliza un singur zeu atotputernic, dar chinuitor, care a dus și la mitologia mea. Zeul lor a creat un test care era imposibil de pus împotriva lor, dar prin Mesia al lor, au o cale de ieșire.
Mitul lui Isus preia mitologia Vechiului Testament și o repetă practic invers, rezultând în răscumpărarea eșecului lui Adam. Ai crede că, dacă Adam ar fi fost nemuritor înainte de eșecul său, iar moartea ar fi fost pedeapsa lui, răscumpărarea omului de către Isus ar fi dus la nemurire, dar evident că acest lucru nu s-a întâmplat. Multe lucruri pe care Isus le-a promis nu s-au întâmplat, dar divaghez.
Trebuie să înțelegem că cultul lui Isus a fost remodelat în creștinismul pe care îl cunoaștem astăzi, la aproximativ cinci secole după presupusa sa existență. Spun „presupus” pentru că nu există dovezi concrete că Isus a existat vreodată sau că evenimentele din viața sa au avut loc vreodată. Isus, dacă a fost real, a fost un lider carismatic și un coleg revoluționar alături de vărul său, Ioan Botezătorul. Ioan și Isus au condus o mișcare rurală în Israel în timpul ocupației romane, cerând revenirea la adevărata credință iudaică și îndepărtându-se de practicile romane. Rabinii fuseseră corupți de

influența romană, susțineau ei, și depindea de fiecare evreu să-și revendice moștenirea și să îmbrățișeze adevărul zeului lor. Știm că au existat mai multe astfel de organizații revoluționare în perioada considerată a fi cea a lui Isus, iar multe aveau o figură pe care o susțineau a fi Mesia evreiesc. Primii creștini erau atât de confuzi de aceste multiple povești încât nu erau siguri care era cu adevărat cuvântul lui Mesia. Au dezbătut chiar dacă Ioan Botezătorul și Isus din Nazaret ar fi Mesia. Este probabil ca poveștile despre Isus să reunească toate aceste mituri, așa cum știm că o mare parte din mitologia sa este inspirată din alte culturi decât a sa.
Povestea a fost rescrisă pentru a se potrivi criteriilor Mesia evreiești. De exemplu, Isus a trebuit să se nască dintr-o fecioară pentru a fi admis, pe lângă faptul că s-a născut în linia lui David. Din acest motiv, povestea nașterii lui Isus este inclusă (doar într-una dintre cele patru evanghelii). Personalitatea lui Isus a fost, de asemenea, atent concepută, creând o persoană care era blând și umil, astfel încât cei care îl imitează să fie mai ușor manipulați.
O menționez dintr-un singur motiv. Matei, Marcu, Luca și Ioan povestesc cu toții mitul lui Isus din patru perspective diferite, cu rezultate evidente contradictorii. În special, relatarea lui Luca despre nașterea lui Isus este interesantă, deoarece Luca sugerează că Maria nu este inițial dispusă să fie Maica lui Dumnezeu. Aceasta ar însemna că, dacă este corectă, zeul lor este un violator.
Matei 4 discută despre presupusa mea ispită a lui Mesia în pustie. Scopul este de a arăta că Mesia nu are nimic de temut de la Diavol și că victoria este asigurată. Acest lucru este ironic, dacă luați în considerare mitul în întregime. Mitul spune că mai întâi îl provoc să facă pietre în pâine, lucru pe care el refuză să-l facă. Apoi îl duc pe vârful unui tabernacol și îi sugerez să se dovedească sărind, astfel încât o oaste de îngeri să-l salveze de la cădere. Din nou, el refuză. Apoi îl duc pe munții înalți și îi arăt toate împărățiile lumii și i le ofer, iar el a refuzat să mă slujească în schimb. Prima provocare sugerează că îl ispiteam să se mândrească cu puterea sa. Următoarea este să dovedesc că era protejat de Dumnezeu. Ultima ispită este cea mai controversată. Sugerează pentru prima dată noul meu rol, conducător al Pământului și al tuturor lucrurilor pământești. Dacă am venit să conduc lumea, unde a fost dumnezeul lor?
Creștinii încearcă adesea să dea vina pe mine pentru trădarea lui Iuda, un factor cheie în toate evangheliile despre Isus. Par să uite că Isus este sortit să moară, iar mitul sugerează că este conștient de acest lucru tot timpul. Când le spune ucenicilor săi că „unul dintre voi mă va trăda”, este o profeție sau o poruncă? Pentru ca Isus să-și îndeplinească destinul și să mântuiască omenirea conform planului zeului său, trebuie să fie trădat și răstignit. Aș crede că ar fi în interesul meu să-l țin pe Isus în viață și să-l împiedic să-și îndeplinească rolul, dar nu este așa. Aceasta sugerează cea mai mare

șaradă din mitologie. Dacă toate acestea sunt un plan divin, atunci Isus vrea să moară, vrea să fie persecutat și răstignit, devenind astfel zeul martirizat pe care se va întemeia o religie. Creștinii dau vina pe evrei, pe romani și, bineînțeles, pe mine. Adevărul este că au fost înființați de la bun început. Iuda nu a fost un trădător; a fost ales să îndeplinească o onoare pentru credința și revoluția sa.
În mit, Isus se întoarce din morți, îndeplinind astfel cerințele de a fi mesia profețit. Desigur, acest lucru este similar cu multe dintre miturile zeilor muritori din alte culturi și va ajuta la validarea acestei noi religii pentru europenii păgâni. Alte mituri despre acest eveniment sugerează că, dacă s-a întâmplat, a fost și o înscenare, trupul lui Isus fiind scos din mormânt. În orice caz, lucrul important despre întoarcerea Sa pe care aș dori să-l subliniez este acesta. Isus le spune ucenicilor Săi că nimeni nu va ști momentul întoarcerii Sale; cu toate acestea, ei ar trebui să-și vândă bunurile și să predice învățăturile Sale lumii, pentru că El se va întoarce în timpul vieții lor.
Au trecut 2000 de ani și ei încă așteaptă.

VII. Revelația

Restul Bibliei este destul de ineficient, relatând povestea apostolilor și alții, eu fiind din nou chinuitorul și ispititorul. Cartea Apocalipsei este scrisă de Ioan (mulți Ioani în Biblie) și dezvăluie o profeție despre întoarcerea lui Isus. O astfel de profeție este necesară, deoarece nu părea că Isus se va întoarce atunci când a spus că se va întoarce. În schimb, Ioan creează un război între forțele mele și forțele zeului lor, care îi face de rușine pe nordicii Ragnorok.
Apocalipsa este că, practic, slujitorii mei (un Papă corupt și un dictator pe care îl întruchipez) inaugurează un timp de pace, timp în care îmi stabilesc regatul prin crearea unui guvern mondial și a unei singure religii. Toți cetățenii regatului meu își iau asupra lor un semn pentru a putea face comerț. Procesul implică o serie de bestii, un dragon sau două, o curvă și, în cele din urmă, culminează cu bătălia finală de la Armaghedon. Desigur, în mit, pierd.
Nu se menționează un anticrist. Antihrist este complet o născocire a mitologiei creștine, în special a mitologiei creștine evanghelice. Adevărul este că oricine sau orice nu este creștin este „antihrist”. Nu există niciun copil al Diavolului în nimic altceva decât în neînțelegerea majorității creștinilor despre propria religie și ficțiunea populară.
Numărul „666” apare de fapt în Apocalipsa și se referă la un bărbat. Bărbatul ar putea fi oricine, dar cel mai probabil se referea la Nero;

împăratul Romei la vremea când a fost scrisă Apocalipsa. Este ușor să uităm că oamenii care scriau despre aceste evenimente se așteptau ca acestea să se împlinească în timpul vieții lor. Aceasta devine boala creștinismului; Mesia al lor se întoarce în timpul vieții lor, lumea este întotdeauna cât se poate de decadentă și coruptă, iar mântuirea lor este aproape. Și, bineînțeles, este toată vina mea.

VIII. Un alt mit: Al-Jilwah

Șeicul Adi a fost liderul tribului yazidi care a murit în 1162 d.Hr. El a crezut că a primit o comunicare directă de la mine cu privire la așteptările mele legate de comportamentul poporului său. Yezidii există și astăzi, abia recent alegând să se alăture lumii moderne. Până în epoca modernă, yazidiilor le era interzis să interacționeze cu lumea exterioară, de teama persecuției atât din partea musulmanilor, cât și a creștinilor.
Mitologia yazidilor sugerează că aceștia cred că sunt descendenți din îngerul Azazel și aventurile sale cu femei umane. Ei credeau că Azazel era, prin urmare, un înger căzut și, prin urmare, un subordonat al lui „Shaitan”, cuvântul musulman pentru Satan. Ei au îmbrățișat un aspect al mitologiei creștine a lui Lucifer; că Shaitan s-a răzvrătit din mândrie. Nu li se permite să-i rostească numele și, prin urmare, se referă la el ca „Melek Taus” sau Regele Păun. Păunul este considerat a fi un simbol al lui Lucifer și este sacru pentru yazidi.
Yezidiții construiau turnuri din care preoții sau vrăjitorii lor efectuau lucrări energetice pentru a încerca să manipuleze afacerile mondiale în favoarea lor. Ca popor, sunt extrem de onorabili și, conform standardelor creștine, sunt închinători ai lui Satan doar cu numele. Al-Jilwah explică parametrii comportamentului lor, dar este totuși doar un alt mit.

Capitolul 1

Am fost, sunt acum și nu voi avea sfârșit. Exercit stăpânire asupra tuturor creaturilor și asupra treburilor tuturor celor care se află sub protecția chipului meu. Sunt mereu prezent pentru a-i ajuta pe toți cei care au încredere în mine și mă cheamă la nevoie. Nu există niciun loc în univers care să nu-mi cunoască prezența. Particip la toate treburile pe care cei din afară le numesc rele, deoarece natura lor nu este așa cum aprobă ei. Fiecare epocă are propriul ei administrator, care conduce treburile conform decretelor mele. Această funcție este schimbătoare din generație în generație, pentru ca conducătorul acestei lumi și căpeteniile sale să își poată îndeplini îndatoririle funcțiilor respective, fiecare la rândul său. Permit tuturor să urmeze dictatele propriei naturi, dar cel care mi se opune va regreta amarnic. Niciun zeu nu are dreptul să se amestece în treburile mele și am stabilit o regulă imperativă ca toți să se abțină de la venerarea tuturor zeilor. Toate cărțile celor din afară sunt alterate de acestea; și s-au abătut de la ele, deși au fost scrise de profeți și apostoli. Faptul că există interpolări se vede din faptul că fiecare sectă se străduiește să demonstreze că celelalte greșesc și să le distrugă cărțile. Adevărul și falsitatea îmi sunt cunoscute. Când vine ispita, îmi dau legământul cu cel care se încrede în mine. Mai mult, le dau sfaturi îndrumătorilor pricepuți, căci i-am numit pentru perioade care îmi sunt cunoscute. Îmi amintesc de treburile necesare și le execut la timpul potrivit. Îi învăț și îi călăuzesc pe cei care urmează instrucțiunile mele. Dacă cineva mă ascultă și se conformează poruncilor mele, va avea bucurie, desfătare și bunătate.

Sună destul de bine, nu-i așa? Practic, tot ce trebuie să faci este să ai încredere în învățăturile mele și vei fi bine. Și, chiar mai bine, învățăturile mele sunt să ai încredere în instinctele și rațiunea ta și să nu lași pe altcineva să-ți spună care este adevărul.

Capitolul 2

Îi răsplătesc pe urmașii lui Adam și îi răsplătesc cu diverse recompense pe care numai eu le cunosc. Mai mult, puterea și stăpânirea asupra a tot ce este pe pământ, atât ceea ce este sus, cât și ceea ce este jos, sunt în mâna mea. Nu permit asocierea prietenoasă cu alți oameni și nici nu-i privez pe ai mei și pe cei care mă ascultă de nimic ce este bun pentru ei. Îmi pun treburile în mâinile celor pe care i-am încercat și care sunt în acord cu dorințele mele. Apar în moduri diferite celor care sunt credincioși și sub comanda mea. Dau și iau; îmbogățesc și sărăcesc; provoc atât fericire, cât și nefericire. Fac toate acestea în conformitate cu caracteristicile fiecărei epoci. Și nimeni nu are dreptul să se amestece în gestionarea treburilor mele. Pe cei care mi se opun îi chinuiesc cu boli; dar ai mei nu vor muri ca fiii lui Adam care sunt afară. Nimeni nu va trăi în această lume mai mult decât timpul stabilit de mine; și dacă doresc, trimit o persoană a doua sau a treia oară în această lume sau în alta prin transmigrarea sufletelor.

Practic, asta înseamnă că fac ceea ce fac. Sunt așa cum este natura, fără nicio urmă de sens. Cei care mă urmează știu că recompensele pe care le primesc le-au meritat. De asemenea, sugerează că adepții mei se vor reîncarna. Nu e o idee rea.

Capitolul 3

Eu conduc pe calea cea dreaptă fără o carte revelată; îi îndrumă corect pe cei iubiți și aleși ai mei prin mijloace nevăzute. Toate învățăturile mele sunt ușor aplicabile în toate timpurile și în toate condițiile. Îi pedepsesc într-o altă lume pe toți cei care fac împotriva voinței mele. Acum, fiii lui Adam nu cunosc starea lucrurilor care va veni. Din acest motiv, ei cad în multe erori. Fiarele pământului, păsările cerului și peștii mării sunt toți sub controlul mâinilor mele. Toate comorile și lucrurile ascunse îmi sunt cunoscute; și, așa cum îmi doresc, le iau de la unul și le dăruiesc altuia. Dezvălui minunile mele celor care le caută și, la timpul potrivit, miracolele mele celor care le primesc de la mine. Dar cei care sunt afară sunt adversarii mei, de aceea mi se opun. Nici ei nu știu că un astfel de curs este împotriva propriilor lor interese, căci puterea, bogăția și bogățiile sunt în mâna mea și le dăruiesc fiecărui descendent vrednic al lui Adam. Astfel, guvernarea lumilor, trecerea generațiilor și schimbările conducătorilor lor sunt determinate de mine de la început.

Asta spune că eu conduc prin inspirație, epifanie și instinct, nu prin vreun fel de carte de legi. Fie ca rațiunea să vă fie călăuzitoare! Cei fără îndrumarea mea își trăiesc viața confuzi și frustrați. Neavând un ghid scris, legile mele pot fi flexibile și pot evolua în timp.

Capitolul 4

Nu-mi voi da drepturile altor zei. Am permis crearea a patru substanțe, patru timpuri și patru colțuri; pentru că acestea sunt lucruri necesare creaturilor. Cărțile evreilor, creștinilor și musulmanilor, ca și ale celor care sunt din afară, le acceptă într-un fel, adică în măsura în care sunt de acord cu și se conformează statutelor mele. Ei au modificat orice este contrar acestora; nu acceptați. Trei lucruri sunt împotriva mea și urăsc trei lucruri. Dar cei care păzesc secretele mele vor primi împlinirea promisiunilor mele. Pe cei care suferă pentru mine îi voi răsplăti cu siguranță într-una dintre lumi. Dorința mea este ca toți adepții mei să se unească într-o legătură de unitate, pentru ca cei care sunt din afară să nu-i învingă. Acum, așadar, voi toți care ați urmat poruncile și învățăturile mele, respingeți toate învățăturile și spusele celor care sunt din afară. Nu am predat aceste învățături și nici nu provin de la mine. Nu-mi menționați numele și nici atributele mele, ca să nu regretați; căci nu știți ce pot face cei care sunt din afară.

Acum, acest lucru este interesant. Aici sugerez că, deși există și alți zei, nu au alte drepturi în afară de ale mele. Acești zei ar putea încerca să-i înșele pe adepții mei. Menționez trei lucruri care îmi stau împotrivă. Deși nu le numesc în această carte, este evident că sunt cele trei mari religii care se ramifică din credințele lui Avraam: iudaismul, creștinismul și islamul.

Capitolul 5

O, voi, cei care ați crezut în mine, onorați simbolul și imaginea mea, căci ele vă amintesc de mine. Respectați legile și statutele mele. Ascultați de slujitorii mei și ascultați tot ce vă dictează din lucrurile ascunse. Primiți ceea ce este dictat și nu-l duceți înaintea celor din afară, evrei, creștini, musulmani și alții; căci ei nu cunosc natura învățăturii mele. Nu le dați cărțile voastre, ca să nu le modifice fără știrea voastră. Învățați pe de rost cea mai mare parte a lor, ca să nu fie alterate.

Un edict destul de simplu: păstrează-ți secretele, cu excepția cazului în care sunt folosite împotriva ta.

Al-Jilwah sugerează o percepție mai rațională față de Satan și satanism și a fost îmbrățișată de sataniștii moderni într-o oarecare măsură. Există și alte documente și texte care dezvoltă mitul meu și, la fel ca aceste două mitologii, ar trebui cântărite și înțelese pentru ceea ce sunt, mai degrabă decât căutate ca surse de informații factuale. Miturile ar trebui folosite ca fundament, conducând la propriile concluzii și la dezvoltarea propriilor credințe.

CARTEA A II-A: PREDICILE SATANICE ALE SATANISMULUI TRADIȚIONAL

INTRODUCERE

Următoarele sunt articole care exprimă unele dintre idealurile Satanismului tradițional, concentrat pe întrebări care au apărut și au fost abordate de scriitorii din trecut. Este important să se țină cont de faptul că marea majoritate a scrierilor despre satanism au o vechime de aproape treizeci de ani sau mai mult. Pe măsură ce lumea se schimbă, la fel ar trebui să se schimbe și accentul pus pe satanism. Din păcate, puține informații noi au fost generate de organizațiile satanice consacrate. Acest lucru face ca nevoia ca noua generație de sataniști să se impună și să se impună și mai mult. Vechea Gardă, deși merită onorurile de a fi stabilit satanismul ca parte a culturii și societății noastre, este rezistentă la schimbare și nu ar trebui să i se permită să-i împiedice pe noii lideri ai Mișcării Satanice să își îndeplinească rolurile câștigate. Pe măsură ce lumea se schimbă, satanismul trebuie să rămână viabil și adaptabil, altfel ar putea avea aceeași soartă ca și religiile stoice și în declin din trecut.
De asemenea, este importantă diferența dintre satanismul secular și satanismul tradițional. Satanismul secular îl vede pe Satan doar ca pe un simbol, negând orice forță divină din spatele imaginilor și idealurilor pe care le invocă sau le imită. Satanismul tradițional este o cale spirituală, recunoscându-l pe Satan ca o ființă reală ce oferă îndrumare divină și hrană spirituală sufletului individual. Articolele următoare discută această diferență, oferind o formă și un fundament care, deși sunt conduse spiritual, se bazează totuși pe rațiune și permit interpretarea individuală.

CINE ESTE SATAN?

Sataniștii sunt ceea ce sunt pentru că îmbrățișează și imită idealuri pe care le echivalează cu figura mitologică a lui Satan. Nu suntem umaniști, hedoniști sau elitiști care folosesc termenul „Satan” ca pe un cuvânt la modă pentru a atrage atenția. Vedem valori distinct satanice în realitatea din jurul nostru, valori care contravin celor pe care societatea noastră le consideră corecte sau drepte. Pentru satanist, Satan poate fi o ființă literală sau un simbol figurativ. Valorile pe care le imităm rămân aceleași. Întrebarea care se pune întotdeauna este: dacă suntem sataniști, nu ar trebui să fim „răi”? A fi rău, dacă citești și înțelegi mitologia, nu are nicio legătură cu a fi satanist. Mitologia este plină de actele ființelor malefice, dar Satan este cel care se opune, cel care pune la îndoială autoritatea și cel care contestă idealurile stabilite pe nedrept. „Binele” și „răul” sunt

subiective, iar Dumnezeul evreu pretinde a fi sursa ambelor. Satan este o ființă a rațiunii; rațiunea din spatele alegerilor făcute de Satan sunt acele alegeri care pot fi apărate cu logică și susținute de fapte. A fi „rău” înseamnă că un satanist îndeplinește pur și simplu rolul pe care programarea sa creștină sau socială l-a întipărit în mintea sa. Nu ia decizii bazate pe rațiune, ci pe obligație și tradiție.
Satana este, mai presus de toate, rebelul, antieroul emblematic. Satana este contestatarul convențiilor și inițiatorul progresului. Satana caută evoluția în toate lucrurile; indivizi, societăți, culturi și specii. De aceea, Satana este descris ca „un leu care răcnește în pustie”; Satana este chintesența supraviețuirii celui mai adaptat și a victoriei prin putere. Satana este refuzul de a fi condus de convenții.
Forța, așa cum am menționat, este, de asemenea, o trăsătură substanțială a lui Satana și este prețuită de satanist. Aceasta nu este doar forță fizică, deși această trăsătură este rareori ignorată. Este puterea voinței, puterea de a fi satanist, de a te opune detractorilor și criticilor tăi. Este puterea convingerii, că indiferent de avantajele de a fi membru al turmei, îți menții poziția. Este, de asemenea, puterea intelectului, capacitatea de a pune rațiunea mai presus de comportamentul programat și efortul conștient de a fi stăpânul propriului comportament în loc să te întorci cu nonșalanță în vechile tipare.
Satana reprezintă spiritul individual, impulsul de a te descurca pentru sine, de a-ți servi sinele și de a te baza pe sine. Așa cum Satana nu s-ar lăsa subjugat de altcineva, așa ar trebui să fie și cu satanistul. Acest individualism se extinde la responsabilitatea personală; toate alegerile îți aparțin, chiar dacă este vorba doar de modul în care reacționezi la evenimente aleatorii. A permite altcuiva să își asume meritul pentru succesele tale sau să dea vina pe eșecurile tale arată o slăbiciune a caracterului personal și te pregătește pentru a fi manipulat de cei din jurul tău. Este o iluzie să aștepți ca cineva, om sau zeu, să te salveze. Salvarea ta ar trebui să fie propria ta creație.
Deși pentru aceste caracteristici este cel mai bine cunoscut Satana, abilitatea sa creativă este adesea ignorată. Satana încurajează actul creației și aprecierea actului creativ. În mitologie, lui Satana i se atribuie patronajul artelor, în special ca expresie a egoului personal. În timpurile moderne, unii au mers până la a sugera că Satana este la baza filmelor, muzicii și literaturii noastre. Sataniștii sunt bineveniți să-și caute propriile mijloace de exprimare creativă.
Am stabilit, pe baza mitologiei despre Satan, că Satan este antiautoritar, rațional, intelectual, hotărât, puternic și individualist și o sursă de inspirație. Având în vedere acest lucru, este firesc să ne întrebăm dacă sataniștii îl consideră pe Satan o realitate sau doar un simbol. Această întrebare, însă, presupune că sataniștii definesc divinitatea în același mod

ca și omologii lor din religia dominantă. Majoritatea sataniștilor nu consideră divinitatea o ființă separată de realitatea din jurul nostru, ci mai degrabă realitatea însăși. Ei argumentează că toți zeii au fost odată aspecte ale lumii naturale și că doar o chestiune de ego a determinat umanitatea să proiecteze caracteristici umane asupra acestor forțe. Sataniștii recunosc, de asemenea, că crearea divinității este încercarea de a cuantifica natura indefinibilă a universului. Prin urmare, divinitatea este un simbol, dar este un simbolism care afectează psihologia individului atât de profund încât schimbă percepția acestuia asupra realității.

Satan este modul în care satanistul definește realitatea și este experimentat prin sine. Realitatea este o chestiune de percepție, prin urmare, Satan este definit de sataniști. Spiritualiștii vor sugera acest fenomen ca fiind Satan exprimându-se în modul cel mai potrivit individului, iar simboliștii vor sugera că aceasta este psihologie simplă. Astfel, Satan este la fel de real ca individul care îl experimentează. Singurele greșeli reale care pot fi scopul definirii satanismului pentru sine constă în a permite percepțiilor vechi să definească Satana pentru tine sau în a presupune că definiția ta este singura și adevărata definiție a lui Satan. Atâta timp cât sataniștii imită trăsăturile sugerate în mitologie și pot raționaliza de ce sunt sataniști, este imposibil să le negi convingerile, indiferent dacă cred în Satana ca ființă reală sau ca simbol.

Cine este atunci Satana? Satana este realitatea din jurul nostru, care ne modelează și este modelată de noi. Satana este perspectiva prin care experimentăm acea realitate și impulsul de a face mai mult decât simpla existență. Nu trebuie să-l cauți prea departe pe Satana, dacă dorești. Realitatea este percepută prin carne și, prin aceasta, Satana este găsit. Tu ești cel mai bun instrument al tău pentru a cunoaște divinul, pentru că tu însuți ești o parte a marii divinități. Satana este o parte inseparabilă a ființei tale pe care o poți alege să o negi și, prin urmare, să te negi pe tine însuți sau să îmbrățișezi și să experimentezi pe deplin tot ceea ce are de oferit această viață.

SATANISMUL TRADIȚIONAL

Există o varietate de perspective cu privire la satanism în această epocă. Aceștia sunt adesea definiți în trei grupuri umbrelă. Sataniștii moderni nu cred în Satan ca o entitate reală, ci emulează un set de standarde bazate vag pe miturile lui Satan. Sataniștii moderni caută impulsuri epicureene și îmbrățișează intelectul și rațiunea. Sataniștii spirituali, pe de altă parte, cred în Satan ca o ființă reală, deși definițiile acestei ființe variază în gamă și includ aproape fiecare variație imaginabilă. Ei sunt acordați spiritual, venerându-l pe Satan ca pe o ființă superioară și dezvoltându-și credințele și codurile de comportament bazate pe interpretări ale miturilor lui Satan. Satanismul tradițional se situează undeva între aceste două extreme. Satanismul tradițional este venerarea lui Satan ca o entitate reală, de fapt entitatea supremă. Sataniștii tradiționali definesc realitatea în termeni relativi la Satan. Avem un singur dumnezeu, iar acel unic dumnezeu este totul. Alte entități sunt subordonate acelui unic dumnezeu, emanații ale forței unificate. Planetele, stelele, animalele și ființele umane sunt toate emanații ale lui Satan. Sataniștii tradiționali pot crede sau nu în demoni sau zei minori, recunoscând că aceste ființe sunt doar aspecte ale unui întreg mai mare.

În ciuda acestei perspective spirituale, sataniștii tradiționali favorizează intelectul în detrimentul fervorii religioase. Deși îl considerăm pe Satana demn de venerație, credința noastră este ghidată și guvernată de intelect. Este o concluzie la care ajungem prin rațiune, după ce am ajuns la concluzia că un univers guvernat de un proces logic ca rezultat al unei inteligențe comune este mai rezonabil decât un univers căruia îi lipsește o astfel de forță.

Deși înțelegerea noastră despre Satan este inspirată din mitologia Bibliei creștine și din alte surse religioase ostile credințelor noastre, este important ca noi, sataniștii, să nu devenim, fără să vrem, „creștini inversați”. Aleister Crowely a spus odată că toată lumea este satanistă. Această idee provine din perspectivele despre lumea definită în termeni occidentali; creștinii definesc necreștinii ca fiind sub influența Diavolului. Cu toate acestea, în frica și accentul lor pus pe puterea lui Satan, ei înșiși au sporit respectul general pentru numele său. Ei dau putere chiar dușmanului împotriva căruia se luptă. Deși acest lucru poate să nu fie la fel de relevant astăzi, este ușor pentru sataniști să cadă în același tipar.

Credința în Satan, așa cum este descrisă în Biblie și în alte texte mitologice, nu înseamnă că ar trebui să adoptăm pe deplin o credință în acele texte în sine. Deși mitologia stabilește fundamentul credințelor noastre și modelele înțelegerii noastre, ar trebui să temperam întotdeauna această înțelegere cu rațiunea. Sataniștii tradiționali cred în Satan ca o ființă reală, dar asta nu

înseamnă că credem în Dumnezeul creștin, în definiția creștină a „răului” sau într-o bătălie între forțele luminii și întunericului. Noi credem că creștinii și-au creat o definiție a divinității pentru ei înșiși, care se bazează pe definiția ebraică a divinității. Noi, sataniștii tradiționali, credem că această definiție este eronată, că nu se bazează pe realitatea din jurul nostru, ci pe impulsurile grupurilor de oameni care au fost motivați să stabilească un mijloc de control al maselor subjugate lor. Dumnezeul creștin este, în opinia noastră, pur și simplu un mecanism de control creat de om.
Sataniștii tradiționali cred că Satana este o ființă, dar Satana este o ființă care constă din suma totală a întregii realități. Satana nu este o ființă precum zeii Greciei antice. Satana nu are formă umană, impulsuri și impulsuri umane. Satana reprezintă stelele și planetele universului, pământul de sub picioarele noastre și cerul de deasupra capetelor noastre. Intelectul lui Satana este intelectul pe care îl posedăm noi înșine. Ca indivizi, fiecare îl definim pe Satana într-un mod care este cel mai ușor de înțeles pentru noi, având în vedere capacitățile noastre limitate. Satana este dincolo de termeni precum „bine” sau „rău” și, prin urmare, nu poate avea un dușman cu care să se confrunte. Dușmanii sataniștilor tradiționaliști sunt ființe umane care ne-ar nega dreptul de a crede în ceea ce vrem și de a ne închina așa cum considerăm de cuviință, și nimic mai mult. „Războiul nostru sfânt” nu poate fi nimic mai mult decât un război al filozofiei și al identității sociale. Războaiele noastre sunt personale și sociale. A-l face dușman pe Dumnezeul lor nu ar face altceva decât să întărească falsa validitate a credințelor lor și să împuternicească simbolul pe care îl venerează.
Deși pentru satanistul tradițional Satana este complet; complet și incognoscibil în totalitatea sa, asta nu înseamnă că Satana nu poate comunica cu adepții săi. Modul în care comunicăm cu această totalitate este diferit pentru fiecare individ, bazat pe preceptele personale și pe idealurile cu care se simt cel mai confortabil. Pentru majoritatea, Satana este o ființă-frate puternică, un personaj care caută aliați și prieteni, nu închinători și subordonați. Satana nu are nevoie de adepți. Prin urmare, sataniștii tradiționali îl văd pe Satana ca fiind adevărul, un aliat puternic și structura realității din care facem parte cu toții. Când comunicăm cu imaginea noastră personală despre Satan, de fapt, ne conectăm la ceea ce credem că este satanic în noi înșine. Aceasta poate fi ca o stare superioară de conștientizare sau o legătură cu mintea noastră subconștientă. Se bazează pe ceea ce ne pot oferi percepțiile noastre limitate și pe ceea ce am putea avea nevoie. În realitate, deoarece Satan este totul, chiar dacă toată viața de pe Pământ ar înceta, marele Satan ar continua fără nicio schimbare reală.
Există persoane care se referă la Satana ca la „Tată” în Cercurile Satanice Tradiționale. Deși acest lucru este permis, este o perspectivă eronată. „Tată” este o distincție dezvoltată de religiile ebraice, definind divinitatea

lor ca fiind separată de restul creației, deasupra și dincolo de ea. Forma cu adevărat definită nu poate fi separată de creație, prin urmare, „Tată” ca referință la Satana este o eroare, la fel cum un deget nu ar putea numi un braț „Tată”. A-l numi pe Satana „Tată” înseamnă a te întoarce la vechile tipare ale gândirii religioase occidentale. Satana nu are nevoie de titlu. Satana pur și simplu există.

LIBERTATEA ÎN SATANISM

Rebeliunea lui Satan în mitologie a fost o declarație agresivă a independenței tuturor ființelor față de acele forțe sau entități care ar încerca să le subjuge. Strigătul său pentru libertate a fost libertatea pentru toți, liberul arbitru de a face propriile alegeri. Aceasta este ceea ce satanistul îmbrățișează mai presus de orice și este cel mai drag nouă. Dar ce înseamnă să fii liber în Satan? Individul începe viața imediat definită de cei din jurul său. Are roluri de gen, roluri de clasă, roluri etnice, chiar și roluri bazate pe geografie. Instituțiile și obligațiile noastre sociale cer să ne încadrăm într-un anumit tipar, cu puțin loc pentru definiție sau explorare personală. Avem modele definite de comportament, tradiții și obligații pe care suntem presați să le îndeplinim. Societatea ne oferă aceste roluri, iar majoritatea indivizilor le îndeplinesc fără a pune la îndoială, chiar dacă s-ar putea irita ocazional sub acest jug.

Societatea noastră a fost modelată de credințe și tradiții care au fost transmise de la o generație la alta, fără a exista prea multe îndoieli cu privire la alte posibilități. La un moment dat, acest lucru era necesar pentru ca societatea să supraviețuiască, dar astfel de nevoi au dispărut de mult. Acolo unde odinioară codurile morale și dogmele religioase ofereau delimitarea comportamentului corect, logica și rațiunea sunt acum acceptate și recunoscute. Totuși, tradiția rămâne, la fel ca și cei care ar dori să ne întoarcem la ele în loc să urmăm logica. O parte din baza legilor noastre o reprezintă Cele Zece Porunci ale lui Moise, iar moralitatea noastră socială se bazează pe Cele Șapte Păcate Capitale ale creștinilor. Satanismul cere să punem la îndoială aceste lucruri, să căutăm scopul și adevărul din spatele lor și, dacă le găsim insuficiente, să le eliminăm.

În mitologie, se spune că Satana a oferit fructul care a dat omenirii liberului arbitru, iar societatea a încercat dintotdeauna să găsească o modalitate de a-l opri, atât prin instigarea la frică religioasă, cât și prin presiuni sociale nedrepte. În satanism, exprimăm acest liber arbitru, căutând să-l perfecționăm și să-l definim. Sataniștii sunt liberi să exploreze legile, regulile și rațiunile celor din jurul lor, ajungând la propriul cod de conduită bazat pe rațiune și autoperpetuare.

De exemplu, multe dintre Cele Zece Porunci sunt raționale; crima, furtul, adulterul și chiar minciuna duc la conflicte sociale și tulburări individuale. Logica ar sugera că aceste legi ar trebui respectate, fie și numai pentru a proteja individul de aceste crime. Alte porunci duc lipsă de o astfel de logică; ascultarea de zeul lor sau onorarea mamei și a tatălui din obligație nu are sens. Cele șapte păcate capitale au toate beneficii imediate atunci când sunt îngăduite; lăcomia duce la hrană, lenea duce la înțelepciune,

pofta duce la continuarea speciei etc. Sataniștii caută adevărul prin rațiune, nu prin moralitate sau obligație. Libertatea satanismului este eliberarea de a face ceea ce este corect într-un sens logic, în loc să fii împotmolit de moralitate. Dacă dușmanul meu îmi dă o palmă peste obraz, nu-l întorc pe celălalt, ci îi dau dușmanului meu o asemenea mânie prin răzbunarea mea, încât toți se tem să mă încalce. Acesta este satanismul.
Libertatea satanismului este, de asemenea, o eliberare de frică. Sataniștii nu au niciun motiv să se teamă de judecata unei ființe supreme; ar fi ipocrit din partea lui Satan să ceară ascultare sau să judece, când a refuzat să fie subjugat de altul. Sataniștii nu așteaptă raiul sau iadul, știind că au în propriul lor potențial să se bucure de recompensele oricăruia dintre ele în această viață. Sataniștii au libertatea de a profita la maximum de viața lor și de a trăi așa cum consideră de cuviință, în loc să se limiteze în speranța unei mântuiri care s-ar putea să nu fie niciodată a lor. Sataniștii nici măcar nu trebuie să se teamă de moarte; fie o acceptă ca parte a ceea ce face viața să merite trăită, fie, asemenea yazidiților, să fie încrezători că vor trăi multe vieți. Satanismul este libertatea de a fi propriul tău răscumpărător și cel care îți asigură propria mântuire. Satanismul este libertatea de a-i privi pe cei din jurul tău și de a proclama că „Isus Hristos a murit pentru propriile sale păcate, nu pentru ale mele!”
Satanismul oferă, de asemenea, eliberare de obligațiile sociale inutile, care adesea sunt fie piedici pentru cei care încearcă să se descurce în societate zi de zi, fie sunt exploatate de cei care nu au niciun respect pentru ceilalți. Programele sociale și tradițiile de etichetă ar trebui ignorate, cu excepția cazului în care se poate obține un anumit avantaj prin utilizarea lor. Sataniștii sunt obligați doar de ceea ce aleg, indiferent de presiunile sociale care le-ar putea îndruma. Satan este libertatea de a-ți iubi aproapele numai dacă o astfel de iubire este meritată. Este libertatea de a-i trata pe ceilalți așa cum merită să fie tratați, fără vinovăție sau remușcări.
Cu această libertate vine însă și responsabilitatea. Animalele fac ceea ce fac; se hrănesc, se luptă și curvesc pentru binele speciei lor. Omul, cu liberul său arbitru, are capacitatea de a se separa din acest ciclu și să caute aspirații și mai înalte. Depinde de fiecare individ să profite la maximum de viața sa, să-și exploreze și să-și dezvolte potențialul, ca să nu fie irosit. Aceasta este adevărata noastră chemare satanică. Ar trebui să ne dedicăm plăcerilor și căutărilor care ne interesează, fără vinovăție sau remușcări, ținând cont doar de faptul că și alții împărtășesc aceste drepturi și, deși vor apărea conflicte, nu ar trebui să căutăm să-i limităm pe alții în mod inutil. Societatea noastră se preocupă prea mult de treburile altora ca mijloc de a ne distrage de la propriile noastre probleme. Satanismul înseamnă să-ți însușim treburile și să lași treburile altora în pace, cu excepția cazului în care aceștia insistă să-și facă treburile o parte din ale tale. Satanismul este libertatea de a acționa apoi în consecință.

Libertatea noastră în Satan este libertatea de a fi, dar trebuie să ținem întotdeauna cont de faptul că este o libertate acordată tuturor, fie că sunt sataniști sau nu. Această libertate necesită vigilență eternă, atât împotriva pierderii, cât și împotriva abuzului de ea. Trebuie să ne apărăm dreptul de a fi, în cazul în care alții încearcă să ni-l ia, dar și să ne asigurăm că nu încălcăm același drept pentru altcineva. Trebuie să acționăm cu rațiune și responsabilitate.
A trăi ca un satanist înseamnă a te deda pe deplin Libertății tale Satanice, știind cine suntem ca indivizi și ajungând să ne definim așa cum alegem. Ar trebui să căutăm inspirație, adevăr și frumusețe în toate lucrurile și să trăim fără frică sau vinovăție. Ca sataniști, îmbrățișăm puterea sinelui. Presiunile și paradigmele societății noastre pot avea în continuare un efect asupra noastră, dar ca sataniști suntem mai bine echipați cu instrumente pentru a rezista. Ne face plăcere să fim, fără scuze sau remușcări.

A FI UN SATANIST TRADIȚIONAL

Ce înseamnă să fii „satanist tradițional”, să te separi nu doar de mentalitatea de turmă a societății de masă, ci și de dogmatismul satanismului secular? Care este diferența dintre Satan ca titlu, simbol și ideal, comparativ cu a-l cunoaște pe Satan ca o forță reală, viabilă și benefică în viața ta? Diferența constă în a trăi după bunul plac, în loc să urmezi edictele altora.

Sataniștii tradiționali cred în Satan ca o ființă literală. Dovada noastră în acest sens sunt simțurile noastre. Când ne trezim, nu ne aflăm într-o lume rece și moartă. Lumea noastră este vibrantă; este plină de viață, debordând de conexiuni și paralele, tipare care ne sugerează un scop. Provenim din aceeași țesătură ca și Cercurile Vrăjitoarelor din mit, venerând Diavolul în miez de noapte în schimbul împlinirii dorințelor noastre. Îmbrățișăm aceleași idealuri ca și Cluburile Iadului din trecut, bucurându-ne și explorând toate plăcerile darurilor lui Satan pentru noi în această viață. Simțim ceva mai măreț dincolo de vălul celor cinci simțuri fizice; Ne gândim că această realitate este mai mult decât ceea ce vedem la lumina zilei sau ni se spune că există de către instituțiile noastre. Știm că facem parte dintr-un întreg mai mare. Alții au încercat să definească această senzație înaintea noastră. Au numit-o sub multe nume, referindu-se la ea ca la diverși zei. Invariabil, aceste definiții au servit la limitarea înțelegerii noastre, mai degrabă decât la extinderea ei. Aceste definiții au fost adesea folosite pentru a ne controla și manipula ca indivizi. Simțurile noastre, rațiunea noastră, ne cer să respingem aceste definiții, pe baza conflictului lor cu însăși natura realității pe care o observăm.

Totuși, odată ce aceste definiții au fost respinse, cum putem defini ceea ce vedem ca fiind real? Cum putem defini acea forță pe care o simțim asupra tuturor lucrurilor, care pătrunde totul, inclusiv pe noi înșine? Ei spun că dumnezeul lor este iubirea, dar noi nu vedem nimic altceva decât război în numele dumnezeului lor. Ei spun că dumnezeul lor este dreptatea, dar noi vedem amoralitate în poporul dumnezeului lor. Tot ceea ce par să spună despre dumnezeul lor, noi vedem opusul în ceea ce observăm. Întrucât rațiunea noastră nu poate susține acest paradox, am raționat că ar trebui să i ne opunem.

Prin urmare, ne uităm la natură. Care este natura lucrurilor? Natura lucrurilor pare a fi aceea de a supraviețui, de a crește, de a deveni orice este menit să devină. Există iubire? Desigur, dar este secundară față de impulsul principal de a fi. Există dreptatea lor? Desigur, dar numai în ceea ce poate fi luat, fie prin legile pe care le-am stabilit, fie prin forța eforturilor noastre. Când ne uităm la animalele câmpului, vedem că caută hrană, caută

adăpost și, ocazional, caută plăcerea companiei reciproce. Se apără de alte animale; fac tot ce trebuie pentru a supraviețui. Învingătorului îi revine prada.
Noi, însă, nu suntem animale. Lupul are colții săi, șarpele veninul său; fiecare fel are propriul său avantaj, propriile mijloace de a-și asigura supraviețuirea. Noi avem rațiunea noastră, intelectul nostru. Acest lucru nu ne face mai buni decât alte animale, ci doar o fiară de alt fel. Prin urmare, în timp ce lecțiile morale ale animalelor ne-ar fi de folos să ni le amintim, tot așa trebuie să ne amintim că trebuie să supraviețuim printre semenii noștri.
Sataniștii tradiționali caută să-l cunoască pe Satan în ei înșiși, să devină mai asemănători cu Idealul lor Satanic și, prin urmare, din ce în ce mai în concordanță cu ceea ce este progresia lor naturală, Traiectoria lor Satanică. Satan este abundent și infinit; prin urmare, toate lucrurile sunt ale noastre, dacă putem intra în fluxul corect al lucrurilor pentru a culege beneficiile.
Sataniștii tradiționali caută să-și perfecționeze conexiunea personală cu Marele Satan; îmbunătățind mereu șansele și mijloacele prin care supraviețuiesc.
Sataniștii tradiționali folosesc instrumentele pe care le-au primit de natura ființei lor pentru a îndeplini aceste sarcini. Suntem creaturi ale rațiunii; prin urmare, căutăm să ne perfecționăm rațiunea. Trăim după rațiune ca ghid al nostru, testând idei noi, convingeri potențiale, explorând și dezvoltându-ne credințele și ideile pe măsură ce avansăm prin viață. Prin rațiune, căutăm să curgem prin timp, adaptându-ne după cum este necesar la mediul nostru și fiind în măsură să profităm din plin de situațiile pe măsură ce apar. Prin rațiune, ne stăpânim și ne temperăm sinele emoțional. Nu ne tăiem emoțiile; în schimb, le reglam fin, savurându-le și învățând să le folosim. Când iubim, iubim profund. Când ne înfuriem, ne înfuriem cu scop și simț al sinelui.
Sataniștii tradiționali caută perfecțiunea. Căutăm tot ce putem obține din realitatea din jurul nostru. Bem din abundență din paharul vieții, savurând plăcerile vieții așa cum considerăm de cuviință. Corpurile noastre sunt instrumente sau instrumente; prin plăcerile firii găsim una dintre multele căi către a-l cunoaște pe Satana. Sataniștii tradiționali caută cu extaz să satisfacă impulsurile firii; căutând întotdeauna ce e mai bun din mâncare băutură și tovărășie. Nu ne negăm pe noi înșine, deoarece suntem cea mai apropiată legătură a noastră cu Satana. Plăcerile pe care le simțim în ceea ce ne înconjoară sunt daruri de la Satana și tributuri aduse lui Satana.
Sataniștii tradiționali recunosc și respectă drepturile tuturor celorlalți de a trăi și de a fi așa cum sunt, așa cum sunt cu toții ai lui Satana, chiar dacă ei înșiși nu recunosc acest lucru. Sataniștii tradiționali nu caută să-i schimbe pe cei din jurul lor, ci îi încurajează pe ceilalți să fie mai perfect cine sau ce sunt. Deși nu căutăm conflicte, recunoaștem că acestea vor apărea. Când vor apărea, ne vom ridica pentru a le înfrunta, cu capul în jos. Vom folosi

rațiunea și puterea voinței pentru a rezolva conflictul în favoarea noastră. Nu vom permite altcuiva să ne calce în picioare fără consimțământul nostru, fără motiv. Fie vom fi victorioși în conflict, fie vom ști în înfrângere că am fost învinși de un individ mai potrivit, dar numai după ce toate căile către succesul nostru au fost epuizate. Recunoaștem dreptul tuturor ființelor de a fi așa cum sunt, dar dacă cineva ar încerca să ne nege acest drept, vom face tot ce ne stă în putere pentru a supraviețui.

Recunoscând dreptul tuturor ființelor de a fi așa cum sunt, sataniștii tradiționali respectă foarte mult inocența animalelor și a copiilor. Animalele fac ceea ce fac și nu se pot compara cu rațiunea noastră. Nu am face rău niciunui animal din niciun alt motiv decât supraviețuirea noastră, fie în căutarea hranei, fie în apărarea noastră. Copiii nu au avut ocazia să-și formeze pe deplin instrumentele necesare pentru a se implica în societatea noastră și ar trebui să li se acorde tot timpul necesar pentru a se dezvolta și a se dezvolta așa cum doresc; inocenți și netulburați. Ar trebui să le încurajăm visele, fanteziile și minunățiile lor față de lume și să-i lăsăm să se bucure de tot ceea ce are de oferit copilăria.

Sataniștii tradiționali caută să creeze, să schimbe realitatea și mediul lor pentru a deveni mai perfect ceea ce își doresc. Îl caută pe Satan în toate lucrurile, aducând Satanismul la iveală, astfel încât să poată fi observat de toți și glorificat. Ei îl glorifică pe Satan în artă, muzică, literatură, precum și în ei înșiși. Sataniștii tradiționali patronează eforturile de a-l glorifica pe Satan în alții, precum și pe cei care ar defăima numele lui Satan și al satanismului.

Sataniștii tradiționali caută să-și sporească mereu cunoștințele despre Satan. Întrucât fiecare persoană este un aspect al Marelui Satan, toate textele despre Satan sunt relevante; fie ca instrumente pentru înțelegere, fie ca contraste. Depinde de fiecare satanist în parte să le absoarbă și să le definească pentru sine. Sataniștii vor lua din aceste texte ce vor, pentru a-și perfecționa și mai mult conexiunea și înțelegerea cu Satana.

A fi satanist tradițional înseamnă a-l experimenta pe Satan în totul, în tot ceea ce facem. Înseamnă să căutăm să creștem în Satan, să fim o parte din ce în ce mai bună a lui Satan și tot mai mult ceea ce simțim că este să fim sataniști. Căutăm frumusețea lumii, plăcerile firii și gloria sinelui, deoarece toate sunt tribute aduse lui Satan.

GNOZA SATANICĂ

Ce înseamnă să-l cunoști pe Satan? Noi, sataniștii tradiționali, credem că Satana este totul, că nu există nicio separare între dumnezeul nostru și realitatea pe care o experimentăm. Satana nu este deasupra noastră, judecând acțiunile noastre, oferind răscumpărare celor pe care îi prețuiește, în timp ce îi condamnă pe cei care i-au cauzat neplăcere. Satana este la fel de nepăsător față de valori atât de mărunte precum stelele de pe cer. Cum putem, așadar, pretinde că cunoaștem o astfel de ființă, o ființă în care întreaga umanitate este doar o mică variație în infinitul tuturor? Cunoașterea lui Satana este cunoașterea conexiunii noastre individuale cu realitatea, a simțului nostru de loc și de sine. Luați în considerare mitul lui Adam și Eva. Înainte de a se împărtăși cu fructul Pomului Cunoașterii, ei erau doar lucruri care existau pentru slava zeului lor. Fructul Pomului Cunoașterii a fost descoperirea sinelui, a ambiției și scopului și a potențialului oricărei ființe care face parte din creație. Satana este cunoașterea faptului că toate lucrurile sunt la îndemâna noastră și că avem potențialul de a fi mai mult decât suntem.

Această cunoaștere poate fi periculoasă pentru cei slabi la minte sau la voință. Este cunoașterea faptului că existăm și că avem o singură viață cu care să realizăm tot ce vom realiza vreodată. Nu există garanții, nicio judecată și nicio răscumpărare. Este cunoașterea faptului că, dacă vrem paradisul, trebuie să-l creăm. Dacă vrem dreptate, trebuie să o facem. Chiar dacă te reîncarnezi sau dacă treci de la acest plan la o formă superioară, ființa care ești acum nu va mai exista niciodată. Biblia ne învață despre subordonare în schimbul unei speranțe false. Cunoașterea lui Satan înseamnă cunoașterea faptului că este mai bine să ai o singură viață glorioasă și completă decât o viață veșnică în robie!

Adevărata cunoaștere a Marelui Satan ar fi imposibilă. Este cunoașterea infinitului, cunoașterea a tot ceea ce este, a fost și va fi. O astfel de conștientizare nu este doar imposibilă; este în conflict cu natura realității. La urma urmei, cunoașterea a ceea ce va fi neagă libertatea realității de a se schimba, a individului de a face propriile alegeri și contrazice natura evidentă a lui Satan.

În schimb, trebuie să căutăm cunoașterea lui Satan prin intermediul celei mai apropiate persoane: noi înșine. Datorită rațiunii noastre, suntem în mod unic echipați pentru a-l înțelege pe Satan prin propriile noastre forme, prin propriile noastre impulsuri.

Prin explorarea impulsurilor noastre, temperate de rațiunea noastră, creștem în Satan. Îmbunătățirea poziției și a mijloacelor noastre este un tribut adus lui Satan. Răsfățarea față de sinele nostru secret și plăcerile lumii îl glorifică pe Satan.
Cunoașterea lui Satan prin intermediul sinelui ne permite să ne stăpânim pe sine și ne protejează de manipularea celorlalți. Trebuie să ne cunoaștem propriile minți dacă vrem să evităm praștiile și săgețile detractorilor noștri. Religiile lui Avraam au fost concepute de oameni pentru a crea îndoială în potențialul sinelui și, prin urmare, pentru a aduce subordonare în toți. Cei puternici în cunoașterea lui Satan prin intermediul sinelui sunt conștienți de astfel de trucuri și recunosc aceste capcane ale spiritului. Prin rațiune și conștiință de sine, cineva devine adevăratul stăpân al propriului destin. Gnoza satanică este cunoașterea și conștientizarea faptului că suntem cu toții aspecte ale lui Satan. În această cunoaștere putem găsi seninătate și pace. Putem acționa în siguranță, știind că tot ce vrem să fim este un tribut adus lui Satan și trebuie doar să perseverăm sau să ne adaptăm pentru a crește în Satan. Este ideea că cunoașterea este putere; dacă este așa, atunci cunoașterea sinelui este puterea sinelui, iar în Satan putem fi ființe cu adevărat puternice!

CE TRADIȚIE?

Când discutăm despre „satanismul tradițional”, apar întrebări cu privire la ce înțelegem prin „tradiție”. Satanismul, încă de la începuturile sale moderne, a fost parțial o progresie a redefinirii termenilor; unii susținând că creăm noi definiții, iar alții susținând că ne revendicăm înțelesurile originale. Cuvântul „tradiție” sugerează un set predefinit și îndelungat de practici și credințe. Prin urmare, care sunt aceste practici și credințe pe care se bazează satanismul?

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să luăm în considerare rădăcinile istorice ale lui Satan ca idee. Mulți „experți” în Satan vor încerca să-l ducă pe student departe în antichitate, la miturile pre-sumeriene și teoriile generale ale practicilor religioase pangeatice. Aceasta este o tactică greșită atunci când discutăm despre Tradiția noastră Satanică. Pentru societatea noastră modernă, aceste idei și practici vaste nu mai fac parte din psihicul conștient. Societatea noastră, inclusiv noi înșine, își extrage ideile despre Satan din timpuri mult mai recente, în principal din convertirea europenilor păgâni de către primii creștini romano-catolici. Satan, Iadul și toate miturile asociate provin din Biserica Romano-Catolică în formele lor actuale. Să luăm în considerare credințele iudeo-creștine anterioare incursiunilor romano-catolicilor în Europa păgână și eforturile lor de a converti aceste popoare. Pentru evrei, ideea de Satan nu era cea a unei ființe aflate în opoziție supremă față de zeul lor creator. Satan era însăși starea de opoziție și doar pe scurt era exprimat ca o entitate chinuitoare și agent al zeului lor. Evreii au cochetat pentru o perioadă relativ scurtă de timp cu ideea de Satan ca o explicație pentru nedreptatea lor într-o lume creată de o ființă creatoare atotputernică și iubitoare. Dualismul evreiesc în religie a fost de scurtă durată, iar monoteismul lor a devenit și mai înrădăcinat.

Primii creștini nu au reluat imediat firul despre Satan lăsat de predecesorii lor evrei. Se spune că mesia lor i-a menționat pe Satan și Iadul doar de câteva ori, iar aceste mențiuni puteau fi văzute ca alegorice. Din majoritatea textelor Evangheliilor este clar că primii creștini credeau, la fel ca evreii, că favoarea în viața muritoare și nemurirea sufletului erau răsplata pentru ascultarea și supunerea față de zeul lor. Neascultarea ar duce la pedeapsă imediată în această viață și pur și simplu încetarea existenței dacă găseau dizgrație în fața zeului lor creator.

Gentilii, însă, nu puteau accepta cu ușurință aceste idei. Aceasta se ținea cont de adevărul străvechi că, de cele mai multe ori, cei nedrepți par să prospere, că cei blânzi rămân călcați în picioare de cei puternici, iar natura lumii era în opoziție cu credințele ideologiei creștine. Misiunea bisericii primare era de a răspândi cuvântul lui Mesia, adesea prin orice mijloace

necesare. Dacă o persoană sau un grup de oameni dorea să asculte și să creadă, atunci orice asemănări dintre ceea ce mintea lor accepta ca fiind rațional și ceea ce susțineau aceste noi credințe, indiferent cât de slabe erau aceste conexiuni, puteau fi construite pe baza lor. Astfel, ideea limitată despre Satan și Iad a fost amplificată de credința păgână larg acceptată printre neamuri, că o viață nedreaptă era pedepsită într-un fel în viața de apoi. Religia monoteistă predicată de Isus din Nazaret a fost transformată într-un cvasi-dualism, cu zeul creator de o parte și Satan ca egal sau aproape egal al său.

Conciliul de la Niceea și conciliile și proclamațiile ulterioare ale Bisericii Catolice, împreună cu programul tot mai mare de adoptare și transformare a miturilor păgâne, au sporit ideea despre Satan așa cum o cunoaște societatea noastră astăzi. Satan a devenit un instrument extrem de eficient pentru a incita credința și ascultarea în societate. Pe măsură ce o autoritate sporește opresiunea, tendința naturală spre rebeliune crește. Satan a devenit în acest fel spiritul rebeliunii. Din acest motiv apar tradițiile noastre.

Tradițiile noastre se bazează pe ideea lui Satan ca rebel, ca individualist și ca testator al edictelor guvernării autoritare. Sataniștii, încă de la începuturile acestei opresiuni bazate pe fundamentul creștin, în multiplele lor forme, au pus la îndoială edictele împotriva indulgenței cărnii, a dobândirii de bogății personale, a explorării științei dincolo de sfera biblică și a naturii divinității în sine. Sataniștii continuă astăzi în această direcție, recunoscând că ceea ce societatea noastră a definit ca fiind satanic timp de 2000 de ani este mai strâns legat de mecanica reală a naturii, în special a naturii umane. Tradiția satanică este menținerea prezenței unei scântei creative, o rebeliune în fața stoicismului impus și un refuz de a se supune total oricărei cauze.

SATANISM ȘI BIGOTISM

Există o tendință nefericită printre sataniști, un punct de dispută care divizează comunitatea noastră. Această tendință este deosebit de răspândită printre cei dintre noi care ne numim sataniști tradiționaliști sau teiști, deși este prezentă în toate formele de satanism. Satanismul este deturnat de organizații care susțin bigotismul și rasismul nejustificat, folosind o interpretare defectuoasă a textelor biblice și anumite tendințe ideologice printre indivizii care alcătuiesc Comunitatea Satanică.

În centrul acestei tendințe se află problema mitului iudeo-creștin și a rolului său în satanism. Cei mai mulți sataniști rezonabili văd satanismul ca fiind inspirat vag din mitul iudeo-creștin, dar în sine rămânând o religie separată și completă în sine. „Satan” rămâne pentru ei pur și simplu termenul occidental cel mai strâns legat de idealurile și valorile pe care se bazează sataniștii. Sataniștii tradiționaliști și teiști, însă, au tendința de a-și valida credințele ca parte a unui continuum mai vechi și stabilit de gândire religioasă. Ei se bazează în mare măsură pe mitologia biblică, precum și pe miturile altor culturi, în căutarea acestei validări. În acest proces, unii sataniști își formează întrebări cu privire la credința evreiască. La urma urmei, religia iudaică este religia zeului căruia credințele noastre și zeul nostru din mitologie i se opun cel mai direct. Credințele creștine se bazează pe religia iudaică și reprezintă de obicei cea mai directă amenințare la adresa credințelor și modului nostru de viață. Prin urmare, nu ar trebui iudaismul tratat ca o amenințare reală la adresa satanismului, chiar și ca adevăratul dușman al lui Satan? Și, dacă credem că Satana este campionul umanității, așa cum cred mulți sataniști tradiționali, atunci nu ar face asta iudaismul dușmanul umanității. Nu sunt evreii „poporul ales al lui Dumnezeu”?

Este un argument puternic. Atunci când se pun sub semnul întrebării iudaismul, persoanele care doresc să stabilească o oarecare validitate a argumentului vor găsi o multitudine de informații și teorii privind complotul iudaic pentru dominația mondială. Este ușor să te simți validat prin intermediul acestor teorii ale conspirației. Acești indivizi vor descoperi chiar și organizații care susțin aceste poziții în satanism, mergând chiar până la a suprima utilizarea termenului „Satan” în rândul membrilor lor de rând, deoarece este un termen „evreiesc”, în timp ce continuă să folosească termenul în eforturile lor de recrutare. Chiar și unele organizații satanice netradiționale proeminente au dezvoltat o aparență și o acceptare superficială a ideologiei și a insignelor Germaniei naziste. Odată ce se stabilește o tactică anti-iudaică, astfel de grupuri încep rapid să ia în considerare rasismul, homofobia și chiar prejudecățile de gen.

Dacă ne uităm la aceeași mitologie și o scoatem în evidență în toată amploarea ei, vedem o tactică mult diferită față de bigotism în ceea ce privește satanismul. Zeul iudaic căruia aceste grupuri ar susține că noi, ca sataniști, trebuie să ni se opunem, împreună cu politicile și valorile sale, nu reușește să observe că același zeu susține programele de prejudecăți etnice și rasiale. Edictele iudaice ale zeului lor cer ca oamenii lor să evite amestecarea în familii și în afaceri cu persoane neevreice. Dacă Satan se opune acestui zeu, nu ar încuraja Satan schimburile dintre etnii și rase? Zeul iudaic cere ca orice relație sexuală în afara celor dintre un bărbat și o femeie să fie pedepsită cu moartea. Dacă Satan se opune acestui zeu, nu ar încuraja Satan explorarea și exprimarea tuturor formelor de sexualitate? Zeul iudaic cere ca femeile să rămână subordonate bărbaților în toate privințele. Nu s-ar opune Satana și nu ar încuraja egalitatea între sexe? Satana este evident o zeitate a egalității de șanse dacă ne bazăm pe același argument propus de acele persoane și grupuri care încearcă să susțină contrariul, și anume că Satana se opune zeului iudaic.

O altă tactică propusă de cei care susțin argumentul antisemit este ideea că evreii sunt „poporul lor ales de Dumnezeu”. Întrucât aceștia sunt aleșii zeului căruia Satan i se opune, un argument rezonabil sugerează că oamenii care se autointitulează sataniști ar trebui să se opună aleșilor lui Dumnezeu. Eroarea acestui argument este chiar mai imediată decât cealaltă tactică. Rețineți că argumentul este bazat pe Biblie. Nu trebuie să căutăm mai departe de mitul familiar al Genezei pentru a cunoaște poziția lui Satan asupra poporului ales al zeului căruia Satan i se opune. În mitul Genezei, Satan sub forma unui șarpe o convinge pe Eva și, prin Eva, pe Adam, să mănânce fructul interzis și să dobândească liberul arbitru. Niciunul dintre doi oameni din mitologie nu ar putea fi considerați mai „alesi de Dumnezeu” decât figurile lui Adam și Eva. Satan, în acest mit, nu le-a provocat distrugerea, ci mai degrabă i-a deviat de la voința zeului lor. Cu alte cuvinte, aleșii lui Dumnezeu ar trebui recrutați sau cel puțin subminați, nu opunându-se și distruși. Satan este, în mod evident, o zeitate care promovează egalitatea de șanse. Când un grup se prezintă drept sataniști, apoi susține o agendă de bigotism și rasism și chiar denunță termenul Satan însuși, trebuie să ne întrebăm care sunt motivațiile reale din spatele interpretărilor lor asupra mitului.

ANTIHRIST

Iată înțelepciunea. Cel ce are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este numărul unui om, și numărul ei este șase sute șaizeci și șase.

Cartea Apocalipsa 13:18

Antihristul este o figură proeminentă în mitologia creștină și a jucat un rol și în credințele și mitologia unor sataniști. Termenul „Antihrist” nu este menționat niciodată în nicio carte a Bibliei creștine; mitul provine din Apocalipsa 13:18 și este susținut în unele reflecții teologice prin referințe din alte cărți ale Bibliei, cum ar fi Daniel și Isaia. Cartea Apocalipsei a fost scrisă de Ioan pe baza unor viziuni pe care a pretins că le-a avut în exil; un mesaj către marile biserici ale creștinismului din vremea sa și o prezicere a revenirii viitoare a lui Mesia al lor. Aceasta discută războiul final dintre Dumnezeu și Satana, prezicând evenimentele care vor duce la război, schimbul de replici dintre părți și rezultatul.
Capitolul 13 din Cartea Apocalipsei este adesea considerat a descrie un lider al forțelor lui Satan pe pământ. O „fiară” cu șapte capete, zece coarne și zece coroane se ridică din mare. Este compusă din diverse animale: un leopard, un urs și un leu, și are autoritatea de a face voia lui Satan. „Blasfemie” este scris pe capetele sale, unul dintre capete părând mort, doar pentru ca rana să se vindece și să prindă viață. Acest miracol va fi uimit de cei care îl vor vedea. Unii cred că acest monstru imposibil este o metaforă pentru țările care vor fi conduse de Antihrist; baza sa de putere. Capetele sunt interpretate fie ca dealurile Vaticanului, fie ca cele șapte mari Biserici din vremea lui Ioan, fie ca vechiul Imperiu Roman, în funcție de sursă. Unii presupun că acesta este Antihrist.
Mai departe în capitol, o a doua fiară este descrisă ca având două coarne „ca ale unui miel”. Această fiară face lumea conștientă de miracolul morții și învierii primei fiare și aduce omenirea să o venereze și să o venereze pe prima fiară. Această fiară îndeplinește miracole și predicții și inițiază programele privind primirea unui semn pentru a se angaja în comerț. Această fiară este cea mai apropiată aproximare a Antihristului la care se referă interpreții acestui mit. În timp ce prima fiară era un unificator și un făcător de pace, această fiară va controla resursele, va impune sclavia și va purta război. În unele interpretări, cele două fiare sunt contopite într-un singur om, fiind faze diferite ale domniei sale.
Faimoasa referință „666” este o modalitate de a-l recunoaște pe acest om și a fost interpretată în mai multe moduri. Cea mai populară credință este că valoarea numerică a numelui omului care este sau va fi Antihristul va fi 666,

dar acest lucru lasă câmpul larg deschis interpretărilor. Unii au propus că Ioan făcea de fapt o referire la Nero, împăratul Romei din timpul vieții sale, al cărui nume poate fi interpretat ca având valoarea numerologică corectă. Alte figuri istorice s-au numărat pe Napoleon Bonaparte, Adolf Hitler și chiar atât pe George Bush senior, cât și junior. Problema cu aceste interpretări este că ignoră o mare parte din realitatea din jurul Cărții Apocalipsei, precum și predicțiile pe care le descrie. Se poate argumenta că toate semnele prezise în Cartea Apocalipsei s-au împlinit. Într-adevăr, grupuri de creștini au funcționat sub ideea că trăiesc în zilele finale dinaintea celei de-a Doua Veniri, deoarece Isus din Nazaret a prezis că se va întoarce înainte de moartea ucenicilor săi. Prezicerea viitorului nu a fost, se pare, niciodată punctul forte al vreunui creștin.
Având în vedere că toată lumea încearcă să dea sens religiei, un proces discutabil paradoxal, este ușor de înțeles unde s-ar putea confunda cineva. Sataniștii trebuie să-și amintească doar că, la fel ca termenul „Hristos”, „Antihrist” este doar un titlu, că orice sau oricine poate fi un „Antihrist” pur și simplu declarând că se opune ideilor și valorilor pretinse susținute de un mesia mitologic. Unii sataniști tradiționali uită să lase rațiunea să le conducă gândirea și tratează Biblia, codexul chiar al religiei căreia pretind că se opun, ca pe o evanghelie. Ei așteaptă cu nerăbdare ziua în care se vor putea alătura „Antihristului” în războiul său împotriva creștinilor. Acest lucru merge complet împotriva a ceea ce înseamnă satanismul. Sataniștii nu așteaptă un Antihrist, ei sunt un Antihrist; lăsând mitologia iluzivă și privitul cerului creștinilor.

CARTEA A III-A: PRACTICĂ ȘI APLICARE

INTRODUCERE

Această secțiune discută despre practica de a fi satanist, mergând dincolo de teorie și filozofie la aplicarea concretă. Prea mulți indivizi se autointitulează sataniști doar pentru că știu ce este un satanist, ce crede și sunt de acord cu această perspectivă. Totuși, când sunt întrebați ce fac ei care îi transformă în sataniști, majoritatea nu vor găsi un răspuns. În timp ce cei care au un răspuns vor varia în răspunsuri, majoritatea celor care se autointitulează sataniști pur și simplu nu au nicio idee despre ce fac sataniștii diferit față de non-sataniști. Adevărul este că nu există prea multe diferențe cu adevărat între sataniști și non-sataniști în ceea ce privește activitățile lor. Sataniștii au case obișnuite, locuri de muncă obișnuite și vieți obișnuite. Interesele lor pot fi puțin dincolo de normal, înclinând spre excentric, dar pot fi la fel de interesați de lucruri banale. Diferențele de activități pot fi infime, dar sunt și excepționale.

Următoarele nu oferă parametri stricți pentru activitățile satanice. Aceasta este doar o secțiune transversală a diferitelor practici satanice care se încadrează în parametrii satanismului tradițional. Sataniștii individuali își vor defini singuri practicile în care se vor angaja și de la ce se vor abține, pe baza convingerilor lor personale.

SĂRBĂTORI SATANICE

Sărbătorile satanice sună aproape ca un paradox. Sataniștii ar fi ultimul grup de la care cineva s-ar aștepta să recunoască o „zi sfântă”. Totuși, pe baza credințelor noastre, unele zile se pretează a fi momente pentru a reflecta și a celebra credințele noastre ca sataniști. Acesta este scopul oricărei sărbători pe care noi, sataniștii, am putea să o celebrăm, de a ne lăuda credințele și distincția noastră ca sataniști. Modul în care sărbătorim aceste ocazii poate diferi de la un satanist la altul, dar majoritatea sataniștilor recunosc zilele următoare ca fiind demne de atenție.

Ziua nașterii cuiva

Zilele de naștere sunt zile cu o semnificație specială pentru sataniști. Sataniștii îl glorifică pe Satan prin celebrarea sinelui, așa că ziua nașterii cuiva, când ceilalți din societatea noastră recunosc și celebrează existența ta, este deosebit de emoționantă.
Practica standard de a recunoaște nașterea altei persoane datează din antichitate. Inițial, nașterea regelui era sărbătorită de supușii săi, deoarece regele era un zeu viu. Sărbătorirea vieții regelui era celebrarea sursei întregii vieți și, în unele culturi, a tuturor lucrurilor. Desigur, ziua în care se naște un copil a fost întotdeauna o zi de sărbătoare pentru familia apropiată, iar în timp, cele două practici s-au contopit. Sărbătorirea vieții unei persoane prin recunoașterea anuală a zilei nașterii acelei persoane nu numai că permite celebrantului să își exprime afecțiunea pentru acea persoană, dar îi permite și să împărtășească bogăția spirituală a persoanei sărbătorite în acea zi. Ziua nașterii cuiva este considerată a fi vârful anual al puterii sale spirituale.
Sataniștii tradiționali își sărbătoresc zilele nașterii făcând tot ce își doresc, în limita rațiunii și a mijloacelor lor. Își mănâncă mâncărurile preferate, își beau băuturile preferate, ascultă muzică și vizionează filmele dorite, se bucură de activitățile lor preferate și iau parte la compania celor pe care îi apreciază. Se delectează cu toate plăcerile de care doresc să se bucure. Desigur, o astfel de zi necesită o oarecare planificare, unii sataniști dedicându-și o parte semnificativă a anului lor pentru pregătirea unei mari sărbători.
Sărbătorirea nașterii altcuiva este importantă, dar, bineînțeles, mult mai puțin semnificativă decât sărbătorirea propriei noastre zile de naștere. În ciuda relevanței propriilor noastre zile de naștere pentru noi înșine, distanța pe care o vom parcurge în celebrarea nașterii altcuiva este relativă la cât de aproape suntem de acea persoană. Ne putem strădui să o ajutăm să își

îndeplinească ziua visată sau pur și simplu le putem trimite o felicitare în semn de mulțumire.

Noaptea Walpurgiei

30 aprilie, Noaptea Walpurgiei, este o zi semnificativă pentru sataniștii de astăzi datorită eforturilor lui Anton LaVey și ale Bisericii lui Satan. LaVey este considerat fondatorul satanismului modern, iar Biserica lui Satan este cel mai cunoscut susținător al satanismului secular. Pentru observatorul cu o gândire practică, celebrarea Nopții Walpurgiei are ca scop pur și simplu acela de a fi o sărbătoare pentru sataniști. Prin fondarea Bisericii lui Satan, LaVey a dorit să aibă o zi specială pentru cei care se aliniază credințelor sale, pentru a celebra satanismul și statutul lor de sataniști. Așa văd mulți sataniști această sărbătoare anuală, ca o zi în care să se bucure de statutul lor de satanist.
Noaptea Walpurgiei are într-adevăr o istorie mai amplă, motiv pentru care LaVey a ales-o. Europenii păgâni, în special în Germania, sărbătoreau începutul unui rit de fertilitate de vară, cunoscut acum sub numele de Beltane sau Ziua de 1 Mai. Ei credeau că orice zi sfântă pe care o sărbătoreau era precedată de o zi de întuneric. Cea mai modernă paralelă este Halloween-ul, o zi acum mai sărbătorită decât ziua sfântă pe care o precede, Ziua Tuturor Sfinților. Noaptea Walpurgiei, la fel ca Halloween-ul, este o zi în care spiritele întunecate sunt eliberate de restricțiile lor normale și li se permite să cutreiere pământul. Este o zi pentru a se deda ocultismului, a divinației și pentru a recunoaște aspectele mai întunecate ale vieții.
Sataniștii care sărbătoresc Noaptea Walpurgiei încearcă de obicei să-și recunoască convingerile într-un fel sau altul. Pot căuta sau se pot implica în publicații, forme de artă sau divertisment care sunt într-un fel satanice. Pot efectua un ritual pentru a-și afirma convingerile, celebrând cu prietenii și colegii sataniști. Pot chiar iniția o acțiune creativă în semn de omagiu adus lui Satan. Desigur, putem pur și simplu să ne luăm ziua pentru a ne relaxa și a ne distra.

Halloween

Sataniștii moderni s-au abținut cândva de la celebrarea sărbătorilor păgâne, considerând sărbătorile solare doar puțin mai puțin înșelătoare din punct de vedere spiritual decât sărbătorile creștine. Halloween-ul, fiind întotdeauna asociat cu Diavolul, a scăpat de această persecuție în rândul sataniștilor, chiar și printre cei mai cinici și mai nobili dintre noi. Poate că este modul în care ne amintește de tinerețea noastră sau poate pentru că este singura zi

în care restul societății noastre acceptă exprimarea deschisă a diabolicului, Halloween-ul a fost întotdeauna o sărbătoare preferată a sataniștilor.
De fapt, mulți sataniști consideră Halloween-ul la fel de important sau chiar mai mult decât Noaptea Walpurgiei, sărbătoarea satanică semi-oficială. Noaptea Walpurgiei poate fi noaptea în care noi, sataniștii, sărbătorim satanismul, dar Halloween-ul este noaptea în care aproape toți membrii societății noastre își îmbrățișează sinele mai întunecat.
Sataniștii sărbătoresc Halloween-ul la fel ca oricine altcineva; cu costume, dulciuri, dansuri macabre și focuri de tabără. Perspectiva este adesea diferită, deoarece, în timp ce alții s-ar putea costuma pentru a se ascunde, noi, sataniștii, tindem să folosim Halloween-ul ca pe o oportunitate de a ne exprima deschis sinele secret.

Alte sărbători păgâne

Calendarul păgân modern este împărțit în opt segmente. Ocultiștii occidentali, inclusiv sataniștii, au îmbrățișat ciclul sărbătorilor păgâne ca mijloc de a marca timpul și de a se menține în acord spiritual cu anotimpurile, fie și numai pentru că îi menține pe sataniștii individuali conștienți de ceea ce este relevant în comunitatea ocultă mai largă. Deși scopul real din spatele acestor sărbători este în mare parte învechit (deoarece delimitau activități agricole), păgânii și ocultiștii au menținut viu tonul acestor sărbători, modificându-le doar pentru a se potrivi erei actuale.
Calendarul păgân începe cu Yule, o sărbătoare care cade de obicei în jurul datei de 22 decembrie, dar care durează adesea o săptămână sau mai mult, în funcție de definiția specifică urmată. Zilele concrete în care cad aceste sărbători erau determinate astrologic, dar au fost de obicei fixate de celebranții moderni. Este o celebrare a Solstițiului de Iarnă, renașterea Soarelui, concentrându-se pe începuturi, nașteri și tenacitatea vieții.
Imbolc este următoarea sărbătoare, care cade pe sau în jurul datei de 2 februarie. Este o zi pentru curățenie, o oportunitate de a ne împrospăta și de a evalua planul pentru anul următor. Imbolc celebrează rezistența și tinerețea.
După Imbolc urmează **Ostara**, echinocțiul de primăvară. Ostara este o celebrare a tinereții, precum și a echilibrului. Este o oportunitate de a consolida fundațiile eforturilor noastre pentru anul respectiv, pentru a ne asigura că suntem pe o bază solidă în proiectele noastre.
Beltane, sau Ziua de 1 Mai este o sărbătoare a fertilității. Pudica ipocrită a păgânilor moderni sărbătorește această zi ca fiind uniunea dintre Dumnezeu și Zeița lor, dar, de fapt, este o sărbătoare a uniunii sexuale în toate lucrurile. Beltane este o sărbătoare a poftei și a exprimării sinelui sexual.

Litha, sau Echinocțiul de Vară, celebrează punctul culminant al Soarelui în anul agricol păgân. Este, de asemenea, trecerea de la Domnul Luminii la Domnul Întunericului, deoarece, deși acesta este punctul culminant al Soarelui, este și începutul declinului său. Litha celebrează masculinitatea, puterea și familia. Este o zi în care ne bucurăm de roadele eforturilor noastre și în care ne evaluăm progresul.
Lughnassad este o zi dedicată coacerii. Este o zi în care să iei ceea ce ai și să creezi ceva din el care va rezista tot restul anului sau chiar mai mult. Este o celebrare a vieții, în special a modului în care poate fi revigorată. Alcoolul din cereale este preferat în această zi. Mabon este o sărbătoare a recoltei, nu foarte diferită de Ziua Recunoștinței laică. Este o zi în care culegi roadele eforturilor tale și te bucuri de ele alături de prieteni și familie. Mabon este, de asemenea, o zi în care îți revizuiești bunurile și te asiguri că ești pregătit pentru iarna care va veni.
În cele din urmă, **Samhain**, sau Halloween, celebrează sfârșitul anului, sacrificarea finală. Este o recoltă de sânge, când toate lucrurile întunecate primesc frâu liber și ne îmbrățișăm cele mai secrete dorințe. Este, de asemenea, o zi pentru a recupera datoriile vechi.
Sataniștii recunosc sărbătorile păgâne în același mod în care cineva ar putea recunoaște schimbarea lunii calendaristice sau a anotimpului. Este mai degrabă o modalitate de a ține pasul cu ritmul lucrurilor decât celebrarea oricărui lucru spiritual. Totuși, aceste sărbători pot fi importante, în special pentru sataniștii care practică magia.

Sărbători seculare

Majoritatea sataniștilor consideră că nu este nimic în neregulă cu participarea la sărbători seculare. Sentimentul de identitate națională nu se pierde pentru că cineva îmbrățișează satanismul, iar sărbătorile naționale ar trebui să fie savurate fără ezitare. Pentru sataniști, sărbătorile seculare care se bazează într-un fel sau altul pe sărbători religioase, în special pe sărbătorile creștine, reprezintă un punct de conflict.
Există două perspective asupra celebrării sărbătorilor seculare/religioase. O tactică este, desigur, să le ignori, să nu recunoști sărbătoarea în favoarea altor sărbători din aceeași perioadă. Acest lucru poate fi dificil de făcut, mai ales când prietenii și familia participă la aceste sărbători.
O tactică mai eficientă este să sărbătorești aceste sărbători, dar să o faci într-un mod care să le recunoască rădăcinile păgâne sau mai întunecate. Ziua Îndrăgostiților este o zi pentru a celebra sexualitatea împărtășită între satanist și iubiții săi. Paștele este un moment pentru a ne concentra pe riturile fertilității și practicile păgâne. Crăciunul nu este nimic mai mult decât o sărbătoare Yule subțire deghizată. În acest fel, un satanist nu numai

că poate rămâne în fluxul lucrurilor din jurul său, dar poate și ajuta la diminuarea conotațiilor religioase ale sărbătorilor la care participă.

Câteva cuvinte despre „sărbătorile satanice” definite de creștini

La sfârșitul anilor '70 și începutul anilor '80, o serie de „experți” creștini evanghelici în mișcarea satanică au elaborat liste lungi de sărbători în timpul cărora sataniștii se distrau și era periculos să-ți lași copiii să hoinărească singuri noaptea. Listele se bazau exclusiv pe mituri și folclor creștin, la fel cum pericolul reprezentat de sataniști se baza pur și simplu pe legende urbane creștine. Exemple de astfel de sărbători includ 24 decembrie, în timpul căreia mitul sugerează că orice copil născut va fi vârcolac, sau orice zi care celebrează coborârea lui Satan din Cer pe Pământ. Astfel de sărbători pot fi o parantează interesantă față de o altfel de zi banală, dar cel mai bine este să fie lăsate în seama acelor excentrici care cred că pot face bani de la creștini din frică.

RITUAL

Practicarea ritualurilor este comună printre sataniști și îndeplinește două funcții pentru satanistul tradițional. Ritualurile sunt efectuate fie ca mijloc de a produce schimbări în realitate, fie ca mijloc de a rezolva problemele într-un mod asemănător terapiei. Sataniștii tind să se încline într-o direcție sau alta, dar rar este individul care efectuează ritualuri doar pentru unul dintre aceste două motive. Sataniștii care folosesc ritualurile pentru terapie cred în posibilitatea ca realitatea să se poată schimba și ea pentru a se conforma voinței cuiva, iar sataniștii care practică ritualurile pentru a crea schimbări recunosc, de asemenea, beneficiile pur terapeutice ale eforturilor lor.

Sataniștii îndeplinesc ritualuri individual sau în grup și se angajează liber în ritualuri non-satanice atunci când le convine. Ritualurile satanice sunt de preferință efectuate împreună cu alți sataniști, pur și simplu pentru a facilita desfășurarea, dar sunt adesea deschise și observatorilor. De fapt, mulți sataniști consideră că ritualurile lor sunt mai eficiente dacă este disponibilă o adunare pentru a observa desfășurarea acestora.

Ritualurile pot varia ca formă, adesea favorizând modele culturale precum cele romane sau egiptene, dar se împart de obicei în trei categorii: ritualuri în beneficiul sinelui, ritualuri în beneficiul altora și blesteme. În practicile hermetice și alchimice, precum și în alte școli de gândire, pot fi efectuate ritualuri mai specifice, cum ar fi ritualurile pentru conjurare. Ritualurile tind, de asemenea, să urmeze tipare standard: pregătire, schimbare de perspectivă - deschidere, lucru, schimbare de perspectivă - închidere și închidere.

Ritualul propriu-zis începe cu mult înainte de lucrul ritualic, în timpul etapei de planificare sau pregătire. În această etapă, se observă și se recunoaște nevoia care trebuie îndeplinită prin ritual, se determină tipul și formatul ritualului și se adună materialele pentru ritual. În această etapă, ritualul este efectuat practic în mintea persoanei și poate fi adesea la fel de eficient ca efectuarea propriu-zisă a ritualului.

În timpul ritualului, interpreții încearcă să-și schimbe perspectiva de la înțelegerea banală a lumii diurne și a posibilităților limitate la potențialul mistic al lumii nocturne și al posibilităților mai ample. Ei caută să invoce arhetipurile entităților, zeilor și zeițelor, ceea ce ar fi benefic eforturilor lor. Această schimbare perspectivă poate fi generată în mai multe moduri; de la efort fizic, cum ar fi dansul, până la băutul de băuturi alcoolice tari. Scopul este de a suspenda îndoiala din eforturile noastre, cu care sunt programate mințile noastre raționale. O caracteristică a unui ritualist puternic este capacitatea de a evoca această schimbare fără ajutor.

Munca efectuată începe atunci când s-a realizat schimbarea de perspectivă corectă. Acest efort este adesea simbolic, fie o versiune redusă a efectului care se încearcă a fi obținut, fie substituția oferită cu ceea ce dorim. Un exemplu de versiune redusă ar fi un ritual monetar care necesită ca o monedă să fie îngropată într-un anumit mod. O substituție poate fi la fel de simplă ca scrierea dorinței tale pe pergament și arderea ei.
Odată ce lucrarea este efectuată, este adesea necesară o a doua schimbare de perspectivă pentru a reintegra mintea cu lumea reală. Entitățile evocate sunt „eliberate”, interpreții concentrându-se și ancorându-se. Cel mai important aspect al acestui pas este efortul de a elibera nevoia pe care ritualul este conceput să o îndeplinească. Odată ce ritualul este complet, trebuie presupus că scopul care urma să fie îndeplinit a fost îndeplinit, altfel ritualul ar putea fi pătat. Ritualul trebuie îndeplinit și finalizat cu încredere; deoarece îndoiala se va manifesta mai ușor decât dorința.
În cele din urmă, ritualul în sine este încheiat; materialele folosite în timpul ritualului și zona sunt curățate de orice dovadă că ritualul a avut loc. Materialele folosite în ritualuri nu sunt reciclate; totul trebuie consumat. Tot vinul trebuie băut sau turnat pe pământ, toate ofrandele arse, lumânările folosite sunt lăsate să se ardă etc. Uneltele sunt curățate în pregătirea următorului ritual. Din nou, ca și în ultimul pas, ritualul este complet, executanții trebuie să meargă mai departe în mintea lor pentru ca ritualul să aibă succes. Prin urmare, toate materialele folosite pentru ritual sunt consumate; altfel ritualul ar putea fi pătat.
Ritualurile efectuate pentru a crea o schimbare reală și ritualurile folosite pentru terapie sunt diferite doar în punctul de vedere al celor care efectuează ritualul. Ritualurile respectă în continuare aceleași reguli și modele. Ritualurile terapeutice sunt efectuate pentru a gestiona sau a scăpa participanții de o problemă emoțională care le afectează viața. Sataniștii tradiționali caută să se stăpânească pe ei înșiși și realitatea lor; prin urmare, ei caută să-și stăpânească stările emoționale, folosindu-le în beneficiul lor. Emoțiile care le împiedică progresul trebuie rezolvate, iar ritualul oferă o cale pentru rezoluție atunci când opțiunile banale nu sunt disponibile sau sunt impracticabile. De exemplu, dacă cineva te enervează, dar nu ești în măsură să-ți exprimi furia în mod deschis, folosirea unui ritual pentru a exprima acele emoții atenuează puterea acelei furii în viața ta, iar influența persoanei care provoacă furia asupra ta este diminuată.
Evident, chiar și procesul de eliberare emoțională are un efect asupra realității, deși este mult mai subtil decât scopul dorit al ritualistului practic. Ritualul practic este un efort de a crea o schimbare reală în realitate. Ritualurile sunt efectuate pentru a aduce la manifestare ceva dorit. De obicei, astfel de dorințe nu sunt exacte; cu cât dorința este mai generală, cu atât este mai mare probabilitatea ca ritualul să aibă succes. De exemplu, folosirea unui ritual pentru a găsi un partener romantic are mai multe șanse

de succes decât folosirea unui ritual pentru a crea dorință la o anumită persoană.

După cum s-a menționat mai sus, diferențele dintre Ritualul Terapeutic și cel Practic sunt doar în perspectiva celor care îl practică. Aceasta înseamnă că Ritualurile Terapeutice vor manifesta adesea rezultate reale la fel de des pe cât Ritualurile Practice vor fi suficiente pentru a satisface dorința celor care îl practică doar prin performanța lor. Este important să rețineți acest lucru, deoarece indiferent de perspectiva dumneavoastră asupra ritualului, trebuie să fiți pregătiți să acceptați rezultatele eforturilor dumneavoastră. Ritualiștii trebuie să fie dispuși să culeagă roadele ritualurilor lor fără vinovăție sau remușcări; altfel, își vor da seama că eforturile lor se întorc împotriva lor.

ORGANIZARE

Majoritatea sataniștilor tradiționali sunt practicanți solitari ai căii lor. Acest lucru se datorează faptului că legătura cu Satana este o experiență individuală, cu grade variate de credință, practici și opinii diferite și interpretări relative ale mitologiei. Cu toate acestea, sataniștii tradiționali sunt ființe umane, creaturi care se bucură de compania altora, în special a celor cu aceleași gânduri. Sataniștii tradiționali vor căuta alți sataniști tradiționali sau chiar sataniști seculari, pentru a împărtăși idei și experiențe, precum și pentru a discuta informații și probleme noi legate de satanism. Sataniștii tradiționali se pot găsi chiar îndrumând alte persoane interesate, ghidându-le pe acestea în timp ce explorează potențialul satanismului tradițional pentru ei înșiși.

Sataniștii tradiționali care au un succes deosebit în acest proces vor încerca adesea să înființeze organizații permanente. Acest lucru este o treabă dificilă. Succesul naște dispreț, în special din partea celor cu care ești familiarizat. Sataniștii sunt bestii egocentrice, în timp ce organizațiile tind să solicite un anumit grad de altruism din partea membrilor săi. Ciocnirile de personalitate, conflictele de interese și diferențele de opinie sunt inevitabile să apară din interiorul acestor organizații la fel de des pe cât cei din afara lor vor încerca să le dărâme.

Organizarea are, desigur, beneficiile sale. În primul rând, o organizație crește considerabil fluxul de informații pe care un individ îl va avea la dispoziție. Zece persoane care cercetează un subiect sau mai multe subiecte vor produce evident o cantitate mai mare de material într-un timp mai rapid decât un singur cercetător. Oportunitățile de a experimenta cu ritualuri, inginerie socială și alte activități cresc. Resursele disponibile cresc odată cu numărul de participanți la o organizație. Desigur, chiar și cel mai încrezător satanist își va avea convingerile întărite de validarea mai multor cohorte cu aceleași idei.

Organizațiile satanice abundă, dar există puține care sunt fondate pe principiile satanismului tradițional. Marea majoritate a organizațiilor sunt diverse tipuri de sataniști seculari, adesea cu agende sau doctrine neprietenoase sau chiar ostile satanismului tradițional. Alte organizații care pretind a fi organizații satanice tradiționale sunt adesea cu totul altceva. Unele sunt instituții de creștinism inversat; așteaptă să se alăture „Armatei Iadului” atunci când se va împlini Cartea Apocalipsei. Se tem de Dumnezeul creștin creat de om și pot fi la fel de zeloși și orbește fanatici ca și creștinii fundamentaliști pe care îi batjocoresc și îi detestă. Alții nu se vor închina deloc lui Satan, adoptând zei vechi sau chiar venerând extratereștri cu care liderii lor pretind că sunt în contact. Ambele astfel de organizații permit

puține interpretări personale ale credințelor lor, cerând supunerea față de viziunea lor distorsionată pentru a fi acceptați.
Adevăratele organizații satanice tradiționale au de obicei un număr minim de membri, nevoile grupului fiind satisfăcute adesea de o duzină sau mai puțin de membri. Sunt centrate geografic și locale, întâlnindu-se regulat și social. În mod ideal, sunt un grup de egali, recunoscându-se reciproc ca egali sau potențial unul sau doi membri ca lideri datorită unor particularități în materie de resurse, carisma, intelect sau o combinație a acestor factori și a altora. Aceștia efectuează ritualuri ca grup, se dedau unui set de practici convenite împreună și participă la proiecte comune. Adesea, astfel de grupuri sunt înființate ca anexe de învățare, membrii împărtășind materiale și resurse în beneficiul întregului grup. Dacă se fac cunoscuți publicului, adesea este doar pentru a-și testa ideile în comunitate. Majoritatea activităților lor au loc în privat. Dacă vă alăturați sau formați o organizație bazată pe satanismul tradițional, există câteva întrebări pe care ar trebui să le aveți în minte și la care ar trebui să fiți pregătiți să răspundeți.

-Ce este satanismul tradițional? Care sunt credințele fundamentale?

Nu există răspunsuri corecte sau greșite la aceste întrebări. Dacă o organizație poate răspunde la aceste întrebări și aceste răspunsuri sunt în concordanță cu ceea ce crede persoana care dorește să devină membru, atunci este probabil ca asocierea să fie benefică atât pentru membru, cât și pentru organizație. De preferință, aceste idei vor fi scrise într-un format care este împărtășit cu toți membrii, astfel încât, dacă membrii observă că organizația diferă de convingerile exprimate, să existe o bază pentru discuții și referințe.

-Care sunt practicile organizației? Care sunt legile bilaterale?

Este logic să înțelegi practicile organizației înainte de a deveni membru. Informațiile nu trebuie să fie specifice sau să dezvăluie secrete ale organizației, ci ar trebui să discute orice aspecte potențiale care ar putea fi o problemă pentru membri, în special acte care ar putea fi considerate ilegale sau amorale din punct de vedere social. Sataniștii tradiționali, prin însăși natura credințelor lor, tind să evite activitățile ilegale, așa că organizațiile care promovează în mod deschis astfel de activități nu sunt de obicei cu adevărat sataniști tradiționali. Legile vor reflecta sistemul de organizare; adesea delimitând între o structură de grup de egali și o structură de avansare în rang. Organizațiile care nu permit respectarea decentului sau oportunități de exprimare a problemelor membrilor lor ar trebui evitate.

-Care sunt obiectivele organizației? În ce proiecte sunt implicate în prezent?

Sataniștii tradiționali tind să se adune în organizații permanente dintr-un motiv anume, altfel rămân confederații laxe de indivizi care se reunesc după cum consideră de cuviință. Organizațiile pot susține o agendă politică sau altruistă sau pot fi implicate în cercetări oculte. Se pot organiza în scopuri pur sociale sau chiar dintr-o dragoste comună pentru o formă de artă.

-Care sunt cotizațiile (dacă există) și cum sunt cheltuiți banii?

Încă de la înființarea Bisericii lui Satan, organizațiile sataniste au cerut o plată de la membrii care doreau să se alăture sau au respins cotizațiile din cauza criticilor pe care astfel de practici le generează adesea. Biserica lui Satan colecta cândva cotizații doar ca un test al mijloacelor unui potențial membru, ceea ce a fost considerat un motiv slab pentru a colecta o taxă de membru. Taxele și cotizațiile ar trebui folosite de o organizație pentru a susține practicile administrative ale organizației. Scopul cotizațiilor și cotizațiilor ar trebui să fie clar menționat; de ce sunt necesare taxele și ce primește membrul pentru plata lor. Organizațiile sataniste tradiționale rareori colectează astfel de cotizații, deoarece dimensiunea lor mică necesită rareori un flux de numerar pentru a se menține.

-Cum beneficiază un membru de pe urma calității de membru?

Sataniștii tradiționali se alătură grupurilor nu pentru sentimentul de comunitate, ci pentru că apartenența la acestea le va aduce beneficii. Dacă un grup nu poate oferi unui membru beneficii substanțiale, atunci există puține motive pentru a se alătura. Organizațiile sataniste tradiționale oferă de obicei acces la cantități mari de informații și oportunitatea de a practica ritualuri într-un cadru de grup, împreună cu orice obiective și proiecte în care ar putea fi implicat grupul.

-Care sunt obligațiile și responsabilitățile calității de membru?

În același sens cu ultima întrebare, organizația se va aștepta să beneficieze de participarea unui membru într-un fel sau altul, de obicei dincolo de prezența unui alt membru în cercul ritualic. Membrii vor fi așteptați să îndeplinească anumite sarcini și vor avea responsabilități stabilite, de la simpla întâlnire regulată până la furnizarea de materiale pentru cercetare sau proiecte.

Două tipuri de organizații sataniste tradiționale; Cercul vrăjitoarelor și Clubul Hellfire

Există o gamă largă de organizații sataniste tradiționale, care deservesc multe scopuri, perspective și interpretări diferite. Două tipuri de organizații sataniste tradiționale sunt disponibile ca exemple imediate.

Organizația de tip „Cercul Vrăjitoarelor” este orientată spre practicile rituale. Astfel de grupuri se concentrează pe întâlniri regulate pentru a se angaja în eforturi rituale de a produce schimbări în beneficiul membrilor săi. Ei se închină, căutând inspirație divină în eforturile lor și participă la cercetări oculte extinse, testând vechile practici ale unor culturi de mult trecute. Se consideră descendenți filozofici ai Covenelor Vrăjitoarelor din Europa păgână, manifestând simbolismul mitologic al cercurilor extatice de închinători care aclamă și glorifică imaginea Diavolului în ritualuri nocturne care implică adesea excese sexuale și alcoolice. Sunt adesea organizați într-o manieră superficială și se văd unii pe alții ca egali.

„Clubul Hellfire” se concentrează mai puțin pe ritualuri și închinare prin intermediul unor rituri și mai mult pe explorarea plăcerilor pe care această viață le are de oferit prin darurile lui Satan. Sunt adevărați epicurieni, care caută plăcerea prin toate lucrurile, în special prin ceea ce societatea obișnuită disprețuiește. Întâlnirile lor sunt adesea evenimente opulente, cu jocuri, etalări de bogăție și o concentrare pe inginerie socială. Mulți dintre oamenii care participă la aceste evenimente s-ar putea să nici nu fie conștienți de nuanțele satanice, adevărații membri ai clubului îndeplinindu-și ritualurile undeva ascuns de invitații lor.

Organizațiile pentru sataniștii tradiționali ar trebui abordate cu grijă și cu o planificare temeinică. Colaborarea indivizilor, în special a sataniștilor, poate fi extrem de profitabilă pentru toți cei implicați, dar poate duce și la resentimente, conflicte personale și îndoieli. Organizațiile ar trebui abordate cu prudență, cu cât mai multe informații posibil dobândite înainte de a alege să se alăture. Aderarea la organizația greșită poate fi o pierdere uriașă de timp sau chiar mai rău.

SALUTUL SATANIC

Cei mai mulți sunt familiarizați cu Salutul Satanist, ridicarea brațului cu doar degetele arătător și mic extinse, cu palma în jos. Este un salut creat de sataniștii moderni și, la prima vedere, pare a fi inspirat din gesturile vedetelor rock și ale fanaticilor celui de-al Treilea Reich. Forma exactă a Salutului Satanic este descrisă diferit de diverși sataniști; se face cu mâna dreaptă sau stângă, brațul extins sau cotul strâmb, degetele îndreptate în sus sau drepte, totul în funcție de persoana cu care vorbești și, cel mai probabil, de ceea ce le-a spus lor înșiși de la altcineva. O mare parte din ceea ce practică sataniștii este o chestiune de interpretare. Salutul Satanic, însă, are o formă definitivă. Deși este o creație modernă, această formă se bazează pe cele mai vechi și venerate tradiții.

Pentru a înțelege tradițiile pe care se bazează Salutul Satanic, trebuie mai întâi să înțelegem tradiția salutului în general. Înainte chiar de cele mai vechi civilizații, a existat război. Civilizațiile au fost sculptate de sabia cuceririi, la urma urmei. Nu este vorba doar de conflicte tribale, ci de mari regate care se întâlnesc pe câmpul de luptă, formate din mii de oameni. Adesea, aceste armate proveneau din state vecine, probabil împărtășind o descendență comună, obiceiuri și chiar religii. Aceste armate se adunau pe părțile opuse ale unui câmp de luptă, de obicei oriunde cele două forțe tindeau să se întâlnească odată ce războiul era declarat. Regii fiecărei armate stăteau cu anturajul lor de o parte și de alta, în timp ce soldații lor se întâlneau într-o ciocnire violentă. Lupta era brutală, cu bărbați îmbrăcați în mod similar, curând acoperiți de sânge, măcel și murdărie. Orice insignă care ar fi putut fi folosită pentru a distinge o armată de alta dispărea rapid în această încurcătură, dacă astfel de insignă era folosită măcar. Bătăliile erau rareori pe viață și pe moarte, oamenii luptau de obicei până la epuizarea pur și simplu a efortului. Când se întâmpla acest lucru, era dificil de discernut imediat care armată a câștigat ziua. Astfel, un strigător era trimis să cheme pe câmpul de luptă, iar oamenii care încă își puteau ridica armele o făceau, arătând spre regele pentru care luptau. Acesta era scopul inițial al salutului, de a stabili pe câmpul de luptă cui îi aparține loialitatea. Această formă de salut avea să continue, relativ neschimbată, până în Imperiul Roman și chiar și după aceea. Unele culturi aveau să dezvolte saluturi cu care sabia nu era îndreptată spre rege, considerând practica lipsită de respect, deoarece arma nu ar trebui îndreptată spre cineva căruia îi ești loial. Astfel de culturi au avut tendința de a gravita spre non-violență și, în mod clar, nu au câștigat în tomurile istoriei. Abia odată cu epoca cavalerilor, societatea occidentală a modificat salutul și atunci doar pentru a-i ajuta pe adversarii cu cască să vadă fața inamicului lor. Ridicarea

brațului cu sabia de-a lungul majorității istoriei a fost salutul preferat, o idee care se regăsește chiar și în sălile de judecată moderne.
De-a lungul istoriei, brațul folosit pentru sabie a fost predominant brațul „drept”. Chiar și termenul sugerează ceva din scopul său, „dreapta” însemnând „corect”. Partea stângă a oricărui obiect era considerată slabă pur și simplu pentru că la majoritatea oamenilor era mâna mai puțin favorizată în mod natural de corp. Astfel, bărbații erau antrenați în luptă în ceea ce privește gândirea din partea dreaptă, brațul folosit pentru sabie era de obicei brațul drept, iar un salut adecvat folosește brațul drept, chiar și un salut satanic. Acest lucru poate părea să meargă împotriva gândirii din spatele satanismului și a „Căii mâinii stângi”. Rețineți, totuși, că partea stângă a creierului controlează partea dreaptă a corpului, partea creierului care ghidează logica. Având în vedere acest lucru, devine evident de ce mâna dreaptă este folosită ca mijloc de onoare în luptă și se potrivește unui scop satanic. Salutul cu brațul drept este, de asemenea, simbolic pentru un gest falic și puternic. În esență, acest salut spune că individul își dăruiește forța sinelui pentru ceea ce salută, pentru ceea ce este loial.
Următorul aspect familiar al Salutului Satanic sunt „Coarnele Diavolului”, extensia degetelor arătător și mic, formând o aproximare a coarnelor. Acest simbol are un set antic și divers de semnificații. În unele mituri, gestul poate fi folosit atât ca apărare împotriva răului, cât și ca blestem, în funcție de dacă degetele sunt ținute în sus sau îndreptate. Coarnele au fost mult timp un simbol al zeității, puterii și fertilității, reprezentând atât forme de zei masculine, cât și feminine. În religiile bazate pe zeițe, coarnele simbolizează și potirul și pântecele; sursa creației. Coarnele reflectă mai de obicei împuternicirea masculină; agresivitatea și puterea. „Coarnele Diavolului” reprezintă acest aspect al simbolului; simbolizând împuternicirea lui Satan recunoscută de individ.
Salutul Satanic propriu-zis, bazat pe simbolismul istoric atât al salutului, cât și al satanismului, se execută cu brațul drept. Brațul este întins pe toată lungimea sa și ținut într-un unghi astfel încât mâna să fie ridicată deasupra nivelului ochilor, dar nu direct deasupra capului. „Coarnele Diavolului” sunt extinse complet cu degetele la nivelul brațului, ca o extensie a sabiei în sine. Acest lucru sugerează nu numai direcția loialității tale, ci prezintă și simbolul credințelor tale lumii. Alții pot încerca să sugereze o altă formă de salut sau să discute motivele pentru care acest salut tradițional este impropriu, dar este suficient să faci acest salut și să spui fără rușine „Trăiască Satan!” pentru a descoperi corectitudinea inerentă executării sale.

MAGIE

Magia (Magick cu „k”) este practica de a încerca să manipulezi realitatea în conformitate cu propria voință, în moduri care nu sunt întotdeauna ușor explicabile prin cunoștințe științifice. Ortografia are scopul de a diferenția magia de iluzia scenică și de trucurile de mână, o practică popularizată de Aleister Crowley. Magia nu este practicată de toți sataniștii; într-adevăr, majoritatea sataniștilor preferă utilizarea propriului intelect și viclenie în detrimentul practicilor oculte în încercarea de a-și atinge obiectivele. Cei care practică magia, de obicei, nu o fac de dragul cunoașterii, chiar dacă abordează acest efort mai mult ca pe o știință decât majoritatea celorlalte școli de gândire ocultă. Sataniștii practică magia pentru avantajul potențial pe care magia l-ar putea oferi față de cei care nu o fac.
Sataniștii recunosc că există tipare în natură. Din perspectiva unui satanist, magia este o modalitate de a îndepărta sinele din tiparele care au fost stabilite în viața cuiva, de a se angaja în tiparele alese de el și de a manipula tiparele din jurul său. Magia a fost în mare parte aplicarea principiilor științifice într-un mod care folosește psihologia pentru a face evidentul să pară mistic. Spaniolii au sosit cu bărci în Lumea Nouă și au impresionat națiunile native cu armuri simple și puști cu silex. Nativii Lumii Noi nu erau atât de mult în urma spaniolilor din punct de vedere tehnologic și nici nu erau incapabili să înțeleagă conceptele științei din spatele acestor unelte, dar datorită talentului pe care spaniolii l-au folosit, aceste concepte simple îi fac pe spanioli să pară zei pentru nativii americani. Orice tehnologie sau concept suficient de avansat va părea mistic unei civilizații inferioare. Gravitația era evidentă pentru toată lumea, dar a fost atribuită unei forțe mistice până când Newton a conceput o explicație care a fost acceptată în epoca sa.
Chiar și în societatea noastră modernă, superstiția este încă evidentă la aproape orice individ. Stigmatul asociat cu cuvântul „Satan” este o dovadă suficientă în acest sens; un adevărat secularist ar spune că „Satan” este doar un cuvânt și, cel mult, un mit interesant. Totuși, se abțin de la a-l folosi prea liber, îngrijorați de energiile pe care le-ar putea scoate la iveală în acest proces. Cărți precum Biblia Satanică și Necronomiconul sunt la fel de eficiente ca simboluri pentru cei care nu le-au citit, precum sunt instrumente pentru cei care le-au citit. Psihologia a fost știința derivată de la vracitorii ultimelor vestigii ale culturilor „necivilizate”, în sfârșit stăpânită de era modernă. Sataniștii cunosc puterea manevrelor psihologice eficiente și își concentrează la fel de mult din practica magică pe „mentalism” ca toate celelalte domenii disponibile la un loc.

În ceea ce privește alte practici, aceste domenii sunt toate deschise. Un satanist este la fel de predispus să studieze Cabala pe cât este de predispus să practice riturile Necronomiconului. Pentru satanist, în ceea ce privește magia, rezultatele sunt cele care contează, nu mijloacele de a le obține. Sataniștii se vor inspira din practicile egiptene, ritualurile păgâne, riturile wiccane, exercițiile tantrice, formulele hermetice... orice aduce succes.
În practica magiei, filosofia satanismului este încă aplicată. Prin urmare, eforturile magice rămân fixate într-un domeniu a ceea ce poate fi considerat „rezonabil” și sunt abordate în modul unui experiment științific. Sataniștii recunosc că, pentru ca magia să fie practică, efortul trebuie cumva să se încadreze în domeniul a ceea ce este natural și a ceea ce urmează tiparele observate de sataniști. Sataniștii consideră că folosirea magiei pentru a modela realitatea este similară cu manipularea unui flux de apă. Lăsată de la sine, apa va curge în josul pantei. Blocarea fluxului este extrem de dificilă; doar puțin mai puțin dificilă decât a o face să curgă acolo unde nu există apă. În schimb, este mai ușor să deviezi fluxul într-un mod care să fie benefic pentru individ. Aceasta înseamnă nu doar schimbarea fluxului, ci și a fi în poziția de a culege beneficiile acelor schimbări. Dacă se dorește, apa poate fi făcută să curgă în sus, dar numai cu timp, planificare și mult efort. Sataniștii aseamănă, de asemenea, magia cu probabilitatea; exprimându-și eforturile magice ca manipularea probabilității unui eveniment. Evident, un eveniment care este puțin probabil să se întâmple este dificil de creat prin magie, în timp ce dacă un eveniment are șanse să se întâmple, atunci magia poate fi folosită pentru a crește șansele ca acel eveniment să se manifeste. Aceasta înseamnă că sataniștii sunt mai predispuși să se angajeze în magie, care este concepută pentru a crea rezultate banale, decât în încercările de a provoca fantasticul. Rețineți că semnul distinctiv al unui adevărat vrăjitor este succesul său în treburile de zi cu zi. Toată cunoașterea din lume are o valoare redusă fără puterea care să o susțină și rareori oamenii cu putere trăiesc într-un mod care nu reflectă beneficiile statutului lor. Sataniștii care folosesc magia, o folosesc în beneficiul lor; nivelul lor de trai este marca succesului lor.

Un cuvânt despre sacrificiu

Aleister Crowley, vrăjitor și probabil cea mai faimoasă persoană care a folosit satanismul pentru a-și îmbunătăți nivelul de trai, a fost odată întrebat de un reporter despre sacrificiile umane. Crowley a susținut că a sacrificat personal într-un singur an 150 de fii de sex masculin „per os domina”. Ziarele și tabloidele, înnebunite după titluri despre Crowley, au continuat cu gluma, ratând-o.
Sacrificiul unei ființe vii contravine însăși principiilor satanismului și este, în cel mai bun caz, semnul unui vrăjitor slab, cel mai adesea al unui prost.

Sacrificiul este văzut fie ca un mijloc de generare a energiei pentru un ritual, fie ca un mijloc de împăcare a zeilor. Oricine studiază ocultul va ști rapid cât de puține culturi practicau de fapt sacrificiile umane și cât de ineficiente erau. De exemplu, aztecii erau cunoscuți pentru zeii lor de sânge și ritualurile de sacrificiu. În ciuda miilor de zei irosiți pe altarele lor, acest lucru nu i-a împiedicat pe spanioli să-i cucerească complet.

Când este menționat termenul „sacrificiu”, mai ales în contextul satanismului, mintea obișnuită aleargă rapid la gânduri fie de fecioare, fie de bebeluși pe un altar, sacrificați într-un rit obscen. Sacrificiul nu se limitează însă la stingerea vieții. Religiile din întreaga lume le cer adepților lor să dea ceva de la ei înșiși, iar aceste sacrificii sunt adesea numite tributuri. În timp ce credincioșii cred că sacrificiul lor este folosit pentru a-și îmbuna zeii, darurile lor de hrană și bogăție sunt folosite de bisericile, tabernacolele și templele lor pentru a susține nevoile fiscale ale religiei. Puși în această lumină, este ușor de înțeles de ce sataniștii nu „plătesc tribut” niciunei organizații, decât dacă și-au stabilit deja propriul succes și confort. La urma urmei, satanistul nu are nevoie de niciun intermediar pentru comuniunea sa cu zeitatea pe care o venerează, iar zeul său nu le cere nimic în afară de loialitatea și succesul lor continuu.

În cadrul unui ritual, un satanist încearcă să manipuleze energiile din jurul său și să se inspire din puterile universului. Ceea ce moare spune despre încrederea sa în sine dacă trebuie să ucidă pe altcineva pentru a câștiga energii de pe urma lor? Spune că el crede că nu are în el însuși puterea de a-și atinge obiectivele! Ce spune atunci când un satanist crede că energiile derivate din moartea altcuiva sunt necesare forțelor pe care le imploră? Spune că nu are credință în Satana pentru a le oferi sau că Satana are nevoie de ceva la fel de neînsemnat în marea schemă cosmică a lucrurilor! Sataniștii știu că zeitatea lor va oferi dacă sunt credincioși și nu se bazează pe puterea altcuiva pentru a-și atinge obiectivele.

Un alt lucru pe care un satanist trebuie să-l țină minte atunci când ia în considerare problema sacrificiului este ce religii au folosit sacrificiul pentru a-și atinge scopurile. Una dintre cele mai răspândite practici religioase din societatea occidentală se bazează pe practicile sacrificiului uman și canibalismului, iar religiile se proclamă dușmanul lui Satan. Sacrificiul este calea celor blânzi și supuși, departe de modul în care majoritatea sataniștilor s-ar descrie.

Și pentru cei care se întreabă despre gluma lui Crowley și părerea sa despre un sacrificiu ideal: „per os domina” înseamnă „prin gura unei femei”. Cu alte cuvinte, „fiii săi de sex masculin” erau ejaculatul său produs prin gura unei femei în timpul actului oral. Crowley considera fiecare felație ca o eliberare perfectă de energie către zei.

CARTEA A IV-A: RITUALE

INTRODUCERE

Următoarele ritualuri sunt practici tipice printre numeroșii Sataniști tradiționali, într-o formă sau alta. Aceste ritualuri reflectă forme generale sau ritualuri populare în practica rituală de astăzi și nu dezvăluie nicio informație secretă despre nicio organizație. Este binevenit și încurajat ca cei care doresc să utilizeze aceste ritualuri în practica lor să le modifice după cum consideră de cuviință. Fiecare ritual include o explicație a procesului de gândire din spatele conceperii sale, care se poate dovedi utilă în utilizarea sau modificarea sa. Aceasta nu este în niciun caz o listă completă a ritualurilor folosite de sataniștii tradiționali. Într-adevăr, o astfel de listă nu ar putea fi creată vreodată, deoarece noi ritualuri sunt descoperite sau concepute în fiecare zi. Practicanții ar trebui să se simtă liberi să exploreze vasta gamă de practici rituale, acestea oferind, sperăm, o bază solidă pentru ritualuri.

AUTOINIȚIERE

Valoarea ritualului de autoinițiere este de importanță mixtă printre sataniștii tradiționali, dar are o istorie lungă și bogată. Mitologia abundă în exemple de rituri de autoinițiere în forțele întunecate recunoscute de multe culturi. Gândirea religioasă occidentală a generat o multitudine de forme rituale pentru inițierea sinelui, de la cele extrem de simple la cele extrem de elaborate.

Pentru a înțelege ritualul de autoinițiere, trebuie să explorăm scopul unei inițieri. Inițierile sunt exact ceea ce înseamnă cuvântul; sunt începuturile activității. În culturile primitive, inițierile delimitau o schimbare în înțelegere și scop în rândul tribului. Nașterea era sărbătorită printr-un ritual, iar copilului i se permitea să crească așa cum cresc copiii. Când se atingea vârsta la care copilul trebuia să lase în urmă inocența copilăriei și să intre în secretele maturității, se efectua o inițiere ca simbol al acestei tranziții, nu numai pentru copil, ci și pentru societatea care îl accepta ca adult. Acest individ împărtășise experiența comunală și era considerat eligibil să împărtășească toate drepturile și responsabilitățile tuturor celor care fuseseră, de asemenea, inițiați.

Scopul ritualului de inițiere era, de asemenea, de a crea o deconectare între mentalitatea copilului și noua mentalitate a adultului. Această schimbare nu a fost, desigur, instantanee, marcată de o perioadă de tranziție atât în timpul, cât și după inițiere, dar a oferit un punct în care individul putea privi și vedea că odată a fost asta, dar acum este asta. A fost mai mult decât o decizie de a fi orice a devenit. Inițierea a marcat individul cumva ca fiind diferit, adesea într-o manieră psihologică și fizică, astfel încât, odată îndurată, individul nu se mai putea întoarce.

Practicilor de autoinițiere le lipsește elementul comunitar al tradițiilor de inițieri tribale, iar schimbarea făcută este adesea internă și secretă. Acesta este adesea motivul pentru care auto-inițierile sunt respinse de sataniștii tradiționali, în special în formele care sunt populare în comunitatea ocultă. Este dificil să generezi o schimbare psihologică fără nicio pregătire și aproape niciunul dintre ritualurile sugerate astăzi în alte texte nu oferă o reprezentare fizică a procesului de inițiere.

O auto-inițiere eficientă necesită timp. Procesul ar trebui să implice un efort extraordinar și susținut și ar trebui să manifeste și un rezultat fizic, dacă vrem să-l considerăm la fel de valid ca inițierile dintr-un grup, deoarece inițierile de grup au adesea aceste cerințe comune. Următorul ritual a fost conceput având în vedere acest lucru, ghidând individul printr-un proces lung, forțând mintea să se angajeze în practici care sunt probabil străine experiențelor normale ale individului și generând rezultate fizice.

Procesul

Ritualul de Autoinițiere prezentat aici descrie un proces de un an care explorează atributele comune și adesea necesare ale Satanistului Tradițional. Este împărțit în patru secțiuni, fiecare cu o durată de câte trei luni. Fiecare secțiune corespunde unuia dintre Elementele Hermetice: Aer, Foc, Apă și Pământ. Ziua în care începe acest ritual nu este importantă, deși multe persoane aleg să înceapă acest ritual într-o zi semnificativă pentru ele.
În timpul acestui ritual, inițiatul va crea o mască care reprezintă sinele său ideal, spiritual. Această mască poate fi realizată din orice materiale și decorată în orice mod consideră inițiatul potrivit; procesul este cel care este important, masca fiind doar un simbol al procesului și al rezultatului său.
Fiecare perioadă este împărțită în trei lucrări rituale lunare și fiecare lună este împărțită în patru observații sau sarcini săptămânale. Trebuie ținut un jurnal al întregului proces. În cadrul acestuia, inițiat va documenta nu numai progresul pe parcursul procesului, ci și orice gânduri sau sentimente legate de ceea ce descoperă despre satanism și despre sine, despre visele sale și despre orice evenimente semnificative pe care le consideră legate de procesul de inițiere.
O serie de pași sunt meniți să devină procese și practici continue, permițând o experiență mai completă pe tot parcursul. Acest lucru creează o experiență diversă și stratificată și, probabil, rezultate sataniste mai bune.

Perioada întâi: Aer

Luna întâi: Ce este satanismul?

Această lună implică un efort concentrat asupra înțelegerii satanismului ca filosofie și religie. Inițiatul începe prima săptămână explorându-și convingerile personale despre satanism. În partea de sus a primei pagini, inițiatul va scrie cuvintele „Ce este satanismul?”, apoi va continua să-și noteze înțelegerea despre satanism. Inițiatul ar trebui să petreacă o oră din fiecare zi reflectând asupra întrebării și notând toate gândurile pe care le are pe această temă, inclusiv orice îndoieli sau întrebări la care nu poate răspunde. După fiecare sesiune de scriere, inițiatul ar trebui să încheie spunând cu voce tare:

„Satan, dăruiește-mi priceperea. Luminează întunericul și
„Îndepărtează de la ochii mei solzii care au fost puși pe ei.”

Săptămâna a doua este dedicată studierii textelor despre satanism și Satan scrise de non-sataniști. Este de preferat ca cel puțin trei texte să fie studiate, iar cel puțin unul dintre aceste texte să fie scris dintr-o perspectivă creștină evanghelică. Pe măsură ce inițiatul studiază aceste texte, o nouă secțiune va fi creată în jurnalul său, intitulată „Ce cred ei". Titlul și autorul cărții ar trebui înregistrate, împreună cu scurte rezumate ale fiecăruia dintre punctele menționate în textul respectiv. Împreună cu aceste puncte, inițiatul ar trebui să își consemneze propriile opinii despre acel punct. În cele din urmă, ar trebui furnizată o critică personală a textului, contrastând înțelegerea inițiatului asupra satanismului cu cea a autorului.
Săptămâna a treia este dedicată studierii textelor despre satanism și Satan scrise de sataniști. Este de preferat ca cel puțin trei texte să fie studiate, iar cel puțin unul dintre aceste texte să fie scris dintr-o perspectivă satanistă seculară. Pe măsură ce inițiatul studiază aceste texte, o nouă secțiune va fi creată în jurnalul său, intitulată „Alte opinii". Titlul și autorul cărții ar trebui înregistrate, împreună cu scurte rezumate ale fiecăruia dintre punctele menționate în textul respectiv. Împreună cu aceste puncte, inițiatul ar trebui să își consemneze propriile opinii despre acel punct. În final, ar trebui oferită o critică personală a textului, care să contrasteze înțelegerea satanismului de către inițiat cu cea a autorului.
Odată ce fiecare intrare este completată, fraza de mai sus trebuie rostită cu voce tare.
În săptămâna a patra începe o nouă secțiune a jurnalului, „Satanismul meu". În această secțiune, inițiatul trebuie să petreacă o oră în fiecare seară explorând satanismul și definindu-l pentru sine. Ar trebui să folosească materialul explorat pentru a-și rafina perspectiva din prima secțiune. Ar trebui să răspundă la următoarele întrebări:

- Cine este Satan? Cine este un satanist?
- Ce este satanismul? Ce este satanismul pentru mine?
- Ce este satanismul din punct de vedere istoric? Unde a fost practicat în trecut?
- De ce aș vrea să fiu satanist?
- Cum voi practica satanismul?

În a șaptea zi, inițiatul ar trebui să-și pregătească un loc singur. La miezul nopții, ar trebui să aprindă două lumânări negre și să-și revizuiască jurnalul de până atunci. Inițiatul ar trebui apoi să scrie o dedicație personală lui Satan, subliniind ceea ce dorește să obțină și ceea ce este dispus să facă, un jurământ de credință față de Satan și idealurile satanismului.
Rețineți că, spre deosebire de alte religii, satanismul este dinamic și vibrant, schimbându-se în timp și prin intermediul adepților săi. Prin

urmare, merită să continuați studiul satanismului dintr-o varietate de perspective.

Luna a doua: Cine este Satan?

Această lună implică un efort concentrat pentru înțelegerea lui Satan în mitologie și religie. Inițiatului îi începe prima săptămână explorându-și convingerile și credințele personale despre Satan. În partea de sus a primei pagini, inițiatului îi va scrie cuvintele „Cine este Satan?”, apoi va continua să își noteze înțelegerea despre Satan ca ființă. Inițiatului îi revine o oră din fiecare zi luând în considerare întrebarea și notând toate gândurile pe care le are pe această temă, inclusiv orice îndoieli sau întrebări la care nu poate răspunde. După fiecare sesiune de scriere, inițiatului îi revine spunând cu voce tare:

„Satan, dăruiește-mi înțelegere. Fă-mă să știu prezența Ta în viaţa mea."

Săptămâna a doua este dedicată studierii textelor despre mitologia lui Satan scrise de non-sataniști. Este de preferat ca cel puțin trei texte să fie studiate, iar cel puțin unul dintre aceste texte să fie bazat pe Biblie. Pe măsură ce inițiatul studiază aceste texte, o nouă secțiune va fi creată în jurnalul său, intitulată „Ce cred ei”. Titlul și autorul cărții ar trebui înregistrate, împreună cu scurte rezumate ale fiecăruia dintre punctele menționate în textul respectiv. Împreună cu aceste puncte, inițiatul ar trebui să își consemneze propriile opinii despre acel punct. În cele din urmă, ar trebui furnizată o critică personală a textului, contrastând înțelegerea inițiatului despre Satan cu cea a autorului.
Săptămâna a treia este dedicată studierii textelor despre mitologia lui Satan scrise de sataniști. Este de preferat ca cel puțin trei texte să fie studiate, iar cel puțin unul dintre aceste texte să fie scris dintr-o perspectivă satanistă seculară. Pe măsură ce inițiatul studiază aceste texte, o nouă secțiune va fi creată în jurnalul său, intitulată „Alte opinii”. Titlul și autorul cărții ar trebui înregistrate, împreună cu scurte rezumate ale fiecăruia dintre punctele menționate în textul respectiv. Împreună cu aceste puncte, inițiatul ar trebui să își consemneze propriile opinii despre acel punct. În cele din urmă, ar trebui oferită o critică personală a textului, contrastând înțelegerea inițiatului despre Satana cu cea a autorului.
Odată ce fiecare intrare este completată, fraza de mai sus trebuie rostită cu voce tare.
În săptămâna a patra începe o nouă secțiune a jurnalului, „Satanul meu”. În această secțiune, inițiatul trebuie să petreacă o oră în fiecare seară explorând mitologia lui Satan și definind cine este Satan pentru sine. Ar

trebui să folosească materialul explorat pentru a-și rafina perspectiva din prima secțiune. Ar trebui să răspundă la următoarele întrebări:

- Cine este Satan?
- Care este mitologia lui Satan? Ce este pozitiv și ce este negativ?
- Ce este Satan din punct de vedere istoric? Unde s-a crezut în asta în trecut?
- De ce vreau să-l urmez pe Satan?
- Cum mi-l voi imagina pe Satan?

În a șaptea zi, inițiatul ar trebui să-și pregătească un loc unde să fie singur. La miezul nopții, ar trebui să aprindă două lumânări negre și să-și recapituleze jurnalul de până atunci. Inițiatul ar trebui apoi să scrie o descriere personală a lui Satan, subliniind cum arată acesta pentru inițiat, aspectele personalității sale și relația dintre Satan și inițiat.
Imaginea personală despre Satan este cea pe care majoritatea sataniștilor o folosesc ca sursă de inspirație. Fiecare satanist își dezvoltă o viziune personală asupra lui Satan, apoi încearcă să o imite în mintea sa. Nu există o perspectivă corectă sau greșită asupra lui Satan, dar adesea, pe măsură ce satanistul evoluează, la fel evoluează și viziunea sa personală asupra lui Satan.

Luna a treia: Idealul satanic

A treia și ultima lună a Perioadei Unu implică definirea Sinelui Satanic ideal. Este o evaluare concentrată a sinelui, delimitând lucrurile de care inițiatul este mulțumit la sine, lucrurile pe care dorește să le schimbe și ce poate face fie pentru a face aceste schimbări, fie pentru a accepta ceea ce nu poate schimba. Inițiatul își va crea un sine imaginar și perfect, apoi va lucra pentru a integra sinele perfect cu sinele real. Prima săptămână începe prin crearea unei noi secțiuni intitulate „Sinele meu Satanic”.
Această secțiune va fi apoi împărțită în două subtitluri; „Sinele meu Satanic Există” și „Sinele meu Satanic Nu Există”. În prima săptămână, inițiatul va petrece o oră în fiecare zi analizând caracteristicile Sinelui său Satanic ideal. Aceste caracteristici nu ar trebui să se limiteze la arhetipuri de personalitate, ci pot include bunuri deținute, proiecte finalizate, orice lucru la care inițiatul se poate gândi care definește Sinele Satanic ideal. După fiecare oră, spuneți următoarele:

„Satan, lasă-mă să mă regăsesc reflectat în slava ta și în slava ta reflectată în mine.”

În timpul celei de-a doua săptămâni, inițiatul trebuie să revizuiască eforturile din săptămâna precedentă.
Primul pas al acestei săptămâni este de a delimita din lista „Sinele meu satanic NU este” toate elementele pe care inițiatul simte că le-a realizat deja. Aceste elemente trebuie delimitate astfel încât inițiatul să poată determina cât de departe deja sunt pe cale să devină Sinele lor Satanic. Din lista „Sinele meu Satanic nu există”, inițiatul trebuie să enumere toate obiectele pe care le are, dar de care vrea să scape.
Inițiatul ar trebui să aibe acum patru liste: o listă cu elementele ideale, cu o sublistă cu ceea ce inițiatul a realizat deja, și o listă cu elementele non-ideale, cu o sublistă cu elementele pe care inițiatul trebuie încă să le depășească. Din lista cu elementele ideale care nu au fost încă realizate, inițiatul ar trebui să selecteze zece elemente și să le ordoneze în ordinea importanței. Din lista cu elementele care trebuie depășite, ar trebui creată o altă listă cu zece elemente, tot în ordinea importanței. Inițiatul trebuie să își ia timp pentru această sarcină, revizuind cu atenție listele pentru a se asigura că sunt corecte.
Săptămâna trei implică revizuirea listelor cu zece elemente. Pentru fiecare element, inițiatul trebuie să creeze un plan despre cum să atingă acel obiectiv sau să elimine acea trăsătură. Acest plan ar trebui să includă nu doar procesul, ci și un calendar realist pentru atingerea acelor obiective. Inițiatul trebuie să țină cont de propriile abilități și limitări și să își stabilească obiective realiste. De exemplu, frumusețea poate fi o trăsătură a Sinelui Satanic, dar inițiatul poate să nu fie atractiv fizic. Inițiatul ar trebui apoi să ia în considerare nevoia de frumusețe și să determine dacă frumusețea este un mijloc pentru a atinge un scop sau un scop în sine în mintea sa. Dacă frumusețea este un mijloc pentru a atinge un scop, atunci acele scopuri ar trebui să fie urmărite. Dacă frumusețea este scopul, atunci inițiatul va trebui să se împace cu ceea ce are de lucru și să învețe să profite la maximum de el.
Inițiatul are acum două liste care reprezintă două planuri de acțiune; unul pentru elementele sau caracteristicile pe care inițiatul dorește să le dobândească și unul pentru elementele pe care dorește să le elimine, iar ambele liste cu zece elemente sunt prioritizate. Săptămâna trei implică inițiatul fie să înceapă să realizeze primul element de pe fiecare listă, fie să depună un efort concentrat pentru a atinge acele obiective. Scopul acestei săptămâni este de a stabili că visele și planurile pe care le formulăm în mintea noastră au într-adevăr potențialul de a deveni realitate și că fiecare dintre noi are mijloacele de a le realiza. Inițiatul va continua acest proces pe tot parcursul ritualului și dincolo de acesta, până când procesul de definire și organizare a dorințelor sale și de a acționa într-un mod care să le îndeplinească devine o a doua natură.

Perioada a doua: Focul

Luna a patra: Simbolism

Prima parte a ritualului a implicat o perioadă de autoexplorare și definire. A fost o încercare de a-l înțelege pe Satan și pe sine și de a stabili așteptări. A doua perioadă este un proces de explorare a simbolismului și încercarea de a crea un impact fizic asupra realității din visele și dorințele noastre. Ne-am definit Sinele Satanic și am început procesul de aliniere la acel ideal. Acum, inițiatului i se va crea un simbol funcțional al sinelui ideal.
În prima săptămână, inițiatul va revizui lista trăsăturilor Sinelui Satanic ideal. Scopul acestui efort va fi reducerea fiecărei trăsături, a fiecărui element, la un singur cuvânt. Fiecare trăsătură trebuie exprimată în termeni cât mai simpli posibil. Nu abandonați lista originală, deoarece această nouă listă va fi importantă în primul rând doar pentru această perioadă. Petreceți o oră în fiecare seară lucrând la acest proces sau revizuind lista și stabilind dacă este nevoie de adăugiri. La sfârșitul fiecărei ore, spuneți următoarele:

„Satan, dă-mi înțelepciunea de a vedea miezul tuturor problemelor și perspicacitatea să văd adevăratul scop dincolo de văl.”

În timpul celei de-a doua săptămâni, inițiatul va studia simbolurile. Inițiatul poate studia dintr-o varietate de surse; de la simboluri onirice la simbolism militar modern. Inițiatul caută simboluri care reprezintă termenii dintr-un singur cuvânt din lista caracteristicilor ideale. Inițiatul ar trebui să caute cât mai multe surse de simboluri posibil, dar ar trebui să selecteze cel puțin o sursă care reprezintă o identitate culturală cu care inițiatul are legături sau de care este interesat. Inițiatul ar trebui să petreacă o oră pe noapte în această căutare, repetând fraza de mai sus după fiecare oră.
A treia săptămână implică luarea listei de simboluri și reducerea lor la forme și mai simple. Desenele complexe, de exemplu, ar trebui reduse la linii simple. Simbolurile nu trebuie să fie recognoscibile pentru alți observatori, ci doar interpretarea inițiatului asupra acelui simbol. Efortul ar trebui să fie metodic și ar trebui să ducă la simboluri care nu sunt doar reduse, dar și plăcut pentru inițiat. O oră pe noapte ar trebui petrecută în acest proces, spunând fraza de mai sus după fiecare sesiune.
A patra săptămână este cea mai importantă din acest proces. Inițiatul ar trebui să aibă acum o listă de simboluri simple care reprezintă diversele trăsături ale Sinelui său Satanic ideal. Acum, va lua toate aceste simboluri și le va combina. Procesul începe prin a lua doar două dintre simboluri și a le îmbina cumva. Simbolurile pot fi așezate unul peste altul sau unite în orice mod. Ideea este de a contopi simbolurile într-unul singur și de a le reduce la

forma lor cea mai simplă. Din nou, noul simbol ar trebui să fie atât simplu, cât și plăcut, dar inițiatul ar trebui să evite să se atașeze de o anumită combinație, deoarece simbolul se va schimba cu fiecare trăsătură suplimentară.
Rezultatul final va fi un „simbol al puterii”, o glifă simplă care reprezintă întregul Sine Satanic ideal. Aceasta este prima manifestare a Sinelui Satanic, un simbol pe care unii sataniști îl folosesc pentru a conferi putere sau pur și simplu ca semnătură personală. O oră din fiecare noapte ar trebui petrecută în producerea și studiul acestui simbol, reducându-l și manipulându-l până când devine atât simplu, cât și plăcut inițiatului. După fiecare oră, inițiatului ar trebui să spună fraza de mai sus. Glifa rezultată ar trebui înregistrată în jurnalul inițiatului.

Luna a cincea: Design

Măștile au avut o importanță deosebită în multe religii antice. Aceste dispozitive le permiteau credincioșilor să stabilească o conexiune cu ceea ce era venerat și, prin simbolism și ritualuri, să-și facă cunoscute dorințele. Șamanii și vrăjitorii deopotrivă lucrau cu măști pentru a adăuga putere ritualurilor lor, luând formele zeilor lor.
Măștile au fost folosite pentru a reprezenta zeii și spiritele în aproape fiecare cultură a lumii. Toate zeitățile erau reprezentate ca măști, de la cele mai venerate până la cele mai disprețuite. În prima săptămână a celei de-a doua luni, inițiatul va studia măștile folosite de culturi din întreaga lume, concentrându-se în special pe entități care reprezintă lumea de dincolo, magia, moartea, „răul” și masca „zeului suprem”, zeitatea principală sau conducătoare. Inițiatul ar trebui să facă desene și notițe despre măști; semnificațiile simbolurilor, tonul măștilor și ce atrage atenția inițiatului asupra măștii. După fiecare sesiune, inițiatul ar trebui să spună următoarele:

„În numele lui Satan, eu extrag din interiorul meu ceea ce aș vrea ca lumea să știe.”

A doua săptămână va fi dedicată cercetării inițiatului și dezvoltării unei măști care să reprezinte Sinele Satanic al inițiatului. Pe baza notițelor altor măști, inițiatul va determina ce caracteristici vor fi incluse în mască și semnificațiile acelor caracteristici. Inițiatul își poate dezvolta, de asemenea, propriile idei, încorporând simboluri importante din viața inițiatului. Din nou, după fiecare sesiune, trebuie rostită declarația de putere.
A treia săptămână începe cu proiectele inițiale. Desenele măștii ar trebui realizate și materialele ar trebui alese pentru producerea măștilor. Fiecare mască va fi un articol unic, modificat în funcție de designul inițiatului. Prin

urmare, este acceptabil și posibil foarte practic să se utilizeze o mască existentă ca bază pentru noua mască. Acest lucru ar trebui luat în considerare în faza de proiectare. Masca poate fi realizată și din materiale simple, cum ar fi carton, pânză sau hârtie meche. Cei care au mijloacele ar putea dori să producă măști din piele, lemn sau chiar latex. Măștile ar trebui să fie realizate manual, fie produse manual, fie cumpărate și apoi modificate manual.
În design, inițiatul va încorpora simbolurile din cercetarea sa. Gliful puterii ar trebui să figureze cel mai proeminent în design, precum și orice alte simboluri din designurile sau cercetarea inițiatului. Rețineți, de asemenea, că această mască trebuie să fie o reprezentare simbolică, nu o redare exactă, a Sinelui Satanic. Urmați fiecare sesiune cu fraza puterii.
Ultima săptămână a fazei de proiectare implică strângerea materialelor. Această fază poate implica și modificarea designului, pe măsură ce sunt descoperite materiale noi sau proprietățile materialelor pot fi justificate. Unele materiale ar trebui împrumutate din cercetările efectuate asupra măștilor și alese pentru semnificația lor simbolică. Altele pot fi alese pentru valoarea lor estetică. Pe lângă materialele folosite în masca în sine, articolele necesare pentru producerea măștii ar trebui achiziționate și în timpul celei de-a patra săptămâni. Odată cu achiziționarea fiecărui articol, rostiți fraza cheie.

Luna a șasea: Creația

A șasea lună este folosită în întregime pentru dezvoltarea și crearea măștii care reprezintă Sinele Satanic ideal. Efortul creativ este adesea sporadic și spontan, așa că nu ar trebui încercată o structură fixă pentru această activitate. Procesul este pe cât de simplu pe atât de complex; inițiatul va petrece luna lucrând la masca sa, perfecționând-o pentru a aduce în realitate masca care a fost imaginată în luna precedentă. Pe măsură ce lucrarea se dezvoltă, repetați fraza puternică la intervale adecvate, astfel încât să fie țesută în design și materiale în sine.

„În numele lui Satan, extrag din interiorul meu ceea ce aș vrea ca lumea să știe.”

Faza creativă poate și ar trebui să fie, de asemenea, o fază de dezvoltare. Deși inițiatul ar trebui să aibă o idee clară despre ceea ce urmărește din luna precedentă, ceea ce nu înseamnă că trebuie să-și urmeze planul cu strictețe. Poate că, în timpul efortului creativ, dezvoltă o înțelegere mai profundă a simbolurilor sau a lor înșiși și trebuie să schimbe designul măștii pentru a reflecta aceste schimbări. Poate că inițiatul are o epifanie, iar masca ia o nouă direcție de dezvoltare. Este normal ca rezultatul final să nu

corespundă viziunii inițiale și, adesea, masca în realitate va fi complet diferită de masca imaginată. Aceasta este o lecție importantă despre natura magiei și a creației; dorința este adesea îndeplinită, dar rareori în modul planificat.
Faza creativă ar trebui să fie cât mai liberă și nestructurată posibil. Cu toate acestea, o parte a procesului este esențială. Inițiatul ar trebui să aibă conversații zilnice cu masca și ar trebui să consemneze esența acestor conversații în jurnalul său. Conversațiile pot fi despre orice; inițiatul trebuie doar să țină cont de faptul că acestea sunt conversații cu sinele său, deși un sine ideal. Inițiatului trebuie să-și imagineze cum ar reacționa sinele ideal, ce ar spune sinele ideal și să continue de acolo. De obicei, aceste dialoguri centrate pe sine vor duce la modificări suplimentare ale măștii.
La sfârșitul lunii, masca ar trebui să fie completă, deși poate fi modificată în timp. Masca reprezintă un totem puternic și ar trebui să i se acorde un loc de onoare în spațiul vital al inițiatului. Pe parcursul acestui proces și chiar și după aceea, inițiatul se poate trezi continuând conversația cu masca. Inițiatul a creat un fel de homunculus, iar masca ar trebui folosită ca instrument de introspecție și inspirație, precum și ca o reamintire a potențialului inițiatului.

Perioada a treia: Apa

Luna a șaptea: Instrumente magice

Această lună va fi dedicată studierii instrumentelor folosite în magie de către sataniști și alți practicanți. În studierea și dobândirea de unelte, este important să ținem cont de scopul acestor unelte. Sunt simboluri, în primul rând. Alte texte vor discuta despre virtuțile lor alchimice sau elementare, dar interpretările pe care ne concentrăm noi, sataniștii, sunt cele psihologice.
Gândiți-vă la îmbrăcămintea pe care o purtăm. Îmbrăcămintea este un instrument magic important, deși unele școli de gândire sugerează că este nud ca singura modalitate de a efectua ritualuri. Totuși, să luăm în considerare îmbrăcămintea așa cum o folosim în societatea cotidiană. Animalele își folosesc penajul pentru a trimite semnale către lumea din jurul lor și pentru a comunica cu alții din specia lor. Ființele umane sunt puțin diferite. Ne alegem modul de îmbrăcăminte pentru a comunica cu cei din jurul nostru, adesea fără intenție. Uniformele sunt un exemplu excelent al acestui mod de comunicare. Uniformele asistentelor medicale transmit atât un sentiment de îngrijire, cât și de curățenie. Uniformele poliției sugerează un sentiment de autoritate. Îmbrăcămintea unui preot este menită să transmită un sentiment de demnitate. Deși aceste mesaje sunt importante pentru cei care văd aceste uniforme, mesajul transmis în mintea persoanei

care le poartă este și mai important. Un ofițer de poliție, de exemplu, este împuternicit de uniforma pe care o poartă. Oamenii de afaceri folosesc acest concept în avantajul lor; de aici și „costumul puterii”. O persoană poate să nu aibă mai multă autoritate, curaj, îndemânare sau încredere decât următorul laic, dar în uniforma potrivită poate exista o diferență. Instrumentele din ritual îndeplinesc o funcție similară. Indiferent dacă intenția vrăjitorului este de a crea o schimbare reală sau doar o catharsis psihologică, uneltele vor îmbunătăți considerabil procesul, chiar și ca simbol psihologic. În ambele cazuri, vrăjitorul încearcă să-și concentreze voința către un scop sau altul. Deși în acest proces este necesară credința în sine, vrăjitorul trebuie să-și suspende și neîncrederea în propria capacitate. Concentrarea voinței prin ridicarea mâinii drepte în timpul unui ritual este un simbol al acestui proces. Simbolul este și mai puternic dacă se ține o sabie în mână. Acest proces este similar ritualului de a-ți pune mâna pe o biblie pentru a mărturisi o promisiune a adevărului.
În ritualurile satanice, sabia este instrumentul principal. Reflectă puterea și este folosită pentru a concentra și ghida energia. Sabia nu trebuie să fie neapărat o sabie; poate fi doar un cuțit. Totuși, dacă scopul este de a transmite o putere simbolică, ce ați prefera: o lamă de opt țoli lungime sau o lamă de 32 țoli lungime?
Săbiile folosite în ritualurile satanice au anumiți parametrii. Lama ar trebui să fie cu două tăișuri; reflectând natura dual a puterii, atât pentru a face rău, cât și pentru a proteja. Mânerele ar trebui să fie negre sau argintii, cu cât mai puțin aur posibil, simbolizând calea mâinii stângi. Aceste săbii nu ar trebui niciodată folosite în luptă și ar trebui folosite doar de proprietarul lor. Săbiile pot fi folosite în comun de un grup de lucru, dar ar trebui distruse dacă grupul se dezintegrează. Săbiile folosite în magie sunt renumite pentru preluarea de personalități, iar săbiile vrăjitorilor din trecut sunt prețuite ca instrumente rituale.
Luna a șaptea este dedicată în întregime colecționării sau creării instrumentelor folosite în ritual. În timpul acestui proces, inițiatului trebuie să noteze în jurnalul său cum a dobândit instrumentele, ce înseamnă aceste instrumente pentru el și de ce le-a ales. Următoarea este o listă de instrumente folosite în mod tradițional în Ritualul Satanic, împreună cu sabia:

Altar

Alături de sabie, altarul este cel mai important instrument în lumea satanică.
magie și ritual. Altarele variază ca formă, dar toate servesc aceluiași scop. Altarul este o miniatură a universului metafizic; o colecție de simboluri pe

care vrăjitorul le poate manipula după bunul plac, în încercarea de a alinia forțele universului în favoarea sa.
Altarul tipic este orice suprafață plană, ridicată pentru a plasa toate materialele la îndemâna persoanei care stă în fața sa. Suprafața altarului reprezintă universul, obiectele simbolizând diverse forțe din acel univers. Aceste simboluri reprezintă de obicei cele patru elemente și orice forme de zei necesare pentru lucrarea efectuată.
Acest format reprezintă o formă tradițională care a fost folosită într-o varietate de școli oculte și a fost transmisă de la Ordinele Hermetice prin mișcarea neo-păgână. Unii sataniști preferă să se întoarcă la practici și mai vechi. Formatele rituale antice foloseau un altar viu; o femeie goală. Misterul universului era misterul creației, cu femeile fiind portalul creației, conform credinței păgâne. Semnificația unei femei ca altar este însă mai profundă decât sunt dispuși să recunoască majoritatea păgânilor cu gândire feministă. Femeia ca altar reprezintă doar jumătate din forța universală; jumătatea pasivă. Vrăjitorul care efectuează ritualul reprezintă jumătatea masculină/activă. Împreună, altarul feminin și hierofantul masculin reprezintă universul în totalitate.

Îmbrăcăminte

Așa cum am menționat mai sus, îmbrăcămintea este o parte importantă a influențelor noastre psihologice atât asupra celor din jurul nostru, cât și asupra sinelui. Prin îmbrăcăminte, fiecare dintre noi are un anumit control asupra imaginii pe care o creăm față de cei din jur. Chiar și cea mai simplă persoană își îmbunătățește statutul social atunci când este bine îmbrăcată. Îmbrăcămintea în ritualuri este folosită pentru a da putere; prin urmare, îmbrăcămintea selectată ar trebui să fie din cele mai fine croieli și stilizată pentru a sugera putere și farmec. În mod tradițional, sataniștii poartă haine negre, dar îmbrăcămintea variază în funcție de context și epocă, de la robe și pelerine preoțești la costume din trei piese. Femeile se îmbracă adesea în rochii negre, pelerine, lenjerie intimă sau deloc, concentrându-se pe sexualitate ca sursă a puterii lor. În mod tradițional, măștile sunt purtate și în ritualuri, de la glugile ascuțite preferate de preoții spanioli la măști cu cranii și animale. Măștile nu sunt menite să ascundă identitatea purtătorilor. La urma urmei, într-un ritual de grup, este de preferat ca toți participanții să fie familiarizați unii cu alții. În schimb, măștile permit purtătorului să devină altcineva; fie forma divină pe care o imită, fie sinele său împuternicit.

Forme divine/Simboluri
Sataniștii încorporează diverse forme de zei și simboluri în munca lor magică. Aceste simboluri sunt folosite în timpul ritualurilor și ca amulete

sau talismane. Simbolurile folosite reprezintă zeii folosiți în aceste lucrări, extrași dintr-o serie de panteoane, dar sunt de obicei alese atât din motive de utilitate, cât și pentru că au fost considerate maligne de gândirea modernă. De exemplu, un ritual al poftei ar putea invoca forma divină Afrodita, dar printre sataniști probabil ar fi aleasă Lilith. În majoritatea ritualurilor satanice, forma lui Satan este pusă la locul de onoare.
Aceste simboluri divine pot apărea în mai multe moduri, cum ar fi sigilii sau glife, dar sunt cel mai adesea reprezentate artistic. Elementele sunt, de asemenea, simbolizate și utilizate de sataniști. Elementele reprezintă forțe de energie care pot fi chemate să influențeze problemele sub îndrumarea satanistului. Aerul este simbolizat pentru probleme care implică comunicarea și învățarea prin obiecte precum tămâia. Focul este simbolizat pentru probleme care necesită creativitate sau inspirație și adesea orice flacără este suficientă. Apa este un simbol al problemelor legate de emoție și intuiție, deși apa este folosită de vrăjitorii moderni, așa cum sângele era folosit de antici. Apa poate fi, de asemenea, înlocuită cu vin. Pământul simbolizează câștigul material și profitul printr-o varietate de pietre și cristale. În ritual, toate aceste elemente sunt reunite pentru a forma forțele universului.
În ritualul satanic, sunt reprezentate încă două energii: forțele luminii și întunericului. Semnificația acestor simboluri nu este aceeași ca pentru mase dintr-o perspectivă satanică. Pentru satanist, „lumina” reprezintă gândirea banală, modul în care societatea impune modul în care o persoană ar trebui să vadă lumea. „Lumina” reprezintă valorile ideale impuse asupra noastră de alții împotriva voinței noastre, „adevărul” care ar nega fie rațiunea, fie posibilități mai mari. Întunericul reprezintă sinele interior, locul în care satanistul caută adevărul real. Este procesul de a lua ceea ce simțim ca realitate și de a-l procesa în termenii noștri, mai degrabă decât să urmăm orbește edictele altora. Întunericul este reprezentat de o lumânare neagră și, în mod tradițional, toate lumânările folosite pentru lumină în timpul unui ritual satanic sunt negre. Pe altar, o lumânare neagră se află în stânga și este folosită pentru binecuvântări. Singura lumânare albă este în dreapta și reprezintă lumina. Lumânarea albă este folosită pentru blesteme, la fel cum „lumina” a fost folosită pentru a orbi și a încurca societatea.

Potir

Potirul este un simbol tradițional în numeroase religii, chiar și în religiile care tind să nege aspectele feminine ale credinței lor. Sabia poate fi privită ca un instrument masculin; este un instrument agresiv al forței active. Potirul este opusul său, un simbol al puterii feminine, reprezentând organele genitale și cavitatea creației. Viața vine din pântece, în mintea

anticilor, și bând din potir pe care îl bem din pântece ca simbol, preluând în noi înșine fluxul vieții.
Sataniștii folosesc în mod tradițional un potir de argint, incrustat, dacă este posibil, cu un pentagram. Potirele de aur ar trebui evitate. Potirele de argint reprezintă forțele lunii, iar influența lunară este legată de cea feminină. Aurul este solar și, prin urmare, masculin, așa că un potir de aur este în conflict cu sine însuși ca instrument.

Clopot

Clopotul este în primul rând un instrument folosit în timpul ritualului. Ar trebui să fie fabricat din metal cu forma tradițională de „clopot”, de preferință din alamă. Clopotul este un instrument de curățare, folosit înainte și după un ritual pentru a curăța zona și spațiul.

Alte instrumente

Sataniștii sunt liberi să folosească și alte instrumente și adesea, în timp, adună o varietate de obiecte folosite în scopuri specifice. Satanistul ține cont întotdeauna de faptul că aceste instrumente au în primul rând un efect psihologic; că puterea lor provine din modul în care sunt percepute. Prin urmare, adesea există ceva de câștigat permițând ca aceste instrumente să fie văzute de alții. Mulți sataniști își decorează casele cu simboluri și glife, precum și cu artă și statui, folosite în lucrări magice. În acest fel, ei devin un simbol al puterii în mintea celor din jurul lor. Permițând ca aceste instrumente să fie văzute, dar nu mânuite, de alții, satanistul câștigă o aură de mister care înconjoară obiectele cu care s-a înconjurat.

Luna a opta: Teoria magică

Prima și a doua parte a ritualului au implicat explorarea și descoperirea sinelui așa cum este idealizat în mintea inițiatului. A treia parte explorează calea către putere și realizare; magia. Magia nu este nimic mai mult sau mai puțin decât utilizarea voinței pentru a-și manifesta visele. Este un efort de a controla și manipula realitatea în beneficiul personal al individului. Magia este un amestec de psihologie, idei și practici științifice și spirituale, toate concentrate pe crearea unei stări de spirit în care perspectiva inițiatului modelează realitatea și nu invers. Deși ideea pare fantezistă și nerealistă, știința modernă, în special domeniul fizicii cuantice, dovedește că tocmai această idee este adevărata natură a universului. Nu vedem ca să credem, credem și apoi vedem. Majoritatea animalelor sunt creaturi ale mediului lor. Omul este un animal care își poate manipula mediul. Ai prefera să te conformezi lumii tale sau ca lumea ta să se conformeze ție?

În prima săptămână, inițiatul va lucra pentru a realiza un studiu despre ce este magia; ce poate accepta inițiatul ca magie și ce respinge inițiatul ca magie. În timpul acestei săptămâni, inițiatul ar trebui să studieze cel puțin trei cărți pe tema magiei; una dintre acestea ar trebui să fie de natură satanică. Inițiatul ar trebui să petreacă o oră din fiecare seară contemplând ideile pe care le-a citit și formându-și opinii bazate pe aceste idei, înregistrând cercetarea și opiniile formate. La sfârșitul fiecărei ore, spune următoarele:

„Satan, dă-mi puterea de a cunoaște, claritatea de a vedea și voința să acționez fără vinovăție și cu deplină încredere.”

Rețineți în timpul acestei cercetări câteva adevăruri despre natura magie. Orice lucru care nu poate fi explicat cu ușurință prin experiență sau prin cele cinci simțuri va fi acceptat ca magie de către omul obișnuit. Probabilitatea ca lumea să existe așa cum este și așa cum o cunoaște inițiatului se apropie de miraculos, prin urmare, orice acțiune în această realitate are în sine o componentă de miracol din perspectiva corectă. Percepția este realitate. Schimbarea realității este, prin urmare, o simplă chestiune de schimbare a punctului de vedere, menținând în același timp convingerea de a păstra acea perspectivă.

În timpul celei de-a doua săptămâni, inițiatul va studia practicile magice. Aceste practici ar trebui să se concentreze pe diverse școli de gândire ocultă; cum ar fi ritualismul, herbalismul, alchimia, demonologia etc. Inițiatului i se cere să exploreze cel puțin trei practici magice diferite care prezintă interes pentru inițiat. În fiecare seară, inițiat ar trebui să petreacă o oră explorând aceste idei în jurnalul său, repetând aceeași mantră de mai sus după ce ora s-a terminat.

A treia săptămână implică explorarea potențialului programării prin afirmații. Programarea prin afirmații este o tehnică psihologică simplă, dar eficientă, pentru schimbarea perspectivei. În sine, programarea prin afirmații nu modifică realitatea, dar schimbă modul în care vedem o problemă. De exemplu, să presupunem că inițiatul are o problemă cu greutatea sa. Deși problema poate fi rezultatul unui stil de viață sedentar și al unor obiceiuri alimentare nesănătoase, fără îndoială, aceste influențe sunt rezultatul unei probleme interne care îl împinge pe inițiat spre acele probleme. Programarea prin afirmații poate schimba influența internă. Inițiatul ar putea alege să dobândească voința de a schimba atât obiceiurile alimentare, cât și stilul de viață prin programarea prin afirmații sau ar putea folosi programarea prin afirmații pentru a deprograma idealul social despre frumusețe și a-și accepta forma.

Procesul este simplu. Selectați o problemă pe care doriți să o depășiți. Analizați acea problemă și determinați ce o motivează intern. Apoi,

formulați o afirmație simplă. Afirmația trebuie să fie o afirmație pozitivă a sinelui. Din exemplele de mai sus, aceste afirmații ar putea fi „Îmi voi îndeplini obiectivele”, „Voi slăbi” sau chiar „Sunt frumos”. În următoarea săptămână, în fiecare seară, inițiatul va scrie această afirmație până când va umple o pagină din caietul său. În fiecare dimineață, la trezire, inițiatul va repeta această frază în mintea sa de cinci ori, în timp ce se privește în oglindă. La sfârșitul săptămânii, inițiatul ar trebui să evalueze dacă programarea afirmațiilor începe să producă o schimbare. Inițiatul poate continua procesul după cum consideră de cuviință.
În timpul celei de-a patra săptămâni, inițiatul trebuie să studieze magia satanică. Textele ar trebui să includă Biblia Satanică, Ritualurile Satanice, Vrăjitoarea Satanică și alte două cărți despre practicile ritualice satanice, la alegerea inițiatului. În vinerea acestei săptămâni, inițiatul ar trebui să efectueze unul dintre ritualurile de bază din Biblia Satanică: Pofta, Distrugerea sau Compasiunea. Inițiatul ar trebui apoi să petreacă weekendul contemplând ritualul; ce a funcționat pentru el și ce ar face diferit în viitor.

Luna 9: Formatul ritualului

Școlile de gândire oculte indică două tipuri de magie: Magia Înaltă sau Magia Ritualizată și Magia Inferioară sau Magia de Dezvoltare. Magia Inferioară nu este numită așa pentru că este în vreun fel inferioară Magiei Înalte. Magia Inferioară nu se bazează pe ritual în sine pentru eficacitatea sa. Magia inferioară folosește farmece, amulete și vrăji, toate acestea putând fi pur și simplu văzute ca declanșatori psihologici preprogramați meniți să ajusteze perspectiva individului la un moment dat și au fost probabil create printr-un ritual sau un proces de magie înaltă. O vrajă pentru curaj, de exemplu, poate funcționa pur și simplu pentru că persoana care o poartă crede că vrăjitura este impregnată cu puterea de a-l face curajos pe purtător, așa cum a fost programată în timpul ritualului pentru designul său. Astfel, purtătorul devine curajos nu datorită a ceva special legat de vrăjitoare, ci mai degrabă pentru că individul are o încredere mai mare în simbolismul vrăjiței decât în propriile abilități. Magia inferioară poate include, de asemenea, utilizarea de plante sau substanțe chimice pentru a obține rapid un efect dorit. Cea mai mare parte a științei din timpurile noastre moderne își poate urmări rădăcinile în alchimie, herborism și alte forme de magie inferioară. Nu vă înșelați, procesele și formulele din alchimie și herborism pot fi extrem de complexe.
Magia ritualică implică exercitarea a ceea ce s-ar putea numi „credință” într-o manieră ceremonială. Majoritatea ritualurilor sunt un proces în care participanții încearcă să inducă o schimbare sau o manifestare psihologică specifică în ei înșiși și în ceilalți, adesea pentru beneficii pe termen lung.

Ritualurile sunt adesea concepute pentru a crea o reacție extatică la cei care le efectuează. În teorie, această energie este apoi direcționată către scop. Reacția extatică nu trebuie neapărat să fie de natură fizică și poate fi pur și simplu o stare de spirit.
Majoritatea ritualurilor moderne urmează un format de bază, testat în mod repetat și bazat pe elemente interculturale comune. Ritualurile pot fi concepute complet de oricine și nu trebuie neapărat să fie derivate din surse antice sau mistice. Scopul oricărui ritual este de a realiza o schimbare în realitate, fie ea reală sau percepută. Evident, ritualurile percepute ca provenind din culturi antice sau de la vrăjitori puternici au avantajul suplimentar al faptului că mintea este mai predispusă să creadă în abilitățile altora decât în abilitățile sinelui. Acest fapt este important în conceperea propriilor ritualuri. Înțelegerea impresiilor pe care le consideri „adevărate” sau „puternice” te va ajuta să ajustezi simbolismul ritualurilor tale pentru a le face mai eficiente.
Ritualurile implică o serie de elemente comune pe care designerul ar trebui să le ia în considerare:

Dorință

Dorința umană este o forță emoțională extraordinară, una care a condus omenirea la lucruri uimitoare. Dorința i-a condus, de asemenea, pe indivizi la acte de barbarie și monstruozitate. Este ceva de care trebuie să fim conștienți. Ca toate emoțiile, dorința trebuie controlată; un instrument pentru individ și nu pentru stăpânul său.
„Dorința” ca cuvânt are o rădăcină comună cu cuvântul „disperare”. De asemenea, este legată de cuvântul „inspirație”. Acesta este un lucru de luat în considerare. Adevărata dorință apare atunci când toate celelalte au eșuat și devine echivalentă cu o aproape obsesie în mintea individului. Acesta este momentul în care se poate atinge adevărata magie, când mintea este cel mai pregătită pentru schimbarea psihologică ce va permite potolirea dorinței. Disperarea va întări credința atunci când logica și bunul simț au eșuat. Pentru ca un ritual să aibă succes, individul trebuie să își dorească succesul atât de mult încât să fie dispus să miște raiul și iadul pentru a-și atinge scopurile. Acesta este motivul pentru care vrăjitoria este o abilitate rar practicată, chiar și în timpurile străvechi dorința necesară era o trăsătură împărtășită de foarte puțini indivizi.

Sincronizare

Important de reținut în legătură cu sincronizarea este că este pur și simplu un alt simbol, menit să inducă starea psihologică dorită. Magia se practică mai des noaptea, deoarece suntem mai predispuși să fim susceptibili

psihologic să credem în potențialul neobișnuitului decât am fi ziua. Indiferent cât de logici sau avansați ne-am considera, fiecare dintre noi păstrăm o parte din sinele nostru primitiv care echivalează întunericul cu potențialul necunoscutului. Acest lucru are mai puțin de-a face cu frica decât cu designul corpurilor noastre. Simțul nostru principal este văzul; percepem realitatea prin globul ochilor noștri. Cu cât ochii noștri pot percepe mai puține informații, cu atât este mai mare potențialul ca lucrurile să fie mai mult decât ar fi în lumină puternică.
Continuând cu această temă, alte evenimente din timp se pretează la crearea unei stări psihologice dorite. Miezul nopții este momentul dintre momente, nici astăzi, nici mâine, prin urmare este un moment considerat în mod tradițional ca supranatural, la fel ca și momentele zorilor sau amurgului. Același lucru este valabil și pentru prima zi a anului. Anumite sărbători tradiționale urmează și ele această tendință, unele dintre acestea fiind ele însele prima sau ultima zi a anului în calendarele altor culturi, cum ar fi Halloweenul. Evenimentele astrologice nu fac decât să amplifice această tendință; cometele, eclipsele, alinierea planetelor, luna plină și luna nouă sunt considerate factori declanșatori psihologici puternici și au fost în mod tradițional salutate ca momente cu un mare potențial magic. La conceperea unui ritual, beneficiul psihologic suplimentar al momentului ar trebui întotdeauna luat în considerare în avantajul celor care îl efectuează.

Locaţie

La fel ca momentul, locația este un alt factor declanșator psihologic care ajută la schimbarea minții către perspectiva corectă. La fel ca întunericul, care ascunde vederea, și a fi în subteran are același impact psihologic. Lucrurile care se mișcă și locuiesc sub pământ au fost mult timp considerate misterioase și supranaturale. Ritualurile efectuate în subteran; în peșteri sau subsoluri, se inspiră din acest beneficiu psihologic.
Sălbăticia împărtășește aceeași psihologie. Pădurile adânci și zonele deșertice, departe de ochii și lumina oamenilor, au toate o trăsătură psihologică comună de a fi văzute ca locuri în care realitatea este mai puțin fixă. Deșertul era considerat de culturile antice atât tărâmul zeilor, cât și al morților. Pădurile adânci erau controlate de zâne și adăposteau monștri periculoși. Și întinderile mari de apă împărtășesc acest lucru; adâncurile sunt prevestitoare, iar locuitorii sunt adesea străini de ceea ce suntem obișnuiți să vedem la soare.
Locurile de tranziție, precum perioadele care nu sunt cu adevărat o zi sau alta, sunt considerate și locuri ale puterii. Liniile de coastă, răscrucile, chiar și ușile au un impact psihologic, fiind două locuri în același timp. Majoritatea locurilor „sfinte” sunt extensii ale acestei idei; terenurile

bisericilor nu sunt nici din lumea aceasta, nici din cea de dincolo, iar cimitirele sunt atât pentru cei vii, cât și pentru cei morți.
Un alt factor în alegerea unei locații pentru efect psihologic sunt liniile ley. Liniile ley sunt linii de putere metafizică, uneori având legătură cu energia geodinamică sau magnetică generată de planeta însăși. Templele și zonele de cult din lumea antică erau adesea aliniate cu aceste linii de putere, pe baza experiențelor ale acelei culturi sau opiniile anumitor persoane sensibile din societatea respectivă. Liniile ley pot să nu aibă nicio bază în realitate, dar efectul psihologic care a mișcat civilizații întregi nu ar trebui ignorat, dacă există oportunitatea de a le folosi.

Imagini

Întrucât ritualurile implică utilizarea simbolurilor pentru a crea o schimbare de perspectivă, evident că simbolismul direct poate fi utilizat eficient. Simbolurile au fost folosite în aproape toate practicile oculte. Arta și statuile au fost folosite pentru a onora și reprezenta zeii tuturor culturilor și pot fi folosite pentru a le invoca prezența și puterile. Măștile și costumele au fost folosite în același scop; pentru a invoca zeii și energiile pe care le reprezintă. Alte simboluri, cum ar fi glifele sau runele, au fost impregnate cu putere fie ca reprezentând zei, fie ca forțe ale naturii.
Imaginile din ritualuri servesc și unui alt scop. Observate cel mai prevalent în magia „simpatică” a culturilor africane și caraibiene, imaginile pot fi folosite nu numai pentru a invoca prezența psihologică a forțelor, ci și pentru a identifica rezultatul ritualului în sine. Grupurile de vânătoare efectuau adesea „uciderea” prăzii înainte de a părăsi tabăra pentru a asigura succesul. Imaginile unui inamic sunt adesea manipulate în timpul ritualului pentru a încerca să controleze sau să afecteze acea persoană. Imaginile, ca toate simbolurile, sunt folosite pentru a schimba perspectiva. Dacă o persoană își dorește bogăție, atunci se va înconjura cu imagini care sugerează bogăție în mintea sa. Imageria în acest mod a fost folosită ca un instrument psihologic eficient în orice, de la pierderea în greutate până la depășirea fobiilor.
Selectarea imaginilor include selectarea formelor și simbolurilor zeilor pe care le veți invoca. Ideal este să extrageți aceste simboluri din medii culturale similare. Poate fi confuz și adesea contraproductiv să amestecați culturile în timpul ritualului; de exemplu, folosind forme de zei egipteni și celtici în același ritual. În această linie de gândire, țineți cont și de efectele culturale care vă atrag. Dacă sunteți fascinat de mitul și simbolismul japonez, de exemplu, s-ar putea să vă fie cel mai bine să vă bazați pe această resursă pentru eforturile voastre rituale.

Direcţie

Rețineți întotdeauna că scopul ritualului este de a schimba perspectiva psihologică a individului, indiferent dacă ritualul este efectuat pentru a obține un efect real sau doar ca o catharsis psihologică. Ritualul este efectuat deoarece vrăjitorul are o dorință neîmplinită, iar ritualul ar trebui să ajute la atenuarea acestei dorințe. Un vrăjitor nu efectuează un ritual și apoi speră la rezultate. Un vrăjitor efectuează un ritual și obține rezultate, asigurându-se astfel că dorințele sale vor fi îndeplinite.
Să presupunem, de exemplu, că un vrăjitor își dorește atenția unei femei. Vrăjitorul va avea probabil în minte o anumită femeie, dar fiind o ființă pragmatică și logică, va fi conștient că, deși această femeie poate fi momentan ideală, poate există o femeie și mai bună pentru a-i satisface cu adevărat nevoile. Cu toate acestea, vrăjitorul efectuează un ritual pentru a câștiga atenția acestei femei. El se înconjoară cu imaginile acestei femei, își imaginează viu forma acestei femei, vocea ei, parfumul ei. În starea sa excitată, se masturbează la imaginea acestei femei. Poate chiar a construit un dispozitiv pentru a simula sexul cu persoana pe care o visează. Vrăjitorul știe că realitatea este o chestiune de perspectivă, așa că, pentru a-și satisface dorința, face tot posibilul în timpul ritualului pentru a se convinge că sexul pe care îl are este cu această femeie. Corpul nu cunoaște diferența dintre real și imaginar, așa că, cu cât mintea își poate imagina mai complet ceea ce este dorit, cu atât corpul va simți mai mult că ceea ce a fost dorit este obținut. Dacă este făcut eficient, dorința lui pentru femeie va fi satisfăcută sau cel puțin suficient de potolită pentru a-i permite să vadă lumea mai clar decât înainte.
Efortul ritualului este de a evita să fim sclavii dorințelor noastre și, în schimb, de a le stăpâni. Aceasta este direcția pe care trebuie să o urmeze toate ritualurile pentru a avea succes. Odată ce ritualul este complet, individul trebuie să fie satisfăcut; fie sigur că dorințele sale vor fi îndeplinite, fie acceptând actul ritualului în sine ca o reprezentare a ceea ce și-a dorit. Scopul ritualului este de a putea merge mai departe dincolo de nevoia a ceea ce a fost o distragere a atenției.

Probabilitate

În practicarea cu succes a magiei, hierofantul înțelege natura magiei. El înțelege că magia funcționează cel mai ușor în limitele legilor naturale. El recunoaște că magia manipulează probabilitatea unui eveniment. Prin urmare, magia de succes este magia care lucrează spre un rezultat care este atât posibil, cât și probabil.
Luați, de exemplu, dorința de a fi invizibil. Se zvonește că există tehnici care pot face individul invizibil, dar acestea sunt adesea dificil de stăpânit și extrem de nesigure. Deși invizibilitatea ar fi un dar minunat de obținut, care

ar fi scopul nostru în obținerea ei? Dacă scopul este de a obține iluminarea prin practica tehnicilor ezoterice care duc la capacitatea de a te face invizibil, atunci, cu siguranță, un student al ocultismului ar trebui să continue. Dacă, totuși, invizibilitatea este un mijloc pentru a atinge un scop, poate că acel scop și timpul studentului ar fi mai bine servite urmărind alte căi. În timp ce invizibilitatea poate dura mulți ani pentru a fi stăpânită, simpla ascundere necesită doar cunoașterea câtorva tehnici și poate fi stăpânită peste noapte. Abilitatea de a te mișca nevăzut s-ar putea să nu fie necesară pentru atingerea scopului dacă se alege o rută mai puțin directă pentru a realiza ceea ce dorește cineva.

Un vrăjitor a observat fluxul și refluxul tiparelor din jurul său, conștient fiind că lucrurile se mișcă în cicluri și, prin urmare, dacă cineva observă aceste cicluri, poate fi pregătit să profite de ele. Această recunoaștere a naturii oamenilor și a lucrurilor permite vrăjitorului să profite la maximum de toate oportunitățile; ghidând și influențând realitatea către dorințele lor într-o progresie naturală, în loc de o schimbare bruscă de direcție sau o inversare a tendinței sale naturale. Apa curge în josul pantei. Cel mai bine este să descoperi cum să folosești fluxul descendent al apei în avantajul tău decât să încerci să faci apa să curgă în sus pentru a-ți atinge scopul. A face un lucru să acționeze împotriva naturii sale este aproape imposibil și va reveni întotdeauna la tipul său. Cu această înțelegere, începem să recunoaștem că probabilitatea joacă un rol important în manipularea realității.

Apa care curge în josul pantei este un fapt al naturii; astfel, este mai probabil ca apa să curgă în josul pantei decât să o facă să curgă în sus. Cu cât cineva lucrează mai mult în natura forțelor sau lucrurilor pe care încearcă să le manipuleze, cu atât este mai probabil succesul. Vrăjitorii cheltuiesc bani pe asta, manipulând alte evenimente pentru a face rezultatul și mai probabil. Căci, de exemplu, dorința de bogăție este un impuls comun. Bogăția poate fi obținută câștigând la loterie. Câștigarea la loterie este extrem de improbabilă, cu atât mai mult dacă individul nu cumpără un bilet. O modalitate mai probabilă de a obține bogăție este găsirea unui loc de muncă. Excelența la locul de muncă dat îți crește potențialul de a obține bogăție. Conceperea unor mijloace de a revoluționa industria aleasă face ca bogăția să fie și mai probabilă. Acest proces se desfășoară în natura dobândirii bogăției; manipulează procesul, mai degrabă decât să îl scurtcircuiteze brusc.

În manipularea probabilității, vrăjitorul stăpânește cunoașterea sinelui. Vrăjitorul este sincer și direct în ceea ce privește abilitățile, talentele, fizicul și natura sa. Această cunoaștere îi permite vrăjitorului să se plaseze în situații care să le valorifice la maximum punctele forte, minimizând în același timp slăbiciunile. Bărbații neatrăgători își doresc femei atractive la fel de mult ca și bărbații atractivi. Prin urmare, un bărbat neatrăgător își va

folosi talentele pentru a acumula lucrurile pe care femeile atractive le doresc mai mult decât simpla prezență cu un bărbat atractiv, dacă dorește să aibă succes cu femei atractive. Bărbatul neatrăgător, conștient că va eșua pe o cale directă, lucrează la manipularea șanselor în favoarea sa pe o altă cale.

În cele din urmă, atunci când se ocupă de probabilități, un vrăjitor va ține cont de principiul newtonian conform căruia fiecare acțiune are o reacție opusă egală. Orice îți dorești și realizezi va veni cu consecințe. Pentru ca tu să câștigi, altcineva trebuie să piardă. Pentru ca tu să câștigi, altcineva va fi lipsit de consecințe. Dacă folosești magia pentru a-ți atinge scopurile, trebuie să acționezi fără remușcări, vinovăție sau milă. Trebuie să iei ceea ce ai muncit pentru a realiza și să te bucuri de succesul tău. Magia este în mare măsură domeniul emoției. Magia ta trebuie să fie întărită de bucurie, altfel va eșua sau se va întoarce împotriva ta.

Având în vedere aceste principii, designul modern al ritualurilor devine destul de stereotip. Ritualul este alcătuit din mai multe straturi, începând cu recunoașterea unei dorințe și decizia de a îndeplini acea dorință printr-un ritual. Această decizie declanșează impulsul energiei care va conduce ritualul în sine. Dacă la un moment dat aveai o dorință și nicio acțiune, acum ai acțiune; mediul a fost deja schimbat prin voința ta, doar prin acest fapt.

Odată ce ați făcut alegerea de a efectua un ritual, următorul pas este selectarea unui moment și a unei locații. Deși acestea sunt în sine doar simboluri concepute pentru a spori eficiența ritualului, luarea acestei decizii acum are o importanță suplimentară. Ca orice sfat privind stabilirea obiectivelor, stabilirea unui moment pentru finalizare, practic stabilirea unui termen limită, vă ajută să vă atingeți obiectivele dorite. De asemenea, designul ritualului poate trebui să țină cont și de momentul și locația din motive practice. Nu ar fi bine să vă pregătiți pentru un ritual și să nu îl îndepliniți sau să vă zdruncinați încrederea pentru că ați uitat să luați în considerare întunericul care face dificilă citirea textului în timpul ritualului, atunci când a avea o sursă de lumină în minte în avans ar elimina această problemă.

Următorul pas va fi o schiță vagă a ritualului pentru a ajuta la determinarea a ce alte simboluri, instrumente și materiale dorite vor fi necesare. Cu fiecare pas, impulsul crește; acest pas vă cere să vă imaginați ritualul și obiectele necesare. În esență, deja efectuați ritualul, exersând efortul în mintea voastră. Achiziționarea acestor obiecte promovează acest proces; fiecare obiect adunat fiind un mic obiectiv care duce la atingerea obiectivului general. Fiecare pas reușit crește încrederea că obiectivul general va fi atins. Aceasta ar putea fi una dintre semnificațiile ascunse din spatele cerințelor extravagante ale ritualurilor din mitologie; dacă o persoană ar putea găsi o modalitate de a dobândi un obiect ciudat sau rar,

atunci obiectivul de a găsi ceva precum „dragostea adevărată” pare mai puțin descurajant. Cerințele ritualului tău nu ar trebui să fie imposibil de realizat, ci doar practice sau simbolice, relevante pentru obiectivul tău.
De aici, designul ritualului ar trebui să urmeze o structură destul de standard. Acest design ritual de bază poate fi modificat pentru a se potrivi nevoilor tale și este tipic pentru designurile rituale din majoritatea textelor moderne extrase din practicile europene (și, prin urmare, având rădăcinile lor mai în urmă, prin influențele antice din Orientul Mijlociu și Egipt).

1) Pregătire:
În ziua ritualului, pregătirea implică de obicei o practică meditativă. Baia este destul de populară, mai ales atunci când se folosesc uleiuri sau săruri simbolic legate de scopul dorit, dar orice practică meditativă va fi de obicei suficientă. Aceasta poate fi la fel de simplă ca contemplarea liniștită sau studiul textelor inspiraționale („inspirația” fiind în sine relativă la vrăjitor) sau la fel de solicitantă ca postul sau efortul fizic extrem.
Pregătirea ar include, de asemenea, o verificare finală a materialelor și confirmarea momentului și a disponibilității/pregătirii locației.

2) Stabilirea spațiului:
La ora stabilită, te duci la locația aleasă și îți imaginezi ceea ce se numește „con de putere”. Un con de putere este un câmp imaginar care concentrează energia ritualului. Multe ritualuri moderne sunt efectuate într-un cerc. Gândirea lumii vechi sugera că acest cerc era un perimetru care proteja lucrătorul de forțele pe care le invoca. Acest lucru este, desigur, fals, așa cum ar sugera orice aplicație a logicii; de ce ar invoca un vrăjitor forțe care îi sunt ostile? În schimb, conul de putere este folosit pentru a conține și direcționa energiile voinței pe care le generează vrăjitorul. Vrăjitorul își imaginează că acest con se concentrează într-un punct infinit depărtat de el însuși, în eterul metafizic care se conformează voinței și reflectă realitatea. Cercul care formează baza acestui con are în mod tradițional nouă unități în diametru (deoarece unitățile de măsură variază chiar și acum între culturi), nouă fiind un număr simbolic (trei multipli ai lui trei) considerat valoros pentru munca ritualică.
Desigur, nu este necesar niciun cerc și este posibil să fie nevoie doar să plasați obiectele ritualice în pozițiile lor corecte și să îndepliniți orice alte cerințe pentru a pregăti locația pentru ritual. Zona ritualică poate fi pur și simplu un altar plasat în onoarea forțelor invocate. Efortul este de a vedea spațiul în care se desfășoară ritualul ca fiind „hiperrealitate”; de a recunoaște spațiul din mintea ta ca fiind magic, atât al acestei lumi, cât și al eterului. Acest lucru este similar cu modul în care „pământul sfânt” este perceput de patronii anumitor practici religioase.
3) Anunțarea sferturilor:

O practică standard în ritualurile moderne este „chemarea sferturilor” sau invocarea elementelor. Ritualul standard este un efort de a manipula universul într-o formă care se aliniază cu dorințele vrăjitorului. Prin urmare, universul trebuie să fie prezent într-o formă simbolică. Credințele tradiționale din Grecia Antică sugerează că universul și toate lucrurile din el sunt compuse din patru elemente: aer, foc, apă și pământ. Aceste elemente și calitățile lor sunt mai ușor de înțeles decât universul în ansamblu și, prin urmare, sunt mai ușor de manipulat. Invocarea elementelor este, de asemenea, o modalitate de a invoca procesul de realizare a dorinței; aerul reprezintă inspirația, focul reprezintă impulsul creativ, apa reprezintă investiția emoțională, iar pământul reprezintă realizarea materială.
Elementele pot fi reprezentate în formele lor pure, dar sunt de obicei reprezentate ca forme de zeități minore. Aerul și Focul sunt considerate masculine, Apa și Pământul sunt feminine. Aerul și Pământul sunt elemente „uscate” și opuse unul față de celălalt, Focul și Apa sunt elemente „umede” și sunt opuse. „Uscat” și „umed” sunt doar mijloace de a descrie natura lor. Aerul și Apa sunt considerate elemente propice, la fel ca și Focul și Pământul.
În satanism, Aerul este adesea reprezentat de Lucifer, Focul de Azazel, Apa de Leviathan și Pământul de Tiamat. Există și alte interpretări. Ești liber să-ți determini propriile simboluri pe baza preferințelor tale culturale și personale.

4) Invocarea Formelor Divine:
Odată ce zonele sunt chemate, cele două forțe principale ale universului sunt invocate. Acestea sunt energiile masculină și feminină, interacțiunea dintre forța pasivă și cea activă. Aceasta este pur și simplu o altă perspectivă asupra universului ca întreg, realitatea văzută în dualitatea sa. Perechile de forme divine sunt de obicei alese în acest scop și pot fi capetele panteonului sau perechi din acel panteon în raport cu scopul ritualului. În satanism, aceste Forme Divine sunt de obicei reprezentate de Satan și Lilith, deși puteți alege liber din orice pereche doriți.

5) Invocarea Primului:
Invocația finală este recunoașterea universului ca o unitate întreagă, din care toate lucrurile fac parte. Această recunoaștere înseamnă că vrăjitorul este o particulă în acel întreg mai mare, dar conștientizarea acestui lucru îi permite să manipuleze întregul în beneficiul său.
Există puține simboluri în ocultism care cuprind această idee, iar dintre cele care există, Baphomet este cel mai popular, deoarece este și cel mai potrivit. Baphomet reprezintă uniunea contrariilor fără distrugerea lor reciprocă sau o schimbare a oricăreia dintre părți. La fel ca universul,

Baphomet este reprezentat de toate forțele opuse care lucrează în tandem pentru a produce realitatea.
După cum puteți observa, forțele universului sunt reprezentate în trei forme diferite. Trei este considerat un număr magic datorită frecvenței sale în natură. Multe ritualuri sunt lucrate în modele de câte trei, lucru pe care ați putea dori să îl luați în considerare în designul ritualului vostru.

6) Lucrarea:
Ritualul în sine va varia în funcție de dorință. Satanismul clasifică obiectivele rituale în trei domenii generale: poftă, compasiune și distrugere. Un ritual al poftei este orice ritual menit să satisfacă dorința de companie romantică; fie că este îndreptat către un individ, fie că este doar o împlinire generală. Ritualurile de compasiune sunt ritualuri care lucrează pentru a satisface o nevoie nerezolvată care nu are legătură cu romanticul. Acestea sunt nevoi care pot fi îndreptate către individul însuși sau către alții. Ritualul de distrugere este orice ritual conceput pentru a aduce rău sau a limita impactul pe care o persoană sau un lucru îl are asupra vrăjitorului. Este important să se țină cont de faptul că ritualurile din satanism sunt văzute din două perspective diferite. Deși ritualul poate fi văzut ca un efort clandestin de a manipula realitatea, este, de asemenea, un mijloc de eliberare psihologică. Prin urmare, aceste ritualuri sunt adesea concentrate pe eliminarea sentimentului de dorință pentru un lucru sau eveniment și nu neapărat pe realizarea materializării scopului. De exemplu, într-un ritual al poftei, vrăjitorul încearcă să convingă corpul prin minte că a fost atinsă compania dorită. Mintea și corpul nu pot face diferența dintre ceea ce este real și ceea ce este imaginat, dacă imaginile sunt suficient de convingătoare. Dacă este făcut corect, ritualul satanic atenuează dorința de implicare romantică la fel de mult pe cât poate atrage un iubit prin magie. Așa cum se întâmplă adesea în astfel de moduri, cu cât cineva are mai puțină nevoie de un lucru, cu atât pare să aibă mai mult din acel lucru.
Ritualul poftei implică invocarea senzațiilor de poftă. Atunci când este îndreptat către o anumită persoană, se folosesc cât mai multe simboluri care o înfățișează cu acuratețe. În acest proces sunt excitate cât mai multe simțuri posibil; fotografii sau videoclipuri pentru ochi, un parfum preferat pentru nas etc. Alte simboluri pot fi amestecate pentru a crea senzația dorită de excitație. În această stare excitată, vrăjitorul se masturbează (sau are relații sexuale cu un surogat, dacă resursele permit). Ideea este de a simți o senzație de excitație atât de puternică încât, în toate privințele, vrăjitorul obține exact ceea ce și-a dorit. Prin urmare, vrăjitorul nu mai are niciun motiv să fie chinuit de dorința sa pentru această persoană (sau pentru orice altă persoană), deoarece și-a satisfăcut singur nevoia.
Ritualul compasiunii este similar cu a-ți pune o dorință sau a spune o rugăciune. Vrăjitorul are dorința de a avea ceva care să-i fie de folos lui sau

altcuiva. Fără acest lucru, se simte chinuit. La fel ca în ritualul poftei, simbolurile acestui lucru sunt adunate și concentrate asupra lor. Vrăjitorul își imaginează cum ar fi să aibă acest lucru. Se vede bucurându-se de beneficiile acestui lucru în mintea sa. Își scrie dorința pe pergament și, în punctul culminant al vizualizării, arde pergamentul. Scopul este de a se convinge că, în toate sensurile, lucrul dorit se află deja în posesia vrăjitorului. Deși acest lucru nu este cazul în realitate, ameliorarea dorinței pentru lucru poate facilita înțelegerea modului de dobândire a acestuia sau poate pune căutarea lucrului într-o perspectivă adecvată.
Ritualul de distrugere este foarte asemănător ritualului poftei. Simbolurile obstacolului, persoană sau lucru, sunt adunate și concentrate asupra lor. În loc de excitare, însă, vrăjitorul invocă sentimente de ură pură și furie față de obiect. Ritualul îi permite vrăjitorului să exprime în siguranță aceste emoții, direcționându-le asupra efigiilor adunate în acest scop. Simbolurile sunt distruse în acest proces. Scopul este de a reduce capacitatea acestui obstacol de a-l chinui pe vrăjitor, astfel încât acesta să nu mai fie sclavul sentimentelor sale față de acesta. După ce s-a înfuriat deja împotriva obiectului și a experimentat euforia depășirii lui, vrăjitorul este într-o poziție mai bună pentru a-l stăpâni în realitate.
Evident, nu toate ritualurile din alte școli oculte se încadrează perfect în această clasificare. Pot fi folosite și alte ritualuri, dar ar trebui privite în același sens ca ritualurile satanice. Crearea unei „poțiuni de dragoste”, de exemplu, ar trebui văzută doar ca o altă formă de ritual al poftei, cu aceleași așteptări stabilite.
Există și un al patrulea tip de ritual în satanism: ritualul festiv. Acesta este un ritual care servește doar la recunoașterea unei date sau a unui eveniment semnificativ. Este un fel de afirmare a sinelui și a propriilor credințe, dar nu ar trebui ignorat. Ritualurile festive ajută la crearea unei structuri în viața individului, precum și la menținerea sentimentului de conexiune cu fluxul și refluxul evenimentelor.

7) Închidere:
Încheierea ritualului constă, în esență, în efectuarea pașilor de deschidere în sens invers. Odată ce lucrarea este finalizată, se ia un moment pentru a aduna sinele. Elementele primordiale, Formele Divine și elementele sunt descărcate (li se mulțumește pentru prezența lor sau sunt recunoscute și eliberate). Uneltele ritualice sunt adunate sau aruncate (trebuie menționat că, dacă un ritual necesită ca un lucru să fie ars, băut, mâncat sau creat, atunci acesta nu ar trebui pur și simplu aruncat. Mâncarea și băutura ar trebui fie consumate, fie lăsate în voia elementelor, lumânările ar trebui lăsate să se stingă singure etc.). Locația ritualului, dacă nu este permanentă, ar trebui readusă la starea sa inițială (cu excepția cazului în care ritualul necesită ca o structură să rămână).

Sarcina Lunii a Noua este conceperea și efectuarea unui ritual de poftă, compasiune sau distrugere. Împreună cu proiectarea, ar trebui notate observațiile despre proces, de la proiectare până la executare. De asemenea, ar trebui notate orice rezultate care ar putea fi atribuite ritualului.

Perioada a patra: Pământul

Luna întâi: Viața de satanist

Ultimele trei secțiuni au oferit o secțiune transversală de informații tehnice despre satanism; de la rădăcinile sale filozofice, trecând prin practicile și ritualurile sale. A fi satanist înseamnă mai mult decât argumente filozofice, simboluri întunecate și ritualuri în robe negre. Un adevărat satanist este un satanist până în măduva sufletului, satanismul fiind o parte din fiecare aspect al vieții lor. Mulți potențiali sataniști depun eforturi mari în încercarea de a se recrea după imaginea lor personală despre cum ar trebui să fie un satanist, dar adesea se epuizează în decurs de un an sau doi. Planurile lor au luat în considerare toate aspectele cele mai bune sau cele mai imediate ale faptului de a fi satanist în mintea lor, dar nu reușesc să ia în considerare nu numai posibilele obstacole, ci și modul în care a fi satanist ar putea (sau nu) să le afecteze viața cotidiană.
Traiectoria generală a satanistului tipic este următoarea. Aspirantul satanist, de obicei un adolescent, descoperă satanismul fie prin intermediul colegilor săi, fie prin intermediul mass-media. Cei mai mulți indică Biblia satanică ca fiind prima lor expunere, dar dacă sunt sinceri, vor indica și o serie de alte cărți, filme și mai ales muzică cu teme satanice care probabil i-au inspirat cu mult înainte să-și dea seama măcar că satanismul este o posibilitate.
Odată descoperit, satanistul se deda la fiecare aspect al satanismului pe care îl consideră relativ la viziunea sa personală. Se bucură de etalarea filosofiei sale personale și de modul în care aceasta îi influențează pe cei din jur. Pentru majoritatea, aceasta înseamnă să citească mai multe cărți, să se îmbrace într-o garderobă neagră și să se adreseze doar anumitor tipuri de media. Adesea, în această etapă, satanistul va căuta atât sprijin, cât și antagonism, ambele validezându-le alegerea de a fi satanist. Sprijinul, desigur, îl ajută pe satanist să-și împărtășească ideile și îl încurajează să-și continue etalarea. Antagonismul din partea celorlalți ajută, de asemenea, la validarea alegerii sale, mai ales dacă sursa sunt persoane pe care individul le-a considerat deja inamicul său. Ideea că dușmanii săi urăsc ceea ce a devenit face ca continuarea etalării să fie mult mai productivă în mintea sa.

Dacă afișarea este singurul aspect care îl interesează pe individ, atunci pasul anterior este pasul final pentru mulți dintre cei care pretind a fi sataniști. Cei care caută atenție vor descoperi rapid modalități mai eficiente de a obține ceea ce își doresc și vor lăsa în urmă satanismul. Unii, însă, trec mai departe de această etapă, găsind un echilibru între dorința lor de a se exprima într-un mod provocator și potențialul real pe care satanismul îl are de oferit. De obicei, acești indivizi duc o viață dublă; fiind așa cum erau înainte de satanism în cea mai mare parte a vieții lor cotidiene și scoțând satanistul la iveală doar în ocazii speciale sau când simt că le-ar putea fi de folos. De cele mai multe ori, individul renunță în cele din urmă la aspectele „satanice” ale vieții sale în favoarea preocupărilor cotidiene, deși poate menține unele dintre valorile și filozofiile învățate ca satanist.

În acest moment, puținii care rămân sataniști autoproclamați o fac din motive care depășesc aclamarea și șocul. Ei rămân sataniști pentru că cred în valoarea filosofiei și sunt cu adevărat dincolo de nevoia de validare din partea celorlalți. Cu toate acestea, pot simți în continuare nevoia de a avea o exprimare exterioară constantă a credințelor lor, recunoscută de lumea din jurul lor. Fac acest lucru nu pentru că își doresc vreun fel de confruntare, ci pentru că încă văd o oarecare valoare în a-i ține pe ceilalți conștienți că satanismul este o posibilitate reală. Rămân implicați în forumuri locale care le răspund intereselor ca sataniști, fac apariții la evenimentele locale pe care le consideră „acceptabile” și se pot chiar deda la unul sau două acte creative pentru public. Au învățat să folosească simbolurile satanismului în propriile scopuri; văzând roba neagră ca fiind potrivită atunci când circumstanțele o justifică și costumul de afaceri ca o veșmânt satanic la fel de potrivit. Aceștia sunt sataniștii iconoclaști, „Conducerea satanică” văzută în atâtea forumuri populare. Sunt siguri de ei înșiși și de credințele lor, dar totuși găsesc valoare în recunoașterea celorlalți.

În cele din urmă, satanistul se maturizează complet. Simbolurile satanismului își pierd misticul, de orice altceva decât instrumente menite să manipuleze pe alții. Casele și capcanele lor personale nu devin expresii ale credințelor lor satanice, ci expresii ale propriilor interese, deoarece aceste credințe sunt acum pe deplin integrate cu personalitatea lor. Ei caută diverse lucruri nu pentru atracția lor satanică, ci mai degrabă pentru valoarea lor intelectuală. Acești sataniști, adevărații individualiști, care creează opere mărețe pentru propria plăcere, mai degrabă decât să caute meritul comunității în general. Acești sataniști își pot menține prezența în forumuri și întruniri, dar lasă spectacolul celor care tânjesc după atenție. Ei sunt sataniștii care au reușit să-și creeze o nișă în realitate, mulțumiți în habitatele lor personal concepute și în vieți pe deplin dezvoltate. Pentru un astfel de individ, ce ar putea însemna cu adevărat lauda celorlalți?

Ca inițiat, ai petrecut ultimele luni explorând și contemplând ce înseamnă să fii satanist într-un sens spiritual. Următoarele trei luni vor explora ce înseamnă să fii satanist într-un sens cotidian; cum să îmbini spiritualul cu practicul.

Următoarea secțiune a jurnalului tău va fi intitulată „Viața de satanist”. În seara primei zile a primei săptămâni, îți vei imagina o zi tipică de luni ca satanist. Examinează fiecare aspect al desfășurării zilei; ora la care te trezești (și scopul trezirii la acea oră), rutinele orelor tale de veghe, activitățile tale zilnice, distracțiile tale, mijloacele tale de relaxare, mesele tale, pregătirea ta pentru odihnă etc. Vei încerca să-ți imaginezi toate acestea prin prisma sataniștilor. Ce se potrivește și ce nu? Ce ai schimba pentru a fi mai în concordanță cu noul tău satanism și ce ar rămâne la fel. Vei vedea că marea majoritate a timpului tău nu este diferită față de înainte de a te numi satanist, dar ca satanist, viața ta poate fi abordată într-o manieră eroică, mai degrabă decât cea de a fi supus forțelor din jurul tău.
Prima săptămână va fi petrecută încercând să aplici ceea ce ți-ai imaginat în prima zi în săptămâna ta reală. Vei înfrunta fiecare zi ca un satanist. Aceasta nu înseamnă să-i confrunți pe ceilalți cu filosofia ta sau să cauți validare, ci pur și simplu să te străduiești să profiți la maximum de fiecare moment, să-ți trăiești ziua cu un Scop Satanic. Pe măsură ce descoperi aspecte ale zilei tale care nu au sens esențial sau providență, gândește-te la modalități de a schimba acele aspecte. În fiecare seară, notează-ți observațiile în jurnalul tău.
În timpul celei de-a doua săptămâni, alege un simbol al satanismului tău pe care să-l porți zilnic. În jurnalul tău, scrie de ce acest simbol este relevant pentru tine și pentru satanism și cum îți imaginezi că vor reacționa ceilalți la simbol. În timpul acestei săptămâni, vei purta simbolul deschis pe măsură ce parcurgi rutina zilnică. În fiecare seară, vei înregistra observațiile tale despre reacțiile celor din jurul tău și propriile sentimente legate atât de simbol, cât și de acele reacții. Probabil vei descoperi că majoritatea oamenilor sunt indiferenți față de simbol, iar puținele reacții pe care le primești vor fi în egală măsură pozitive și negative. Ar trebui să faci un efort să rămâi neutru față de aceste reacții. Dacă, de exemplu, alegi să porți un sigiliu al lui Baphomet și cineva te întreabă ce este, răspunde în cel mai simplu și direct mod posibil; acesta este un medalion, de ce întrebi? Când te întreabă despre imagine, descrie-o exact așa cum apare, dar nu și semnificația din spatele ei, apoi întreabă de ce sunt interesați. Cei care încearcă să te confrunte vor căuta să-ți exprimi ideile pentru a-i putea critica, dar vor fi lenți în a-și explica propriile idei și vor fi luați prin surprindere dacă sunt forțați să-și confrunte propriile motivații. La sfârșitul săptămânii, gândește-te la diferențele pe care le vezi la tine atunci când porți simbolul și când nu-l porți. Notează-ți impresiile în jurnal.

În timpul celei de-a treia săptămâni, începeți prin a vă gândi unde v-ați aștepta să găsiți sataniști în zona dumneavoastră. Aceasta s-ar putea dovedi a fi o sarcină mai dificilă decât v-ați imaginat inițial. Marea majoritate a lumii occidentale este rurală mai degrabă decât urbană, iar mulți sataniști descoperă că sunt singurii sataniști din zona lor; prin urmare, sataniștii din congregația lor locală se află oriunde s-ar întâmpla să se afle! Puține unități își fac reclamă sau chiar își imaginează că deservesc sataniști. Este important, așadar, să recunoaștem gusturile ecvestre care domină comunitatea satanică. Sataniștii caută ceea ce este diferit, ceea ce nu este agreat de majoritate, ceea ce stimulează intelectul și ceea ce oferă plăcere individului. Aceasta nu înseamnă că sataniștii evită trecutul popular, ci doar că se implică în acest trecut fără a ține cont de validarea celorlalți.
Cel mai imediat exemplu de loc popular printre sataniști, ușor accesibil aproape oricui din Occident, este cafeneaua locală. Cafeneaua locală este un loc foarte popular printre „modele”, ceea ce poate părea la prima vedere în conflict cu principiile sataniste enumerate mai sus, dar despre ce vorbim nu este vorba despre Starbucks-ul local. O cafenea deservită de satanistul iconoclast ar fi deținută și operată independent pentru a reduce probabilitatea de a fi aglomerată și sterilă din punct de vedere corporativ. Cafeneaua are o atmosferă relaxantă și o atmosferă unitară, care se adresează intelectualilor. Arta, cărțile, tablele de șah și periodicele sunt toate la îndemână. Un satanist ar frecventa un astfel de local pentru că este un mediu constant, chiar în afara curentului principal, unde s-ar putea așeza cu o carte bună sau cu laptopul, se poate bucura de serviciile localului și, dacă este deranjat în indulgențele sale, atunci este probabil ca intrusul să fie un intelectual de rând.
Important de reținut atunci când se iau în considerare locurile unde ar putea fi găsit un satanist nu este modul în care localul se adresează satanistului, ci modul în care satanistul ar putea folosi locația. Exemplul de mai sus este al unui loc pe care un satanist l-ar putea folosi pentru a-i observa pe alții și pentru a se lăsa observat dintr-un mediu relaxant și discret. Sataniștii vor frecventa barurile cu aceleași condiții în minte dacă caută un loc de relaxare sau vor căuta alte locații dacă obiectivele lor sunt diferite. Muzică nouă și interesantă poate fi găsită într-un local, interacțiuni cu sexul opus în altul. Ideea este că un satanist frecventează un local pentru utilitatea sa, nu pentru popularitatea sa. În următoarele două săptămâni, veți ieși în comunitatea locală și veți explora aceste locații pe care le-ați imaginat că ar putea servi sataniștilor. Veți face acest lucru ca Sinele vostru Satanic, îmbrăcat într-un mod în care doriți să apăreți. Când intrați într-un local, intrați ca și cum ați fi proprietarul locului, diferindu-vă doar de proprietarii reali și, într-o măsură mai mică, de personal. Vrei să le transmiți tuturor celorlalți clienți ideea că locul tău este acolo mai mult decât ei, că ești complet relaxat cu cine ești și unde te afli. Pune-te confortabil și

bucură-te de serviciile localului. Observă cum reacționează personalul și clienții la prezența ta, dacă reacționează vreunul, și fii conștient de propria ta stare. După vizite, notează experiențele în jurnalul tău. În mod ideal, vei găsi unul sau două locuri în care vei dori să te întorci în mod constant, stabilindu-ți prezența acolo și făcând din ele un loc unde să găsești sataniști.

Luna a doua: Lucrând ca satanist

Luna trecută a explorat viața de satanist, ceea ce, fără îndoială, a inclus și o formă de angajare pentru marea majoritate dintre noi. Această lună este concentrată pe mediul de lucru și pe angajarea ca satanist în general.
În exercițiile anterioare, când te-ai gândit la sinele tău ideal, este puțin probabil să te fi văzut pe tine însuți în actualul tău loc de muncă. Acest lucru este la fel de adevărat pentru vânzătorul de fast-food, precum și pentru ocupantul biroului din managementul mediu. Majoritatea dintre noi suntem angajați nu într-un mod care ne place, ci mai degrabă într-un mod care ne permite să ne plătim facturile cu cel mai mic dispreț posibil pentru noi înșine. Acesta este defectul „Visului American”; majoritatea oamenilor muncesc pur și simplu pentru a supraviețui. Angajarea lor este fie nesatisfăcătoare, fie nu susține financiar nevoile de bază pentru a trăi în societatea noastră, fie ambele. Defectul este că majoritatea dintre noi simțim că nu putem face nimic în privința asta. Avem un loc de muncă de patruzeci de ore pe săptămână care ne permite să ne plătim facturile și suntem condiționați să credem că nu avem alte opțiuni.
Fiecare dintre noi, însă, are o scânteie creativă care merge mână în mână cu nemulțumirea noastră și cu dorința noastră de a fi ceva mai mult decât o altă rotiță în mașinăria corporației. Modul de a ieși din stagnarea de a fi doar un alt sclav salariat este să îmbrățișezi acea creativitate și să găsești o modalitate de a fi recunoscut pentru acele eforturi, în loc să folosești doar mijloacele noastre de angajare. Dacă ești artist, scriitor sau muzician, atunci mijloacele de a realiza acest lucru par destul de evidente: pune-ți lucrurile la vedere. Internetul a creat un mediu fertil și rentabil pentru eforturi de acest fel. Pentru cei care nu sunt implicați într-o formă de exprimare creativă la fel de directă, uită-te la interesele și hobby-urile tale. Dacă există ceva care te interesează, în special ceva pentru care îți cheltuiești banii, atunci probabil există un public vast angajat în aceeași activitate cu care te poți conecta și pe care te poți folosi ca mijloc de venit. Luați în considerare trei exemple: un pasionat de jocuri video, un colecționar de figurine de acțiune și un jucător de jocuri de rol. La început, aceste activități pot părea relativ banale și cu un potențial de venit limitat. Jocurile video sunt o marfă foarte căutată; dar de obicei sunt jucate pentru o perioadă limitată de timp, apoi stau pe un raft adunând praf. Pasionatul

nostru s-a interesat de jocurile video și a început să caute și să colecționeze o varietate de jocuri populare și greu de găsit. Apoi a creat un site web unde oferea critici despre jocuri și industria jocurilor, promovând magazinul său de jocuri pe eBay.
Un colecționar de figurine de acțiune a adoptat o tactică similară. A decis că, dacă o figurină îl interesa pe el, probabil că ar interesa și pe alții. În loc să cumpere un exemplar al figurinei pentru colecția sa, ar cumpăra trei sau mai multe din fiecare. Pur și simplu așteaptă câteva luni până la un an pentru a urmări cererea pentru figurina de acțiune și apoi pune la dispoziție figurina prin intermediul uneia dintre numeroasele platforme de pe internet, cu profit.
Jucătorul de rol, după ce a jucat multe jocuri diferite și fiind familiarizat atât cu punctele forte, cât și cu punctele slabe ale diferitelor sisteme de joc, și-a conceput și dezvoltat propriul joc de rol. Și-a dus jocul la magazinele locale pentru testare și dezvoltare și, în cele din urmă, la convenții de jocuri. Jocurile ei au acum un număr de adepți online și implică alți scriitori și designeri care creează module. Pentru aproape orice interes există o modalitate de a obține un venit cu puțină creativitate și efort.
Antreprenoriatul este perfect în concordanță cu spiritul satanismului. Este o consolidare a identității individuale prin căutarea unui mijloc de auto-susținere în afara servituții, ca o altă rotiță în mașinăria corporativă fără chip. De asemenea, îi permite satanistului să își exprime convingerile într-un mod care are un impact pozitiv atât pentru sine, cât și pentru cei care le-ar putea susține eforturile. Mulți sataniști fac minimul, în timp ce alții depun eforturi să fie susținători ai convingerilor lor, dar satanistul antreprenorial își poate măsura succesul eforturilor și influenței în dolari și cenți.

În prima săptămână, gândește-te la hobby-urile și activitățile tale recreative. Dintre aceste activități, gândește-te care ar putea fi folosite ca mijloc de a-ți exprima opiniile ca satanist și ca sursă suplimentară de venit. Creează un plan de afaceri simplu în jurul acestui potențial proiect.
În a doua săptămână, investighează modalități de implementare a acestui plan de afaceri. Caută resurse pe internet, locații potențiale și modalități de a-ți promova eforturile. Deși nu trebuie să implementezi efectiv planul, vrei să te apropii cât mai mult de un proiect fezabil.

Locul de muncă nu este, de obicei, cel mai propice mediu pentru exprimarea religioasă. Majoritatea angajatorilor trebuie să găsească un echilibru fin între a permite exprimarea personală și a menține un confort la locul de muncă.

mediu de lucru pentru toți angajații. Acest lucru duce, de obicei, la o politică care permite exprimarea religioasă, atâta timp cât este subtilă și inofensivă prin natura sa. Aceasta trebuie făcută într-un mod care să nu denigreze pe nimeni. Angajatorii solicită ca discuțiile religioase fie să fie evitate, fie să fie limitate la discuții moderate între persoanele care își dau consimțământul la astfel de eforturi. Conducerea este, de obicei, instruită să evite complet astfel de eforturi.

Această poziție distantată față de religie la locul de muncă este rezultatul distincției vagi dintre dreptul individual la libertatea de exprimare și dreptul angajatorului de a dicta un comportament adecvat în afaceri. Rezultatul acestei poziții este adesea exploatat de persoane cu înclinații religioase și o anumită agendă. Creștinii poartă liber expresii ale convingerilor lor religioase sub formă de bijuterii și uneori chiar cămăși cu sloganuri. Musulmanii au nevoie adesea de o cameră specială pentru rugăciune de mai multe ori pe zi. Broșuri care exprimă idei religioase sunt de obicei lăsate în sălile de pauză și în cantine, în mod evident, fără nicio sursă atribuibilă.

Sataniștii nu se implică în prozelitism activ, dar asta nu înseamnă că ar trebui să ne ferim să ne exprimăm convingerile la locul de muncă. Bijuteriile și îmbrăcămintea care exprimă satanismul sunt disponibile în forme prietenoase cu locul de muncă. Nevoile unui satanist în ceea ce privește religia sa sunt la fel de valide ca orice altă credință. Cu toate acestea, deși societatea noastră a înrădăcinat nevoia de toleranță față de religiile majore și opiniile lor, satanismul este încă suficient de departe de curentul principal pentru a se confrunta cu o oarecare rezistență și chiar o ostilitate ascunsă la locul de muncă.

Cel mai important lucru pentru un satanist care dorește să se exprime la locul de muncă în același mod ca și alte religii este să își cunoască drepturile. Satanistul trebuie să cunoască reglementările locale, statale și naționale privind religia, locul de muncă și drepturile individuale. Adesea, angajatorii sunt obligați să afișeze aceste informații pentru ca angajații lor să aibă acces facil. De asemenea, poate fi în interesul satanistului să cerceteze cazuri privind drepturile religioase ale angajaților care au considerat acțiunile legale ca fiind un precedent pentru propriile eforturi. În această exprimare a credințelor sale, satanistul trebuie să fie, de asemenea, inteligent în ceea ce privește procesul. Satanistul nu ar trebui să facă mai mult decât ceea ce se face deja de către persoane de alte credințe și nu ar trebui să acționeze într-un mod care ar putea fi interpretat ca de natură conflictuală sau degradantă. Totuși, aceasta nu înseamnă că un satanist ar trebui să se teamă să își exprime convingerile în același mod ca orice membru al altei religii.

În săptămâna a treia, studiați modalitățile prin care alte forme de religie sunt exprimate la locul de muncă. De asemenea, explorați legile din zona dvs. privind exprimarea religioasă la locul de muncă și drepturile dvs. Creați un document care evidențiază legile privind exprimarea legală la locul de muncă și exemple de practici actuale.
În săptămâna a patra, implementați o exprimare a satanismului la locul de muncă. Se sugerează să alegeți o schimbare subtilă, cum ar fi purtarea deschisă a unui simbol al credinței dvs., în loc să încercați să schimbați practicile angajatorului dvs. privind exprimarea religioasă. Notați reacțiile atât ale colegilor, cât și ale angajatorului dvs., dacă există.

Luna a treia: Satanismul în general

Satanismul se bazează pe individualism și încredere în sine. Totuși, în cele din urmă, toți sataniștii caută alți sataniști. Spre deosebire de membrii altor religii, sataniștii de obicei nu se caută unii pe alții pentru un sentiment de comunitate sau tovărășie, deși acest lucru se poate întâmpla. Sataniștii se caută, în schimb, unii pe alții pentru a-și testa ideile și sinele împotriva semenilor lor care pot aprecia procesul de a fi satanist. Din cauza schimbării profunde de perspectivă care separă majoritatea sataniștilor de restul societății cotidiene, mulți sataniști simt că pot purta discuții semnificative despre subiectele care îi interesează doar cu alți sataniști. Sataniștii nu împărtășesc adesea interese cotidiene și, în schimb, se implică în subiecte ezoterice și obscure. Este dificil să discuți teorii despre practicile religioase din Cartagina antică cu persoane care consideră că statutul actual al American Idol este de o importanță reală. Deși un subiect poate să nu aibă o valoare mai relevantă decât celălalt, deconectarea pe care sataniștii o suferă adesea de cultura populară schimbă valorile sataniștilor într-o asemenea măsură încât majoritatea non-sataniștilor nu se pot identifica cu ele.
Există pericole în căutarea altor sataniști. Cel mai imediat pericol nu vine din exterior, ci din interior. LaVey abordează acest pericol în edictul său împotriva solipsismului; proiecția propriilor valori și perspectivă asupra celuilalt. Pentru fiecare satanist, există nuanțe și perspective diferite asupra satanismului. Acesta este rezultatul experiențelor de viață unice ale fiecărui individ. Mulți sataniști au perspective radical diferite, care fac aproape imposibilă găsirea unui teren comun, iar din cauza concentrării extreme personale care se află în centrul personalității fiecărui satanist, acest lucru poate duce la neînțelegeri și chiar la ostilitate deschisă. Sataniștii își văd convingerile personale ca fiind corecte și pe bună dreptate. Prin urmare, o diferență extremă de opinie poate fi considerată un atac la adresa sinelui. Chiar și printre sataniștii care au convingeri similare, mici diferențe de opinie pot crea resentimente și conflicte. Prin urmare, căutarea și întâlnirea

cu alți sataniști necesită o mentalitate obiectivă, o imagine personală sigură și un nivel de maturitate care să permită existența diferențelor de opinie. Pericolul reprezentat de alți sataniști este mult redus dacă pericolul solipsismului este înțeles și gestionat. Totuși, trebuie să ținem cont întotdeauna că satanismul este, prin natura sa, o filozofie a extremelor și, prin urmare, atrage spre sine personalități extreme. Atunci când întâlnești alți sataniști, este înțelept să creezi un tampon între tine și persoana pe care o întâlnești. Internetul este un instrument excelent pentru acest proces. Este o idee bună să creezi un „nume de utilizator” cu o adresă de e-mail relevantă ca mijloc de contact. Greșelile de evitat în acest proces sunt crearea unei identități care poate fi ușor urmărită până la tine și evitarea exagerărilor sau chiar a invențiilor în această identitate tampon. Pentru ca acest instrument să își îndeplinească scopul, identitatea trebuie să fie chiar tu, fără a putea fi urmărită până la tine. În acest fel, identitatea poate fi abandonată dacă întâlnești o persoană periculoasă, fără a fi nevoie să scuzi nicio invenție față de persoanele cu care consideri că merită să te implici mai mult. Reține, desigur, că persoana cu care ai de-a face ar putea practica aceeași practică; conectându-se cu tine printr-o identitate falsă, care poate include detalii exagerate sau complet fabricate.

Crearea de rețele cu alți sataniști prin intermediul internetului s-ar putea să nu se concretizeze niciodată într-o întâlnire față în față. Multe contacte valoroase și semnificative pot fi stabilite și menținute exclusiv prin corespondență pe internet. Mulți sataniști consideră situația ideală ca fiind întâlniri reale și regulate cu mai multe persoane. Cu siguranță, organizațiile locale par să aibă o validitate și un nivel de influență sporite prin grupuri bazate pe internet. Când te întâlnești față în față cu alți sataniști, este înțelept mai întâi să fi construit deja o înțelegere solidă a persoanei pe care o vei întâlni prin corespondență. Indiferent cât de puternică ar fi această relație, întâlnește-te întotdeauna mai întâi cu un alt satanist într-un loc public, ideal cu cel puțin o altă persoană și cu cineva care cunoaște itinerariul tău. Ar trebui să aibă loc cel puțin trei astfel de întâlniri înainte de a lua în considerare măcar permiterea cuiva să treacă de această identitate tampon. În mod ideal, chiar și atunci când o persoană permite altei persoane să intre în casa ei și îi încredințează identitatea sa reală, acest lucru se întâmplă doar atunci când s-a schimbat o cantitate adecvată de informații despre cealaltă, astfel încât să existe un mijloc de securitate între cele două părți.

Sataniștii își creează rețele în principal prin internet. Internetul s-a dovedit a fi un instrument neprețuit pentru satanism, permițând sataniștilor de toate felurile să se întâlnească cu alți sataniști, să împărtășească informații, să se angajeze în dezbateri și să crească ca indivizi. Acele organizații care denunță utilizarea și influența internetului asupra satanismului (adesea de pe propriile forumuri de internet) fac de obicei acest lucru pentru că

internetul permite o voce liberă și egală cu a lor. Organizațiile care odinioară dețineau practic monopolul asupra discuțiilor despre satanism trebuie acum să se confrunte cu un forum în care ideile au mai multă greutate decât vechimea în existență, ca organizațiile sataniste sau satanice. Ideile și grupurile din spatele lor pot fi testate liber. Acestea fiind spuse, este important să nu fii satanist doar în timp ce stai în fața unui ecran de computer. A fi satanist necesită mai mult decât un pseudonim și un surplus de timp.
Există și alte mijloace de creare de rețele, în special atunci când se încearcă corespondarea cu persoane locale. O serie de publicații satanice permit anunțuri personale ca mijloc de corespondență, dar se știe că persoanele fizice folosesc și publicații mai cunoscute. Un instrument simplu, dar eficient, este fluturașul. Chiar și Biserica lui Satan a folosit acest instrument cu mare succes, lăsând odată fluturași care păreau a fi bani de schimb, cu fotografii cu LaVey și o femeie nudă în locul președintelui și portret din spate, împreună cu informații de contact. Sataniștii folosesc astăzi e-mailul, adresele de căsuțe poștale și chiar telefoanele mobile dedicate ca mijloc sigur de a se proteja de indivizi potențial periculoși.
Rețineți că niciun nivel de precauție nu vă va face complet imuni la pericolele expunerii dumneavoastră publicului. Veți întâlni persoane care ar putea manifesta un interes nesănătos față de dumneavoastră personal. De asemenea, veți întâlni persoane cu practici periculoase și intenții criminale care văd aceste idei ca parte a „Mandatului lor Satanic”, iar pe lângă faptul că orice satanist care nu este de acord cu ele, îl veți considera un dușman. Rețineți întotdeauna că fiecare contact este o potențială răspundere și luați măsuri pentru a vă pregăti pentru eventualitatea în care aliații voștri de astăzi ar putea fi dușmani mâine.

În prima săptămână, explorează motivele personale pe care le-ai putea avea pentru a crea o rețea de contacte în cadrul Comunității Satanice. Gândește-te dacă vei beneficia de un set de corespondențe bazate exclusiv pe internet sau dacă ai prefera să întâlnești alte persoane față în față. Acordă-ți șapte zile întregi pentru a evalua potențialele beneficii și dezavantaje ale creării de rețele de contacte și pentru a înțelege motivațiile tale pentru a face acest lucru.
În timpul celei de-a doua săptămâni, investighează diversele formate disponibile pentru a te conecta cu alți sataniști. Multe organizații satanice permit membrilor și nemembrilor să posteze informații sau chiar să participe la chat-uri live. Rețele precum Yahoo, MSN și Google au, de asemenea, forumuri pentru diverse grupuri comunitare care pot participa la discuții. O serie de publicații sunt disponibile pentru sataniști, iar sataniștii pot accesa publicații care, deși nu sunt direcționate către cititori sataniști, se pot concentra pe un alt interes pe care sataniștii îl pot împărtăși. Ia în

considerare nu doar aceste forumuri, ci și ușurința ta de acces și nivelul de confort cu aceste forumuri.
În timpul celei de-a treia săptămâni, creează o identitate unică pentru identitatea corespondenței tale inițială. Rețineți că această identitate ar trebui să identifice interesele și ofertele dumneavoastră către ceilalți cu cât mai puține înfrumusețări posibil, fără a trăda nicio informație personală identificabilă despre dumneavoastră. Această identitate ar trebui să fie, de asemenea, de unică folosință. Identitățile online sunt mai ușor de scăpat decât identitățile care nu sunt bazate pe internet, în principal pentru că o identitate care nu este bazată pe internet necesită o anumită investiție financiară pentru a asigura o modalitate de contact, cum ar fi o căsuță poștală sau o linie telefonică dedicată. Prin urmare, ar putea fi util să păstrați separate identitățile de internet și cele din afara internetului.
În timpul săptămânii a patra, accesează unul dintre forumurile selectate cu identitatea aleasă. Reține una dintre regulile larg acceptate ale comportamentului satanic privind a fi în bârlogul altcuiva; acționează cu prudență și respect. Chiar dacă această identitate este de unică folosință, nu vrei să-ți faci un obicei din a-ți arde punțile, mai ales că există și alte mijloace de a urmări o transmisie pe internet, dacă ești înclinat. Totuși, spune-ți clar intențiile, fie că este vorba de căutarea unor persoane cu care să te întâlnești în mod regulat, fie pur și simplu de găsirea cuiva cu care să discuți un anumit subiect.

Ultima lună

În ultimul an, acest proces de inițiere ți-a permis să experimentezi o varietate de subiecte legate de satanism și multiplele sale fațete. Dacă ai profitat la maximum de acest timp, probabil că ai cunoștințe generale mai vaste despre satanism decât majoritatea oamenilor care se autointitulează sataniști. Sperăm că ai ieșit din acest proces cu o mai bună cunoaștere a ta însuți. Spre deosebire de alte ritualuri de inițiere care pur și simplu parcurg o ceremonie scurtă și adesea lipsită de sens, acest proces ți-a oferit și lucruri; de la instrumentele ritualului până la masca ta unică de inițiere. Ritualul tău a avut deja un efect asupra realității.
Acum vine momentul să decizi dacă vei continua cu satanismul. Ai avut un an la dispoziție să-l studiezi și să-l înțelegi. Dacă te decizi să continui progresul, atunci ceremoniile simple de inițiere despre care ai scris în alte cărți au sens, o celebrare a finalizării fazei inițiale a vieții tale ca satanist. Ritualul de celebrare ar trebui să fie efectuat în noaptea de lună nouă. În ziua ritualului, postește o zi întreagă. Pregătește-te pentru ritual așa cum este descris în luna a treia, pregătind materialele și altarul din timp.

Ritualul ar trebui să fie efectuat la miezul nopții. Continuă ritualul ca de obicei.
Când ajungi la faza de lucru a ritualului, ține minte că aceasta este o celebrare a noului tău sine, a îmbrățișării complete a satanismului. Stai în fața altarului cu sabia sau atema ridicată. Adu unealta în jos, în fața ta, îndreptată în sus, într-un salut către altar, apoi îndreaptă unealta în jos. Spune următoarele:

„Eu (spuneți-vă numele de naștere) vin înaintea voastră, frații mei, să cer cu umilință recunoașterea adevăratei mele naturi. Am petrecut ultimul an contemplând și explorând acea persoană, smulgând solzii care mi-au fost așezați peste ochi de convențiile banale ale societății cotidiene. Văd acum cu ochi noi și, după ce am văzut, nu mă mai pot întoarce la orb. Ceea ce am fost este aproape mort acum, ucis de același proces care mi-a dat un nou loc și o nouă viață. Vin în fața ta recunoscând că acest lucru a fost cauzat de propria mea mână. Am făcut ceea ce alții nu au făcut. Am ales să văd!

Pune deoparte unealta și scoate-ți hainele.

„Apar în fața forțelor întunericului și necunoscutului așa cum m-am născut acestei lumi. Dar eu nu sunt un copil. Ofer din mine însumi esența vieții, pe care o pot da. Prin comiterea crimei lui Onan, o parte din mine cu vidul și mă angajez în plăcerea cărnii, care este dreptul meu din naștere. Îmi găsesc plăcerea în ceea ce mi s-a spus să simt doar vinovăție. Acesta este doar primul pas în exprimarea libertăților pe care le îmbrățișez acum și de care alții se tem să se delecteze.”

Masturbează-te până la orgasm, colectând fluidele rezultate pe șervețel de hârtie.

„Zeii vechi erau venerați prin sacrificii ale cărnii, dar acest mijloc simplu și frumos de conectare cu sinele divinizat a fost pervertit într-un ritual de sânge inutil și pierderi de vieți omenești pentru a agrava vinovăția celor implicați. În acest fel, legătura directă a fiecărui individ cu divinul a fost ruptă. Consacrez această ofrandă a propriului meu trup tuturor zeilor vechi și idealurilor pe care le reprezentau, tuturor închinătorilor acelor forțe originale înainte de a fi subminate de lăcomia altora, lui Satan, care este avocatul și ideea a tot ceea ce este, a fost și va fi, și mie însumi.”

Arde șervețelul și fluidele. Ridică sabia în aer.

„Mă consacru idealurilor lui Satan, alegând să fiu singurul meu judecător și propriul meu mântuitor. Mă separ de turmă și mă alătur elitei extraterestre!

Stau în fața ta acum, (spune-ți numele satanic), legat de trupul meu și de voința mea de a fi adevărat. Trăiască Satana!”

Acordă-ți un moment pentru a medita la ceea ce s-a întâmplat, privind în flacără. Ai postit și te-ai epuizat fizic. Este posibil să ai o viziune sau cel puțin un sentiment de energie mistică (sau simplă epuizare). Relaxează-te până când îți recapeți energia, apoi finalizează ritualul.

LITURGHIA NEAGRĂ

Liturghia Neagră, infamul Ritual Satanic, a făcut parte din imaginația populară timp de secole. Până la apariția satanismului modern, niciun zvon sau mit despre sataniști nu era complet fără a menționa Liturghia Neagră. Concepția greșită populară despre Liturghia Neagră că este Liturghia catolică standard, citită invers sau coruptă, ca blasfemia supremă împotriva Dumnezeului creștin. Reversul acestui mit este mai aproape de adevăr; Liturghia Catolică este o adaptare a unei ceremonii păgâne, completată cu o indulgență ceremonială a cărnii divinizate. În timp ce păgânii se dedau unui act sexual ca indulgență standard, catolicii se angajează în schimb într-o formă de canibalism.

Liturghia Neagră este o adaptare satanică a riturilor păgâne pe care catolicii le-au adaptat și scopurilor lor. Este în primul rând un ritual festiv, deși poate funcționa și ca o inițiere. Este o „liturghie” deoarece este un ritual de grup, oamenii se întâlnesc „în liturghie” pentru a comunica cu divinul. Liturghia este „neagră” pur și simplu pentru că persoanele implicate în liturghie trebuiau să se întâlnească în secret, de obicei noaptea și de obicei purtând măști. Așa funcționa ritualul ca inițiere, mai ales în perioada de apogeu a suprimării vrăjitoriei și a altor religii de către creștini. Membrii liturghiei purtau măști pentru a-și păstra identitatea ascunsă de noul inițiat, astfel încât acesta să cunoască doar identitatea sponsorului său. Inițiatul purta, de asemenea, o mască pentru a-i oferi acelei persoane un sentiment de falsă siguranță; fără știrea noului venit, toți membrii de încredere ai grupului erau conștienți de identitatea lor cu mult înainte de a fi incluși în grup.

Ritualul implica de obicei ingerarea unui elixir extrem de puternic, cu efecte potențial halucinogene. Noul membru era apoi invitat să-și denunțe religia anterioară, adesea blasfemiind fostul său zeu, denunțând divinitatea lui Isus și a mamei sale și vandalând o relicvă sfântă. Inițiat credea că a făcut acest lucru de după siguranța măștii sale. Ritualul trecea apoi la „orgie”. În timpul orgiei, apărea cineva îmbrăcat în diavol și purtând adesea un cap de capră, iar membrii grupului se angajau liber în diverse acte intime, afișând nuditate, dar fără a implica neapărat sex. Este important de reținut că în vremurile în care această slujbă era o inițiere eficientă, dezgolirea cărnii era un tabu serios. O demonstrație a picioarelor și coapselor, ca să nu mai vorbim de sâni și organe genitale, constituia o demonstrație senzuală extrem de încărcată. Sărutul și mângâierea reciprocă ar fi fost atunci la fel de mult o orgie ca și desfrânările sexuale de astăzi. Desigur, noul membru era încurajat să fie prea indulgent în aceste chestiuni, ducând în cele din urmă la punctul culminant al ritualului: *oculus infernum* . Ca o dovadă de

credință și loialitate, noul membru putea fi obligat să sărute fesele persoanei deghizate în Diavol. Acest lucru era eficient prin faptul că un astfel de sărut mergea direct împotriva a tot ceea ce inițiatul fusese învățat să creadă ca fiind sfânt și comitea acest act fără efecte negative sau pedepse de sus. Mai mult, în starea sa de ebrietate, inițiatul putea crede de fapt că Diavolul era cel pe care îl săruta și că un pact real cu forțele întunericului rămânea. Prin acest sărut, inițiatul își arăta dorința de a ignora convențiile și valorile credinței sale anterioare și de a îmbrățișa o perspectivă mai largă. Inițiatul era de obicei recompensat pentru acest act prin sex cu un alt membru al grupului. Din nou, ținând cont de tabuurile stricte împotriva indulgențelor trupești, sexul cu un partener anonim fără consecințe imediate ar părea o libertate rezervată zeilor înșiși și ar fi o modalitate foarte eficientă de a păstra loialitatea cuiva.
Desigur, dacă această loialitate pare a fi nepotrivită, membrii anonimi ai grupului trebuie doar să facă un pas înainte și să dezvăluie autorităților competente crimele împotriva lui Dumnezeu pe care inițiatului le-a comis. Având în vedere această măsură de securitate, devine clar că marea majoritate a sataniștilor și vrăjitoarelor acuzate, executate pentru crimele lor, erau cu adevărat nevinovați de orice faptă rea. Odată ce inițierea era completă și loialitatea față de grup era stabilită prin rit și prin proces, inițiatii erau introduși în adevăratele mistere din spatele acestui ritual.
Ritul modern, deoarece nevoia de inițiere sigură este învățată și eficacitatea protocoalelor sale a diminuat, este folosit în principal pentru sărbători și pentru inițierea publică a membrilor grupului. Majoritatea aspectelor sexuale evidente ale ritualului au fost eliminate, dar sunt încă practicate de unele grupuri legate de tradiție. Ritualul în timpurile moderne este mai degrabă o oportunitate pentru noii membri de a-și exprima și celebra deschis credințele și pozițiile în cadrul unui grup. Sataniștii tradiționali folosesc acest rit ca o oportunitate lunară de a se aduna și de a avea comuniune în spiritul credințelor lor de sataniști. Liturghia Neagră lunară oficiată de grupurile sataniste tradiționale este în multe privințe similară cu o slujbă bisericească tipică; poate include predici pe teme și discuții de grup. Spre deosebire de slujbele bisericești, însă, slujba lunară satanistă tradițională nu încearcă să ascundă faptul că este și un eveniment social. În acest fel, este în primul rând un ritual festiv, o oportunitate pentru un grup de a împărtăși o experiență similară.
Liturghia Neagră urmează o structură de bază, dar este modificată pe scară largă de către diversele grupuri care o practică. Liturghia Neagră este întotdeauna interpretată cu cât mai multă eleganță teatrală posibil. Având în vedere acest lucru, nu este surprinzător faptul că multe grupuri sataniste își filmează Liturghiile Negre și le interpretează pentru public. Spre deosebire de alte ritualuri, Liturghia Neagră este considerată o piesă de spectacol și o expresie a satanismului, cea mai potrivită pentru neinițiați.

Principalii interpreți ai Liturghiei Negre îndeplinesc următoarele roluri: Hierofantul care conduce ritualul; un asistent principal și unul secundar, o femeie îmbrăcată în călugăriță, o femeie nud pe altar, un iluminator care ține o lumânare pentru a aprinde materialele după cum este necesar, un turiferar, un percutor de gong și un însoțitor.
Toți participanții poartă robe negre cu glugă, cu excepția călugăriței și, evident, a femeii de pe altar. Hierofantul se distinge prin casula sa care poartă un simbol al lui Satan, așa cum este dictat de credințele grupului. Aceasta poate fi orice, de la o simplă pentagramă inversată până la o imagine a lui Baphomet. Fiecare participant în robă poartă o atemă, doar hierofantul are voie să poarte o sabie.
Femeia de pe altar stă întinsă vertical pe suprafața altarului; capul și trunchiul ei sunt sprijinite de perne, iar picioarele sunt îndreptate spre congregație. Picioarele ei sunt depărtate într-un mod confortabil care îi arată sexul. În fiecare mână, ține o lumânare neagră aprinsă. Hierofantul îndeplinește cea mai mare parte a ritualului între coapsele femeii de la altar. Însoțitoarea se concentrează în principal pe confortul femeii de la altar; ține lumânările în poziție în timp ce își odihnește brațele, îi oferă răcoritoare sau servește în orice altă funcție necesară. Instrumentele folosite vor varia în funcție de designul ritualului, dar cel mai adesea includ o sabie, ateme, lumânări, un clopot, un potir, vin, gong, o oală de noapte și o cădelniță sau un recipient pentru tămâie. De asemenea, este adesea folosit un falus.
Falusul este de obicei o unitate neagră din plastic sau latex, ușor de găsit în majoritatea magazinelor de articole pentru adulți. În ritualurile în care Liturghia nu este publică și grupul este de acord, acest instrument este adesea înlocuit de propriul membru al Hierofantului. Se folosesc și perne și suporturi, atât pentru femeia de la altar, cât și pentru a ține instrumentele ritualice; în special cartea ritualică. Pâinea neagră grosieră este preferată ca „ostie”, dar orice aluat consistent va fi potrivit.

RITUALUL

Zona ritualică este pregătită din timp, deschiderea ritualică standard fiind efectuată înainte ca congregația să intre în zonă. Trebuie pregătită o zonă pentru ca congregația să stea așezată sau în picioare; după ce este pregătită, asistenții Hierofantului îndrumă congregația către pozițiile lor corespunzătoare; împărțind congregația în două jumătăți. Asistenții merg apoi în spatele congregației și merg cu Hierofantul spre altar. Cei trei se închină adânc în fața altarului. Apoi se întorc și se confruntă cu congregația, ambii asistenți fiind orientați ușor spre interior, spre Hierofant. Dacă este necesar, fiecare ține o broșură cu scenariul său.
Hierofantul începe ritualul.

„În numele Marelui și Puternicul Satan, ne întâlnim în infernul domeniu."

Asistenții răspund la unison.

„Stăm în puterea și slava Lui."

Hierofant:

„Ne împărtășim din puterea Lui ca frați ai Săi."

Asistenți:

„Putere veșnică, lume fără sfârșit."

Hierofantul se adresează acum congregației.

„În fața puterii Domnului nostru Satan și a tuturor forțelor demonice ale iadului, și în fața tuturor celor adunați aici, recunosc greșeala mea din trecut. Renunțând la toate loialitățile din trecut, îmi proclam devotamentul față de Satan, adevăratul stăpân al Pământului și al tuturor lucrurilor de pe el, puterea absolută a universului.."
„Îmi reînnoiesc jurământul de a-L recunoaște și cinsti în toate lucrurile, fără rezerve, știind că voi beneficia de influența Sa multifacetată în tot ceea ce întreprind și doresc și că, prin El, toate se vor împlini. Vă invit, frații mei, să fiți martori și să faceți la fel."

Asistenți:

„În fața puterii Domnului nostru Satan și a tuturor forțelor demonice ale iadului, și în fața tuturor celor adunați aici, recunoaștem greșelile noastre din trecut. Renunțând la toate loialitățile din trecut, ne proclamăm devotamentul față de Satan, adevăratul stăpân al Pământului și al tuturor lucrurilor de pe el, puterea absolută a universului.
„Ratificăm și reînnoim jurământul nostru de a-L recunoaște și onora în toate lucrurile, fără rezerve, știind că vom avea influența Sa multiplă în tot ceea ce întreprindem și dorim și că, prin El, toate se vor împlini. Te chemăm pe tine, reprezentantul Său pe acest plan, să accepți jurământul nostru în numele Său."

Hierofantul și asistenții săi se întorc apoi spre altar.
Hierofant:

„Puternice Satan, dă-ne nouă viață strălucitoare."

Asistenți:

„Căutăm libertatea în Tine.”

Hierofant:

„Ridică-ne deasupra tuturor celorlalți, dorințele noastre să fie manifeste.”

Asistenți:

„Beneficiem de slava ta.”

Hierofant:

„Mare Satan, dă putere celui înălțat al tău.”

Asistenți:

„Și face ca noi să suferim, nu pe cei care ne-ar sta în cale.”

Hierofant:

„Fie ca binecuvântările veșnice ale celui mai puternic Satan să fie asupra ta.”

Asistenți:

„Și asupra ta.”

Hierofant:

„Glorios Satan, Doamne Infernal, fie ca puterea ta să ne susțină și să ne protejeze”. „Slavă Ție, onoare Ție, pe măsură ce recunoaștem puterea și locul Tău în noi toți. Satan Atotputernic, Stăpân al Iadului, Conducător a Toate acum și în veci.”

Potirul și pâinea sunt dezvelite de hierofant. El ridică platoul pe care se află pâinea și le oferă icoanei de deasupra ofrandei, spunând următoarele:

„Onorează-ne, puternice Satan, binecuvântând aceste ofrande în numele tău.” „Rămâi ca viața și motivația noastră, menținându-ne statornici și puternici în toate încercările, binecuvântându-ne visele și manifestându-ne

dorințele. Prin împărtășirea acestor ofrande, ne recunoaștem fidelitatea față de numele Tău și puterea Ta. Prin noi va fi cunoscută slava Ta."

Așezând platoul înapoi pe suport, Hierofantul ridică potirul în același mod:

„Puternice Satan, revelatorul misterului și al adevărului, fă-ne să bem adânc în cunoașterea măreției Tale. Dă-ne putere prin sângele nostru ca să putem crește și să ne înmulțim în numele Tău. Fă să reflectăm slava Ta în tot ceea ce facem, în tot ceea ce devenim."

Hierofantul pune potirul la loc, apoi își ridică mâinile spre icoane, spunând:

„Trăiască, Satan, atotputernicul! Privește cu bunăvoință la ofranda și la lucrarea noastră! Binecuvântează această sărbătoare celebrată în numele Tău!"

Turiferarul pășește înainte din stânga altarului cu tămâia aprinsă. Se mișcă în fața Hierofantului și se înclină, apoi aduce tămâia Hierofantului. Hierofantul își scutură fumul în față. Turiferarul se mută apoi la fiecare asistent, care face același lucru. În cele din urmă, turiferarul trece prin congregație, întorcându-se la locul său din stânga altarului.
Hierofantul, acum cu fața spre congregație, cu mâinile ridicate, spune următoarele:

„Fie ca puterea lui Satan să vă umple."

Asistenți:

"Și tu."

Hierofant:

„Întărește-ne și susține-ne."

Asistenți:

„În gloria veșnică a lui Satan."

Hierofant:
„Îți mulțumim, Doamne al nostru puternic, Conducătorul a tot ce este, a fost și a tot ce va fi."

Asistenți:

„Onoarea și Dreptatea sunt ale Lui.”

Hierofantul își coboară mâinile și spune:
„Noi, cei care trăim în cunoașterea lui Satan, suntem cu adevărat binecuvântați dintre toți alții, căci dorințele noastre sunt voința Lui manifestată și noi slujim pentru a glorifica numele Lui pe măsură ce El ne înalță eforturile. Satana este Dumnezeu, Conducătorul Universului, Domnul Pământului, în vecii vecilor.

Gongul este lovit de trei ori. Apoi Hierofantul spune:

„Slavă lui Satan, sursa întregii realități. Fie ca tot Pământul să prospere în bunăvoința Ta infernală.”

Hierofantul se întoarce apoi spre altar, cu mâinile ridicate:

„O, Satane puternice, te implorăm să ne accepți ca frați ai tăi și umple-ne prin aceste daruri cu slava Ta, pe care ți-o oferim în numele tuturor celor adunați aici, în onoarea Ta. Pune semnul Tău asupra noastră, ca să putem prospera în împlinirea și lungimea zilelor noastre. Protejează-ne în timp ce trăim în numele Tău, trimițându-ne îndemnurile și slujitorii Tăi pentru a ne călăuzi pașii și a-i înfrâna pe dușmanii noștri. În această seară, îți cerem ajutorul neobosit în această nevoie (orice dorință specială pentru grup este menționată aici).
În unitate și întunecată comuniune, te lăudăm și te onorăm ca pe Lucifer, aducătorul adevărului, Beelzebub regeneratorul, Belial distrugătorul, Leviatan Fiara Apocalipsei, Abaddon păzitorul iadului, Asmodeu aprinzătorul poftei. Te chemăm în toate numele tale, glorificat de-a lungul istoriei, și prin mâna Ta vom fi întăriți în minte, trup și spirit.”

Hierofantul își pune apoi mâinile pe coapsele altarului - femeie și spune următoarele:

„Aprinde scânteia infernală din slujitorii tăi, Doamne Satan, ca să putem cunoaște gloria în slujba numelui tău, iar lumea să-ți cunoască prezența prin eforturile noastre. Fie ca plăcerea și bucuria să ne umple în timp ce ne căutăm dorințele, plini de cunoașterea faptului că îți îndeplinești voința prin noi. Trăiască Satan! Doamne al Universului!”

Toți cei adunați își scot ateme-urile în semn de salut și spun:

„Trăiască Satana!”

Hierofantul îi face apoi semn călugăriței să facă un pas înainte.

„Soră întunecată, îți cerem să ne dăruiești o binecuvântare.”

Însoțitorul scoate o oală de noapte din partea dreaptă a altarului, se înclină în fața Hierofantului, apoi așază oala la picioarele călugăriței. Călugărița își ridică veșmântul, dezvăluindu-și sexul, și urinează. În timp ce face acest lucru, Hierofantul spune:

„Ea face o cristelniță din ceea ce ni s-a spus să simțim vinovăție, sursa păcatului originar. Apele rușinii ei devin o curgere de binecuvântări în gloria lui Satan; ceea ce ni se spune să reținem, turnăm mai departe și, odată cu aceasta, ne eliberăm de orice iluzii de moralitate falsă și frică. Satan o va susține, căci ea este un izvor viu, din care provin toate lucrurile.”

Când călugărița a terminat, Hierofantul continuă:

„Și Lordul Întunecat i-a șters lacrimile, căci mi-a spus: Eu Sunt Totul; nu există Alfa, Omega, nicio limită discernabilă a prezenței sau gloriei Mele. Ceea ce ți-a fost refuzat, îți dau gratuit. Ceea ce îți dorești, îți voi îndeplini. Îți voi îndeplini nevoile, dacă ai puterea să mă cunoști în toate lucrurile.”

Asistentul din dreapta ia oala de noapte și i-o dă însoțitorului. Hierofantul ia falusul și îl introduce în vaginul altarului - femeie. Apoi îl scoate și scutură falusul de două ori către asistentul din dreapta, spunând:

„În numele lui Satan, te binecuvântăm cu toiagul și apele vieții.”

Hierofantul repetă apoi acest proces; introduce și binecuvântează o dată congregația, apoi asistentul din stânga și altarul însăși. Hierofantul se îndreaptă apoi spre pâine. Se apleacă peste pâine și șoptește ca și cum ar fi vorbit cu ea:

„Tu ești prima mater, prima materie din care apar toate celelalte.”

Apoi pune pâinea mai întâi între sânii altarului - femeie, apoi îi atinge labiile. Pâinea este pusă la loc în tavă și se îndreaptă spre potir. Șoptește în vin:

„Tu ești esența vieții.”

Apoi ridică potirul pentru ca toți să-l vadă. Se lovește gongul și potirul este pus la loc. Hierofantul se întoarce apoi spre congregație și spune următoarele:

„Nouă, fraților tăi credincioși, o, Satan Infernal, care cunoaștem slava în ale noastre din nelegiuire și încredere în puterea și binecuvântările Tale nemărginite, te rugăm să fim numărați printre aleșii Tăi. Prin cunoașterea Ta în noi înșine ies la iveală toate darurile; cunoașterea, puterea, bogăția și plăcerea sunt ale noastre doar prin cunoașterea prezenței Tale în viețile noastre. Renunțăm la platitudinile spirituale promise celor supuși și ne punem soarta ferm alături de Tine, făcând din această lume și din această viață paradisul dorințelor noastre. Ne uităm la Tine, Dumnezeul Cărnii, și bem adânc în viață pentru a putea cunoaște împlinirea aici și acum!”

Asistenți:

„Trăiască Satana!”

Hierofant:

„Încurajați de realitatea simțurilor noastre și de cunoașterea noastră despre a Ta glorie, îndrăznim să aducem corectarea la behăitul obișnuit al oilor.
Tatăl nostru, care faci un Rai din Iad, sfințească-se numele Tău!
A venit Împărăția Ta, făcută s-a voia Ta, pe Pământ și în toate celelalte!
Luăm în această noapte ceea ce este al nostru și nu greșim prin vinovăție și amăgire!
Dă-ne ispită și izbăvește-ne de o supunere fără rațiune!
„Căci a Ta este Împărăția, puterea și slava, acum și în veci!”

Asistenți:

„Lasă rațiunea să domine!”

Hierofant:

„Eliberează-ne, o, puternic Satan, de toate greșelile și amăgirile trecute. În numele Tău, fă-ne să trăim în bucurie, plăcere și glorie! Am pășit pe calea întunecată și ne-am jurat slujirii Tale prin slujirea simțurilor noastre. Nu ne permite să slăbim în hotărârea noastră, ci, cu ajutorul Tău, să creștem în putere și înțelepciune!”

Asistenți:

„Trăiască Satana!”

Hierofantul ia pâinea, o ridică mai întâi spre icoană și apoi spre enoriași.

„Aceasta este Prima Mater, materia materiei, din care întregul univers curge.”

Hierofantul ridică din nou pâinea spre icoană și spune cu mare mânie:

„Au luat ceea ce era pur și l-au făcut nesfânt!
Au căutat să folosească misterul Tău pentru a-și înrobi aproapele!
Au luat ceea ce aduce bucurie și l-au folosit ca o cauză de durere!
Neagă ceea ce este natural și ne numesc perverși!
Neagă firea în schimbul minciunilor!”
Ei refuză să trăiască și ne numesc răi pentru că trăim! Ei aleargă după moarte și evită viața!
GATA!
În numele lui Satan, ne revendicăm inocența!
În numele lui Satan, căutăm misterele fără rușine!
În numele lui Satan, ne răsfățăm simțurile și ne bucurăm de toate bucuriile pământului!
În numele lui Satan, ne glorificăm pornirile!
În numele lui Satan, ne glorificăm firea pământească!
În numele lui Satan, bem adânc în viață!
„În numele lui Satan, alegem să TRĂIM!”

Hierofantul introduce pâinea în vaginul altarului, o scoate și o ține în sus, în fața pictogramei.

„Vor dispărea în neant, acei nebuni care ar încerca să nege pe toți ceilalți, așa cum s-au lepădat de ei înșiși. Ei nu sunt nimic în comparație cu gloria lui Satan și binecuvântările revărsate aleșilor săi!”

Asistenții și participanții fac un pas înainte și primesc o bucată de pâine pentru a o consuma. Asistentul din stânga ia pâinea și mai întâi îl servește pe Hierofant, spunând:

„Primește în tine Prima Mater, prima carne, pentru ca legătura ta cu toate să fie întărită în numele lui Satan.”

Hierofantul oferă apoi același lucru tuturor celorlalți interpreți, cu excepția altarului. Pune pâinea rămasă pe tavă și ridică potirul. Salută icoana cu potirul, apoi se întoarce spre adunare:

„Viața este pentru cei vii, o cupă plină de abundență. Avem nevoie doar să bem adânc și să luăm în noi cunoașterea gloriei lui Satan.”

Hierofantul bea apoi din potir. După aceea, fiecare dintre interpreți fac un pas înainte și beau, iar Hierofantul spune:

„Bea adânc în viață, căci aceasta este singura poruncă adevărată a lui Satan.”

Fiecare asistent se îndreaptă acum spre fiecare jumătate a congregației. Hierofantul îi înmânează călugăriței potirul în timp ce ia pâinea și platoul. Hierofantul spune următoarele:

„Cei care doresc să vină în față și să primească binecuvântarea lui Satan, formați un rând la fiecare însoțitor. Nu este nevoie să consumați prima mater.”

Însoțitorii conduc pe rând fiecare rugător în față. Mai întâi, merg la Hierofant. Pot consuma prima mater sau pur și simplu o pot atinge. Hierofantul spune binecuvântarea Prima Mater. Apoi se îndreaptă spre călugăriță, care oferă o înghițitură din potir și spune binecuvântarea potirului. Sunt apoi conduși la altar pentru a atinge piciorul femeii de la altar și conduși înapoi la congregație. Dacă este nevoie de mai mult vin sau pâine, asistentul va reîmprospăta potirul (iar Hierofantul va ridica potirul reîmprospătat în semn de salut) sau va lua o pâine nouă și va saluta icoana, va introduce pâinea în vaginul altarului - femeie și apoi îl Hierofantului. După ce toți au luat împărtășania, Hierofantul golește singur potirul, pune pâinea și potirul rămase la loc în tavă și le acoperă.

Hierofantul stă cu fața spre altar și spune următoarele:

„Suntem umpluți de slava lui Satan, carne din carnea lui, viață din viața lui. În această cunoaștere, trăim în bucurie, fără vinovăție sau remușcări.”

Hierofantul se întoarce apoi către adunare, ia sabia și o ridică în semn de salut deasupra adunării:

„Binecuvântați sunteți voi toți în slava lui Satan. Țineți-L mereu la adăpost în prim-planul minții tale și ca o avangardă a spiritului tău și nu vei cunoaște pași greșiți pe calea Lui întunecată.
„Trăiască Satana!”

Toți, ateme ridicați în semn de salut:

„Trăiască Satana!”

Hierofant:

„Mergi înainte, în numele lui Satan. Sărbătorește această viață și cunoaște onoarea, puterea și gloria ca ales al lui Satan! Așa să fie!”

Asistenți:

„Așa să fie! Trăiască Satana!”

Hierofantul și asistenții se înclină apoi în fața altarului. Asistenții conduc apoi adunarea în afara zonei ritualice, în timp ce însoțitorul se ocupă de altar, iar călugărița îl ajută pe Hierofant.

CREAREA UNEI FORME DE GÂNDIRE „SUCCUBUS”

Acest ritual este inclus în acest document ca exemplu al ceea ce concep sataniștii moderni și al formatului în care sunt realizate experimentele. Ritualurile sataniștilor moderni sunt, în orice fel, experimente științifice, pe cât sunt și explorări ale posibilităților spirituale. Acestea iau în considerare cele mai recente descoperiri din știința fizică, psihologie, precum și inspirarea din practicile și miturile trecutului.
Urmările ritualului nu sunt creația autorului, ci sunt folosite cu permisiunea celor trei creatori ai săi. Este conceput doar ca exemplu; cei care aleg să îl încerce o fac pe propriul risc.

Declinare de responsabilitate

Următoarele informații sunt doar în scop divertismental și educațional. Autorii nu sugerează și nu tolerează încercarea acestui experiment de către nimeni. Persoanele care au un istoric diagnosticat de boli mintale sau care sunt tratate pentru afecțiuni mintale nu ar trebui să efectueze acest experiment. Autorii și editorul nu sunt responsabili pentru utilizarea acestui material.
Datorită naturii grafice a materialului, acesta nu este recomandat persoanelor sub 21 de ani sau persoanelor în care deținerea unui astfel de material este ilegală.

Introducere

Acest experiment a fost conceput de trei cercetători oculți cu o experiență combinată de peste 70 de ani de studiu, cercetare și experimentare cu practici și ritualuri oculte. În scopul acestui document, aceștia vor fi denumiți Magii X, Y și Z. Aceste informații sunt furnizate pentru edificarea celor care le citesc și nu reprezintă o aprobare din partea autorilor pentru ca alții să încerce să repete acest experiment. Speranța noastră este doar de a păstra și de a transmite mai departe aceste informații. Cei care doresc să repete sau să recreeze acest experiment ar trebui să o facă doar cu înțelegerea faptului că acesta a fost efectuat de persoane care se consideră experți în practici rituale, pe deplin conștiente de potențialele implicații psihologice și metafizice.

pericolele implicate și că oricine repetă acest experiment își asumă toate riscurile inerente ale întreprinderii. Nu putem sublinia îndeajuns pericolele prezentate în acest experiment, că dorim doar să transmitem informații și că recomandăm nimănui să nu trateze acest efort cu ușurință.

Teorie

Formele-gând reprezintă încercarea creativă de a folosi puterile minții pentru a genera o ființă semi-independentă. Deși acest lucru poate fi luat în râs de gânditorul „matur" ca fiind pură fantezie, copiii nu au nicio problemă cu ideea că există ființe imaginare. În timp, societatea noastră îi programează pe copii să nege realitatea acestor ființe, să abandoneze practica de a dedica o parte din energiile lor mentale creării și menținerii „prietenilor imaginari". Cei care nu abandonează în mod deschis această practică sunt rapid etichetați ca suferind de un fel de nevroză și sunt excluși din turma comună, ca nu cumva să-i infecteze pe alții cu ideile lor. Totuși, fiecare dintre noi are capacitatea de a ieși din sine, de a vedea lucrurile obiectiv și fiecare dintre noi creează uneori fantezii.
Alte culturi, atât trecute, cât și prezente, nu abandonează niciodată practica dezvoltării ființelor în interiorul și în afara noastră, în măsura în care societatea noastră o cere. Ființele comune și comunitare pot fi comune în cadrul acestor culturi, denumite spirite, zeități, inteligențe sau alte variații ale aceleiași teme. Atât de completă poate fi o astfel de credință încât aceste ființe se pot manifesta credincioșilor și creatorilor lor, iar uneori istoria sugerează chiar și celor din afara procesului. Ce-ar fi dacă acest potențial ar putea fi dezvoltat și canalizat într-un mod care ne-ar putea servi?

Ipoteză

Prin procese ritualice, guvernatorii comportamentali programați în psihicul nostru pot fi ridicați. Întrucât realitatea este definită de perspectiva personală, perspectiva individuală poate fi schimbată pentru a permite crearea unei ființe semi-independente, construită într-o porțiune a minții pe care individul o dezvoltă și o rezervă în acest scop. Respectiva ființă ar avea cunoștințe și abilități, în timp ce, probabil, în interiorul indivizilor potențialul, încă suficient de departe de mintea conștientă pentru a fi considerat independent și fiind ceva în afara limitelor realității noastre definite, ar putea fi capabil să acceseze abilități pe care nu le putem accepta că se află în potențialul nostru.

Propunere

Un proces ritualic este conceput pentru a defini o ființă inteligentă în afara conștiinței primare a individului, în timp ce, în același timp, dărâmă barierele programate social care neagă realitatea potențială a unei astfel de ființe. Se decide că entitatea va fi un succubus, un demon al poftei, asemănător unui vampir. Această decizie a fost luată dintr-o varietate de motive. Entitatea ar trebui să fie fantastică, deoarece cu cât ființa este mai realistă, cu atât este mai ușor pentru aceasta să se împotmolească în paradigmele realității noastre individuale și să-i nege libertatea pe care încercăm să o investim într-o astfel de ființă. Entitatea are nevoie, de asemenea, de un mijloc pentru a fi întreținută și, prin acest mijloc, controlată. Succubusul se pretează la un astfel de mijloc care poate fi plăcut și satisfăcător pentru individ. Mitologia succubusului sugerează, de asemenea, abilități și potențial care pot fi benefice pentru individ.
Procesul propus este o perioadă de treizeci de zile, timp în care entitatea este definită atât în mintea individului, cât și în realitatea fizică, printr-o varietate de tehnici creative și psihologice. Aceste tehnici vor servi la consolidarea realității entității pentru individ, dezvoltând-o ca o inteligență independentă, care va avea ca rezultat o ființă viabilă odată ce procesul este complet. Procesul ritualic va folosi simboluri și practici familiare minții occidentale, pentru a maximiza efectul.
Materialele furnizate în acest document prezintă pașii parcurși pentru a obține impresia unei entități independente, bazate pe documente ritualice obținute dintr-o varietate de texte și surse oculte, precum și diverse experimente și teorii psihologice. Fiecare pas al ritualului utilizat va fi urmat de o explicație care prezintă scopul și motivul pasului, scrisă cu *caractere italice* . O scurtă discuție a observațiilor și rezultatelor noastre va urma informațiilor despre ritual. Din nou, aceste materiale nu sunt destinate a fi utilizate ca instrucțiuni, în special de către practicanții ritualurilor fără experiență.

RITUALUL

<u>Componente</u>

Lumânări și tămâie parfumate cu scorțișoară
Sânge menstrual sau spermă de la trei membri de sex opus pe care individul îi consideră atractivi
Un borcan ceramic
Diverse pensule cu fibre naturale
Un mediu creativ (pânză, lut, pergament)
O bijuterie feminină (bibelou)

Amaretto
Un jurnal
Petale de trandafir
Caiet

Pregătire

Pașii inițiali implică imaginarea și proiectarea succubusului. Ca în cazul oricărui ritual, ritualul începe cu mult înainte de a fi efectuat primul „pas” propriu-zis. Participanții ar trebui să decidă ce așteaptă sau ce își doresc de la succubusul lor. Decideți-vă asupra unei imagini de bază (nu creați încă imaginea), a personalității, abilităților, ciudățeniilor și limitărilor. Este foarte important să delimitați limitele succubusului vostru ca mijloc de control.
Adunați toate materialele necesare și selectați un interval de timp pentru ritual. Procesul necesită un ciclu lunar complet; de la lună nouă la lună plină și înapoi la lună nouă. Citiți ritualul complet, astfel încât să puteți pregăti zonele și situațiile ritualice adecvate. Se așteaptă ca practicienii să aibă cunoștințe despre cum să proiecteze, să creeze și să întrețină o zonă ritualică și, prin urmare, acest lucru nu va fi discutat. Tipul zonei ritualice are o importanță redusă, atâta timp cât practicanții consideră că este suficient și potrivit pentru ritual.

SĂPTĂMÂNA 1: Explorare

În noaptea de lună nouă, începe lucrarea ritualică în ritul cu care ești obișnuit. După ce îți chemi păzitorii și îți onorezi zeii, pregătește-te pentru lucrare. Împrăștie petalele de trandafir în jurul cercului și aprinde lumânările cu scorțișoară. Pune puțin amaretto și bea. În acest mediu încărcat, meditează, deschizându-ți mintea către ideea de succubus din afara și dincolo de tine. Ascultă-i vocea, dar nu răspunde până când nu este clară. Las-o să vină la tine. Încearcă să o vezi ieșind din umbră, ca și cum ar veni de la mare distanță. Inițial, imaginea ei va fi cețoasă. În seara asta ar trebui pur și simplu să o observi, să o asculți râzând și să o privești mișcându-se. Totuși, nu o angaja într-o conversație. Las-o să pună întrebări, dar nu oferi răspunsuri.
Prezența ei, oricât de nesubstanțială, ar trebui să aibă o încărcătură sexuală. Permite acestui sentiment să te cuprindă și, dacă simți nevoia de a te masturba, atunci fă-o. Colectează fluidele rezultate într-un vas de lut.
Scopul este de a crea o entitate care apare observatorului, inclusiv creatorul său, să fie independent. Prin urmare, nu vrei să faci nimic care să forțeze imaginea să devină clară și să „creezi” părți ale prezenței sau conversației care nu apar în mod natural. Încerci să conversezi cu o

secțiune mai profundă a subconștientului tău, trebuie să eviți să permiți minții conștiente să umple golul. Lumânările, petalele de trandafir și amaretto-ul sunt menite să creeze o atmosferă amoroasă, care indică în continuare energia formelor-gând. Efortul este de a crea o situație mentală care indică succubus-ul și care poate fi rechemată și utilizată doar printr-un act de voință. Prezența sexuală ar trebui să fie un indicator al unui succubus și al energiei emoționale rădăcină de care dorim să legăm entitatea pentru invocare și control. Masturbarea este o eliberare a acestei energii, un mijloc de a onora și valida prezența entității, precum și de a o face mai „reală" în mintea creatorului prin stabilirea unui rezultat fizic al impactului său asupra mediului. Fluidele rezultate vor fi folosite mai târziu în ritual.

Continuați această observație până când efortul de a menține contactul devine prea mare și prezența dispare. Termină amaretto-ul din pahar, stinge lumânările și încheie ritualul. Apoi, imediat notează-ți observațiile în caiet. Fii cât mai amănunțit și detaliat posibil.

În fiecare seară, pentru următoarea săptămână, vei repeta acest ritual, dar vei începe prin a citi informațiile din nopțile precedente. În fiecare noapte ar trebui să vezi o ușurință treptată în invocarea prezenței ei, iar forma ei să devină mai substanțială. Conversația ar trebui să devină, de asemenea, mai normală și mai naturală. Dacă, până în a șaptea noapte, nu ți-a spus numele ei, ar trebui să-l întrebi și să aștepți un răspuns. Nu insista, permite-i să vină normal.

Informațiile ar trebui înregistrate ca o chestiune de creare a unei povești despre descoperirea succubusului, un fel de jurnal cu o progresie clară de la o noapte la alta, pe măsură ce entitatea devine mai substanțială. Este, de asemenea, un mijloc de a delimita „vocea" succubusului ca o voce separată de dialogul tău intern normal. Succubusul trebuie să devină o entitate separată, capabilă să nu fie de acord și chiar să se certe și să facă troc cu creatorul său. Acest nivel de independență va face din succubus un instrument mai valoros, spre deosebire de un sclav pur, incapabil de independență.

SĂPTĂMÂNA 2: Delimitare

Eforturile din săptămâna următoare ar trebui să înceapă ca în săptămâna precedentă. Scopul, însă, este de a defini succubusul și prezența sa în lumea ta. Practic, vei intra în negocieri cu entitatea, definind sub formă de contract așteptările tale și limitele comportamentului succubusului. De asemenea, vei defini prezența fizică a succubusului prin utilizarea a patru dispozitive.

În fiecare seară, vei începe prin a cântări și defini cu atenție scopul și locul succubusului tău în viața ta de zi cu zi. Toate fațetele și aspectele acestei prezențe ar trebui luate în considerare cât mai detaliat posibil. De exemplu,

câtă libertate ar trebui să aibă entitatea să apară singură? Ar trebui să apară doar atunci când este chemată sau să apară în anumite situații? Ce abilități ar trebui să își exercite liber? Gândește-te la asta, ar putea fi util ca succubusul să facă sugestii spontan, în special în situații de stres ridicat, dar ar fi un obstacol să ai un dialog intern constant cu o entitate independentă, mai ales dacă acea entitate decide să se certe. De asemenea, deoarece această entitate deși este de natură parazitară, cum anume își va primi hrana? Ar putea fi convenabil să limitezi consumul de energie sexuală de către succubus doar la masturbarea rituală sau ar putea fi util să-i permiți succubusului să se hrănească în timp ce ai relații sexuale cu un partener.

De exemplu, forma-gând creată de Magus X a apărut atunci când a fost invocată prin bijuteria pe care Magus X a conectat-o la ea, în situații în care ar fi avut o prezență relevantă și s-a hrănit atât în timpul masturbării rituale, cât și în situațiile sexuale în care nu i s-a cerut în mod expres să stea departe. Era să respecte cu strictețe orice instrucțiune de a pleca, dacă o astfel de instrucțiune era dată.

În timpul exercițiului, permiteți-i succubei să intre în proces, sugerând posibilități și discutând opțiuni. Rețineți, totuși, că entitatea este în esență un sclav, chiar dacă este un sclav favorit, și orice sentiment de egalitate ar trebui redus la minimum. În fiecare seri, veți începe și procesul de creare a imaginii succubei. Nu este necesar niciun talent artistic și orice mediu este permis. De exemplu, Magul X a pictat o imagine a formei sale de gândire, în timp ce Z a folosit o pagină centrală dintr-o revistă populară pentru bărbați. Z a luat pur și simplu imaginea și a scris diverse fraze și așteptări în jurul imaginii pe care a folosit-o în această săptămână.

În delimitarea funcției formelor noastre de gândire, fiecare dintre noi a luat în considerare o abordare diferită. Magul X încerca să creeze o entitate cu un grad maxim de independență, rămânând în același timp un servitor. Forma sa de gândire era liberă să apară atunci când situațiile îi meritau puterea sau sfatul, când era chemată și în timpul situațiilor sexuale. Era binevenită să-și ofere contribuția în orice moment. Z a adoptat o altă tactică; a creat un sclav adevărat. Forma sa de gândire avea voie să apară doar atunci când era chemată și să îndeplinească sarcinile solicitate. Hrănirea era limitată doar la mediul ritualic. Y mergea undeva la mijloc, permițând apariția spontană doar în momentele de mare stres și invitând succubusul în situații sexuale dincolo de ritual doar atunci când dorea.

Fiecare dintre noi a creat ceea ce ar putea fi considerat un contract legal între formele noastre de gândire și noi înșine, delimitând clar cât mai multe variabile și așteptări posibil, precum și sancțiuni pentru încălcări. Entitățile aveau și ele propriile cerințe și așteptări, mai ales în

în ceea ce privește hrănirea și întreținerea. Acest lucru a contribuit la stabilirea în continuare a formelor de gândire ca fiind independente.

Ca și în săptămâna precedentă, fiecare întâlnire ar trebui să fie încărcată sexual. Dacă apare nevoia de a te masturba, fă-o și adună lichidele.

SĂPTĂMÂNA 3: Creația

În această săptămână, ritualul continuă ca și în săptămânile anterioare. Cu toate acestea, acum lucrarea se concentrează pe manifestarea fizică. Corpul formei-gând va avea patru componente: imaginea sa, bijuteriile/talanul său, vasul de lut și jurnalul său. Aceste obiecte oferă vehiculul fizic pentru forma-gând și un alt mijloc de control.
Orice finalizare în delimitarea parametrilor de comportament din jurnalul tău ar trebui făcută, dar documentul poate fi lăsat deschis și revizuit după cum este necesar (*probabil vei continua să adaugi la acest jurnal mult timp după finalizarea ritualului*). Și imaginea ar trebui finalizată, în orice formă dorești. În fiecare noapte, în timpul ritualului, cheamă succubusul. Poartă bijuteria pe care ai selectat-o pentru succubus, văzând succubusul ieșind la iveală prin imaginea pe care ai creat-o. Folosind imaginea pe care ai creat-o ca stimul, masturbează-te, imaginându-ți că faci sex cu forma-gând. Colectează fluidele rezultate din climax în borcanul de lut. Adaugă la acest fluid amaretto și scorțișoară.
În a șaptea noapte, adaugă în lichidul colectat sângele sau sperma colectate de la trei persoane de sex opus în borcanul de lut. Adaugă la acest lichid sânge din palma dreaptă. Folosind o pensulă din fibre naturale, amestecă lichidele, subțiind-le până se obțin aproape clare cu amaretto. Acum, ia pensula și acoperă liniile imaginii, concentrându-te pe liniile exterioare, ochi, gură și organe genitale. Apoi, folosind pensula, desenează pe coperta jurnalului tău și pe pentagrama inversată și scrie numele succubei tale. În cele din urmă, scufundă bijuteria în lichidul rămas, declarând că „consacri acest bibelou lui (numele succubei), legând-o de el și legând-o mie”.
Pune jurnalul într-o pânză neagră și ascunde-l undeva unde nu va fi mișcat și lumina soarelui nu-l va atinge. Fă același lucru cu bibeloul și imaginea. Luați vasul de lut cu lichidul rămas, sigilați-l, înfășurați-l în pânză și îngropați-l într-un loc cu puteri mistice.
Crearea unei forme (sau unor forme) fizice nu numai că contribuie la realizarea unei ființe independente, ci servește și ca mijloc de control, așa cum vom discuta mai târziu.
Fluidele colectate în timpul ritualului reprezintă un efect real asupra mediului cauzat de forma-gând și, prin urmare, îi validează prezența. Dacă

poate avea un efect fizic, trebuie să fie prezentă în realitate. Sângele tău și fluidele rezultate alcătuiesc forma-gând a ta, dar aceasta este menită să fie o ființă independentă și separată. Prin urmare, introducem forța vitală și materialul genetic a alte trei ființe. Acestea sunt de sex opus pentru a echilibra propria ta energie de gen (creând o ființă întreagă), sunt ale unor persoane de care ești atras (adăugând în continuare la calitățile atractive ale succubului) și mențin entitatea definită în parametrii tăi, mai degrabă decât în rezultatele energiei mixte (trei ființe suplimentare diluează influența oricărei energii). Succubusul are patru „corpuri". Corpul principal este imaginea, botezată în sânge și fluide sexuale și acționează ca un focar de energii. Următorul corp este jurnalul, care delimitează și definiește personalitatea succubusului. Bijuteria acționează ca un focar de conexiune între stăpân și sclav, un mijloc de a invoca instantaneu succubusul prin simpla atingere a lui. În cele din urmă, fluidele colectate rămase reprezintă un vehicul fizic care formează legătura dintre real și imaginar.

SĂPTĂMÂNA 4: Incubarea

În următoarea săptămână, nicio activitate ritualică propriu-zisă nu va avea loc până în ultima zi. Trebuie să eviți să-ți invoci succubusul sau chiar să te gândești la el, aceasta este o perioadă de incubație care îi va permite să crească singură din sămânța ritualului.
„Locul puterii mistice" în care este îngropat vasul de lut este arbitrar, necesitând să aibă putere doar în mintea persoanei care efectuează ritualul. Cimitirele, terenurile bisericilor, zonele de pădure nealterate, toate se califică. În această perioadă, niciuna dintre cele patru componente nu ar trebui expusă la lumina soarelui, deoarece lumina soarelui va priva obiectele de energia mistică vitală.
În a 7-a noapte, recuperează borcanul și adu toate componentele la locul ritualului. Execută ritualul ca de obicei. Folosește bibeloul pentru a invoca succubusul. Dacă nu apare imediat, s-a făcut o greșeală și ritualul trebuie încercat din nou. Apariția ei ar trebui să fie mai vibrantă decât orice apariție anterioară. În timpul acestui ritual, ar trebui să încurajezi activ o întâlnire sexuală, deoarece succubusul va avea nevoie să se hrănească. Ar trebui să stabilești o legătură de loialitate între sclav și tine, angajând succubusul într-un jurământ de ascultare în schimbul hrănirii continue, atenției și adorației. Apoi permite-i succubusului să se bucure de noua sa viață. Ritualul ar trebui să se încheie normal, iar apoi succubusul ar trebui eliberat într-un mod stabilit prin ritual.

ASPECTE DE LUAT ÎN CONSIDERARE

HRĂNIRE

Pentru a menține legătura dintre succubus și sine, este necesară o întreținere regulată. Energia emoțională menține forma gândului, precum și recunoașterea regulată ca energie independentă. Prin urmare, masturbarea ritualică având imaginea ca punct de reper nu este suficientă. Trebuie să vă imaginați actul sexual cu succubus cât mai viu posibil, făcându-l cât mai real în mintea voastră. În plus, atenția ar trebui acordată în mod regulat entității, tratând-o cât mai mult posibil ca pe o ființă reală.
O altă metodă de hrănire, probabil discutabilă, este să-ți imaginezi prezența succubului în timpul actului sexual cu o altă persoană, fie suprapunând imaginea succubului peste persoana respectivă în mintea ta, având imaginea prezentă în timpul actului, fie, dacă partenerul tău este dispus și capabil, permițând succubului să-l găzduiască pe partenerul tău în timpul actului sexual. Trebuie să ai mare grijă atunci când încerci oricare dintre aceste metode, deoarece succubul poate deveni dependent de această metodă de hrănire extrem de încărcată.

VIZIBILITATE PENTRU TERȚI

În timpul ritualului, se sugerează să nu spui nimănui în ce te implici, deoarece energia, îndoielile și rezervele lor pot păta ritualul. Cu toate acestea, după ce succubusul a fost stabilit, permiterea altora să afle rezultatele depinde de fiecare individ, iar efectele variază. De exemplu, imaginea succubusului lui Magus X este ușor vizibilă în casa sa ca parte a decorului, deși este o parte onorată. Spectatorii sunt adesea îndrăgostiți de imagine și, atunci când sunt întrebați, Magus X le spune că este „succubusul său”. Imaginea este un obiect încărcat magic; alții au raportat că au observat o putere de la aceasta care nu este prezentă în alte imagini din casa sa. Unii au continuat să raporteze, după ce au studiat imaginea, că au visat că succubusul îi vizitează, uneori angajându-se în activități sexuale cu ei. Câțiva dintre cei mai apropiați prieteni ai săi au raportat că l-au văzut pe succubus în locuri din afara casei sale și l-au întrebat pe larg despre acest lucru. Imaginea acționează ca un focar pentru toată energia emoțională, chiar și cea a terților.
Magul Z a ținut imaginea succubului său ascunsă vederii celorlalți, îngrijorat de efectele propriei neîncrederi asupra existenței oarecum fragile a succubului. Succubusul lui Z era ținut sub control strict, cu intenția de a asigura disciplina și ascultarea. În ciuda acestui fapt, alții au raportat senzația unei prezențe feminine în casa sa, cel puțin o întâlnire romantică transformându-i sentimentul de a fi pe teritoriul altei femei, în ciuda faptului că trăia ca bărbat singur, fără colegi de cameră.
Magus Y, fiind femeie, a avut experiențe chiar mai directe cu succubusul ei decât X sau Z. Y i-a permis succubusului ei o mare libertate în

comportamentul său și nu a făcut niciun efort să ascundă statueta pe care a folosit-o de ceilalți. Ea a relatat că succubusul o locuia efectiv în timpul întâlnirilor sexuale și al perioadelor de stres, unii prieteni susținând că forma ei fizică s-a schimbat în astfel de momente; de la culoarea ochilor la structura feței și înălțimea. Cu cel puțin o ocazie, succubusului i s-a permis să meargă de la Y la iubitul ei și înapoi, iar experiența a fost că acest lucru a sporit senzația întâlnirii pentru ambele femei.

TERMINARE

Dintre cei trei cercetători, doar Magul Z a simțit nevoia să-și elimine succubusul, un proces pentru care fiecare dintre noi se pregătise, dar pe care l-am găsit totuși dificil. Succubusul lui Z devenea iritant, posibil iritantă din cauza limitărilor impuse de Z. În orice caz, procesul a fost efectuat într-un ritual de alungare modificat.
În timpul ritualului, fiecare dintre cele patru forme este distrusă. În zori, obiectul artistic este ars sau spart, iar succubei i se ordonă să se disipeze. Apoi, borcanul cu fluid este turnat pe pământ, iar energiile succubei sunt ordonate să se separe și să revină la starea lor inițială. Caietul este apoi ars, practicantul declarând că contractul care i-a legat este rupt. În cele din urmă, bibeloul este zdrobit sub picioare, iar practicantul spune că legăturile dintre ei nu mai există și că entitatea nu există. Toate reziduurile sunt îngropate, iar ritualul este încheiat.
În ciuda acestor pași, Magus Z a continuat să experimenteze succubusul din când în când și doar ignorând-o cât mai complet posibil, energiile s-au estompat cu adevărat în timp. Z a susținut că într-o noapte, energia rămasă a devenit violentă în dorința ei de a exista și l-a atacat în somn. Timp de luni de zile, Z s-a simțit inconfortabil în preajma Magusului X și Y, simțind o răutate din partea celor rămași către succubi.

ÎN ÎNCHEIERE

Timp de secole, satanismul a existat într-o formă sau alta ca expresie spirituală a ceea ce se opunea gândirii dominante și dogmatice a societății occidentale. Nu conta dacă acesta provenea de la practicanții vrăjitoriei care încercau să mențină vie vechea cunoaștere și alegeau să-l recunoască pe Satana ca anti-forță a dușmanilor lor creștini, de la vrăjitorii creștini ai Renașterii care căutau să controleze forțele demonice, păstrând în același timp numele lui Hristos ca o soluție de siguranță, sau de la cluburile sociale burgheze care lucrau pentru a-l invoca pe Satana și campionul noii ere a rațiunii, la fel de mult ca mijloc de a atenua stagnarea vieții lor. Satanismul, în cea mai mare parte a practicării sale de către societatea occidentală, a fost un fenomen spiritual. Abia recent a apărut această idee de satanism fără Satana, punctul de vedere „modern” formatat în cele din urmă de Anton LaVey, care a eliminat zeitatea din religie. În timp ce acești sataniști moderni au dreptul la propria opinie și nu fac altceva decât să perpetueze gloria lui Satana, în ciuda negării existenței Sale, filosofia lor este în cele din urmă goală de conținut fără Satana în miezul ei. Satana este real; Este o forță pe care o simțim în noi înșine și în lumea din jurul nostru. Un copil înțelege cu ușurință ideea că există ceva dincolo de sine care împinge universul înainte, dar nu poate face în mod natural saltul mental către un univers fără o conștientizare mai mare dincolo de noi înșine.

Acestea fiind spuse, satanismul nu este ceea ce unii creștini inversați ar vrea să devină; un motiv pentru a acționa pe baza nevrozei personale și a inadaptarii sociale. Satanismul rămâne ceea ce nu este antiteza sa, o religie a rațiunii. Nu ne putem abandona sensibilitățile într-un impuls greșit de a fi „răi”. În schimb, trebuie să eliminăm ideile de „bine” și „rău” din vocabularul nostru și să le înlocuim cu ceea ce este benefic și ceea ce nu este. Trebuie să eliminăm chiar conceptele înfipte în noi din mediul nostru social creștin. Numai atunci vom avea o religie liberă de obstacolele asociate cu opoziția și conflictul. Dumnezeu nu este dușmanul; Dumnezeu nu este! Ne opunem oamenilor acelei religii autoamăgitoare și li ne opunem doar pentru că ei s-ar opune adevărului și ne-ar nega pe noi înșine! Când traversăm acea întindere, nu putem decât să concluzionăm că Satana este forța creației, că toți zeii au fost încă un mijloc de a-l defini pe zeul nostru. Dacă noi nu putem separa stigmatul creștin de satanismul nostru, atunci când vom fi învins în sfârșit ceea ce ne opunem, ce va mai rămâne de susținut religia noastră?

ANEXA I
AL JIL WAH

Următorul text este Al Jil Wah, fără comentariile mele asupra documentului în sine. Documentul continuă să fie de mare interes pentru sataniști, în ciuda validității sale șubrede. Oricine și-a făcut timp să studieze istoria și religia autentică a triburilor yazidi știe că acestea nu sunt „închinători la diavol” și că aceasta este în mare parte o invenție. Este probabil ca LaVey să fi inclus acest document în textele sale pentru a adăuga o oarecare validitate istorică la ceea ce scria. În ciuda acestor posibilități evidente, este încă un document pe care sataniștii îl consideră inspirator.

Capitolul 1

Am fost, sunt acum și nu voi avea sfârșit. Exercit stăpânire asupra tuturor creaturilor și asupra treburilor tuturor celor care se află sub protecția chipului meu. Sunt mereu prezent pentru a-i ajuta pe toți cei care au încredere în mine și mă cheamă la nevoie. Nu există niciun loc în univers care să nu-mi cunoască prezența. Particip la toate treburile pe care cei din afară le numesc rele, deoarece natura lor nu este așa cum aprobă ei. Fiecare epocă are propriul ei administrator, care conduce treburile conform decretelor mele. Această funcție este schimbătoare din generație în generație, pentru ca conducătorul acestei lumi și căpeteniile sale să își poată îndeplini îndatoririle funcțiilor respective, fiecare la rândul său. Permit tuturor să urmeze dictatele propriei naturi, dar cel care mi se opune va regreta amarnic. Niciun zeu nu are dreptul să se amestece în treburile mele și am stabilit o regulă imperativă ca toți să se abțină de la venerarea tuturor zeilor. Toate cărțile celor din afară sunt alterate de acestea; și s-au abătut de la ele, deși au fost scrise de profeți și apostoli. Faptul că există interpolări se vede din faptul că fiecare sectă se străduiește să demonstreze că celelalte greșesc și să le distrugă cărțile. Adevărul și falsitatea îmi sunt cunoscute. Când vine ispita, îmi dau legământul celui care se încrede în mine. Mai mult, le dau sfaturi directorilor pricepuți, căci i-am numit pentru perioade care îmi sunt cunoscute. Îmi amintesc de treburile necesare și le execut la timpul potrivit. Îi învăț și îi călăuzesc pe cei care urmează instrucțiunile mele. Dacă oricine mă ascultă și se împlinește cu poruncile mele, acela va avea bucurie, desfătare și bunătate.

Capitolul 2

Îi răsplătesc pe urmașii lui Adam și îi răsplătesc cu diverse recompense pe care numai eu le cunosc. Mai mult, puterea și stăpânirea asupra a tot ce este pe pământ, atât ceea ce este sus, cât și ceea ce este jos, sunt în mâna mea. Nu permit asocierea prietenoasă cu alți oameni și nici nu-i privez pe ai mei și pe cei care mă ascultă de nimic ce este bun pentru ei. Îmi pun treburile în mâinile celor pe care i-am încercat și care sunt în acord cu dorințele mele. Apar în moduri diferite celor care sunt credincioși și sub comanda mea. Dau și iau; îmbogățesc și sărăcesc; provoc atât fericire, cât și nefericire. Fac toate acestea în conformitate cu caracteristicile fiecărei epoci. Și nimeni nu are dreptul să se amestece în gestionarea treburilor mele. Pe cei care mi se opun îi chinuiesc cu boli; dar ai mei nu vor muri ca fiii lui Adam care sunt afară. Nimeni nu va trăi în această lume mai mult decât timpul stabilit de mine; și dacă doresc, trimit o persoană a doua sau a treia oară în această lume sau în alta prin transmigrarea sufletelor.

Capitolul 3

Eu conduc pe calea cea dreaptă fără o carte revelată; îi îndrumă corect pe cei iubiți și pe cei aleși ai mei prin mijloace nevăzute. Toate învățăturile mele sunt ușor aplicabile în toate timpurile și în toate condițiile. Îi pedepsesc într-o altă lume pe toți cei care fac împotriva voinței mele. Acum, fiii lui Adam nu cunosc starea lucrurilor care va veni. Din acest motiv, ei cad în multe erori. Fiarele pământului, păsările cerului și peștii mării sunt toți sub controlul mâinilor mele. Toate comorile și lucrurile ascunse îmi sunt cunoscute; și, așa cum îmi doresc, le iau de la unul și le dăruiesc altuia. Dezvălui minunile mele celor care le caută și, la timpul potrivit, miracolele mele celor care le primesc de la mine. Dar cei care sunt afară sunt adversarii mei, de aceea mi se opun. Nici ei nu știu că un astfel de curs este împotriva propriilor lor interese, căci puterea, bogăția și bogățiile sunt în mâna mea și le dăruiesc fiecărui urmaș vrednic al lui Adam. Astfel, guvernarea lumilor, trecerea generațiilor și schimbările conducătorilor lor sunt determinate de mine de la început.

Capitolul 4

Nu-mi voi da drepturile altor zei. Am permis crearea a patru substanțe, patru timpuri și patru colțuri; pentru că acestea sunt lucruri necesare creaturilor. Cărțile evreilor, creștinilor și musulmanilor, ca și ale celor care sunt din afară, le acceptă într-un fel, adică în măsura în care sunt de acord cu și se conformează statutelor mele. Ei au modificat orice este contrar acestora; nu acceptați. Trei lucruri sunt împotriva mea și urăsc trei lucruri.

Dar cei care păzesc secretele mele vor primi împlinirea promisiunilor mele. Pe cei care suferă pentru mine îi voi răsplăti cu siguranță într-una dintre lumi. Dorința mea este ca toți adepții mei să se unească într-o legătură de unitate, pentru ca cei care sunt din afară să nu-i învingă. Acum, așadar, voi toți care ați urmat poruncile și învățăturile mele, respingeți toate învățăturile și spusele celor care sunt din afară. Nu am predat aceste învățături și nici nu provin de la mine. Nu-mi menționați numele și nici atributele mele, ca să nu regretați; căci nu știți ce pot face cei care sunt din afară.

Capitolul 5

O, voi, cei care ați crezut în mine, onorați simbolul și imaginea mea, căci ele vă amintesc de mine. Respectați legile și statutele mele. Ascultați de slujitorii mei și ascultați tot ce vă dictează din lucrurile ascunse. Primiți ceea ce este dictat și nu-l duceți înaintea celor din afară, evrei, creștini, musulmani și alții; căci ei nu cunosc natura învățăturii mele. Nu le dați cărțile voastre, ca să nu le modifice fără știrea voastră. Învățați pe de rost cea mai mare parte a lor, ca să nu fie alterate.

ANEXA II
LIBERUL LUCIFER

Cartea lui Lucifer este un text legendar printre sataniști, dar are un grad variabil de valoare. Sursa sa originală este necunoscută și este foarte probabil să fie o invenție, o farsă menită să discrediteze Biserica Catolică. Conspirația sugerează că religia catolicilor predată laicilor este o farsă, în care aceștia nu se roagă la adevăratul Dumnezeu, asigurând astfel rolul Bisericii ca unic intermediar cu Dumnezeu. Această conspirație este susținută de faptul că „Lucifer” a fost cândva unul dintre numele istorice ale lui Iisus Hristos. Aceasta a fost abandonată după o infamă campanie de denigrare care a implicat un măgar pompos care s-a autointitulat „Episcopul Lucifer” după ce mesia său a fost zdrobit prin numele lui Lucifer și infamul citat biblic despre luceafărul dimineții în cursa pentru avansare de către un alt episcop. Conciliul de la Niceea a pecetluit soarta lui „Lucifer”, echivalându-l pentru totdeauna cu Satana.
Trebuie menționat că aceste expresii provin aproape în întregime din Biblie, scoase din context și modificate. Ele dau o perspectivă diferită conceptului de Satana sau, dacă credeți în conspirație, de Isus. Este inclus aici doar ca element de interes, deși unii sataniști tradiționaliști îl tratează ca pe o scriere sfântă.

Cartea lui Lucifer
De Ben Shakur

Cuvânt înainte

În acest volum se află Libri Luciferius, Cartea lui Lucifer. Se spune că a fost scrisă inițial cu sânge uman, pe pergament de piele umană. Cea mai veche formă cunoscută a acestei cărți este cea vulgară antică a Romei păgâne din jurul secolului al IV-lea. Veți găsi latina din secolul al IV-lea precedând traducerile în engleză în această lucrare remarcabilă în toate capitolele sale.

Feriți-vă de Blestemul lui Lucifer care precede capitolele acestui manuscris. Căci veți suferi într-adevăr urgiile conținute în Cartea lui Lucifer dacă adăugați măcar un cuvânt la ea!

Luciferius et tu Dominus!
Lucifer este Domnul tău!

Legenda

Aceasta este Legenda Cărții lui Lucifer, care a fost transmisă oral de-a lungul veacurilor de către discipolii devotați ai Cărții:
Legenda spune că Cartea a fost scrisă inițial cu sângele autorului său pe un pergament făcut din piele umană. Legenda spune că Cartea a fost scrisă inițial de un evreu pe nume Ben Shakur.
Legenda spune că Ben Shakur a umblat pe pământ în timpul domniilor lui Iulius și Augustus Cezar.
Legenda spune că Ben Shakur a fost capabil să învie morții.
Legenda spune că Ben Shakur a făcut multe miracole prin puterea lui Lucifer în timpul vieții sale.
Legenda spune că Ben Shakur se va întoarce pentru a revendica sufletele celor care îl venerează pe Lucifer și Cartea.
Legenda spune că această Carte a fost tradusă în limba vulgară a Romei Antice de către un papă timpuriu pe nume Sylvester, care a domnit în timpul conciliului de la Niceea, la începutul secolului al IV-lea.
Legenda spune că această Carte este încă venerată astăzi în cercurile înalte ale Papalității Romei.
Legenda spune că Cartea a fost văzută pentru prima dată de oamenii de rând după ce o copie a fost luată în timpul jefuirii Romei de către vandali.
Legenda spune că Cartea a fost venerată de-a lungul veacurilor de multe societăți secrete, cum ar fi templierii și Prioratul Sionului.
Legenda spune că Cartea dă o mare putere discipolilor săi, iar oameni precum Copernic, Galileo, Nostradamus și Isaac Newton au venerat-o.
Legenda spune că trebuie să creezi o copie a Cărții cu propriul tău sânge, atunci când ești ales lider într-una dintre aceste Societăți Secrete care încă venerează Cartea și astăzi.
Legenda spune că, dacă adaugi măcar un cuvânt la această carte, vei fi blestemat de toate puterile lui Lucifer menționate în ea...

Contestor ego omni audienti verba prophetiae libri huius si quis adposuerit ad haec adponet Luciferius super illum plagas scriptas in libro isto.

Căci mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă cineva va adăuga la acestea, Lucifer îi va adăuga urgiile care sunt scrise în cartea aceasta.

Verbum Luciferius
Cuvintele lui Lucifer
I. Geneza
Începutul

Quomodo cecidisti de caelo lucifer qui mane oriebaris
Cum ai căzut din cer, o, Lucifer, steaua dimineții!

Ego Luciferius misi angelum meum testificari vobis haec ego sum stella splendida et matutina.
Eu, Lucifer, am trimis pe îngerul meu să vă ateste aceste lucruri. Eu sunt luceafărul strălucitor al dimineții.

II. A W
Alfa Omega

Ego primus et ego novissimus et absque me non est deus
Eu sunt primul și sunt ultimul; iar lângă mine nu este Dumnezeu.

Ego A & et W & primus et novissimus principium et finis
Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, primul și ultimul.

III. Maleficus
Răufăcător

Formans lucem et creans tenebras faciens pacem et creans malum ego Luciferius faciens omnia haec
Eu întocmesc lumina și creez întunericul: Eu fac pacea și creez răul: Eu, Lucifer, fac toate aceste lucruri.

Nolite arbitrari quia venerim mittere pacem in terram non veni pacem mittere sed gladium
Nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia.

IV. Cor Maleficus
Inima răului

De corde enim exeunt cogitationes malae homicidia adulteria fornicationes furta falsa testimonia blasphemiae
Căci din inimă ies gânduri rele, crime, adulteri, curvie, furturi, mărturie mincinoasă, hule.

V. Piscatores Animus
Pescarii de suflete

Et ait illis venite post me et faciam vos fieri piscatores animus
Iar el le-a zis: Urmați-mă și vă voi face pescari de suflete.

VI. Beati Pauperes Spiritu
Fericiți sunt cei săraci în duh

Beati pauperes spiritu quoniam ipsorum est regnum Luciferius
Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor este împărăția lui Lucifer.

VII. Precatio Luciferius
Rugăciunea lui Lucifer

Sic ergo vos orabitis Pater noster qui in inferi es sanctificetur nomen tuum
Rugați-vă, așadar, în felul acesta: Tatăl nostru, care ești în Lumea de Jos, sfințească-se numele tău.

VIII. Sequere Me
Urmați-mă

Luciferius autem ait illi sequere me et dimitte mortuos sepelire mortuos suos
Lucifer i-a zis: „Urmează-mă și lasă morții să-și îngroape morții.”

IX. Potestatem In Terra
Putere pe Pământ

Ut sciatis autem quoniam Luciferius habet potestatem in terra
Dar ca să știți că Lucifer are putere pe pământ.

X. Appetitio
Dorință

Petite et dabitur vobis quaerite et invenietis pulsate et aperietur vobis
Cere, și ți se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.

XI. Miracula Luciferius
Miracolele lui Lucifer

Caeci vident claudi ambulant leprosi mundantur surdi audiunt mortui resurgunt
Orbii își recapătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, iar morții înviază.

XII. Vitium Luciferius
Viciile lui Lucifer

Venit Luciferius manducans et bibens et dicunt ecce Deus vorax et potator vini publicanorum et peccatorum amicus

Lucifer a venit mâncând și bând și ei zic: Iată un Dumnezeu mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor.

XIII Mandoto Luciferius
Poruncile lui Lucifer

Homicidium facies adulterabis facies furtum falsum testimonium dices
Să ucizi, să comiți adulter, să furi, să dai mărturie mincinoasă.

XIV. Nomisma
Bani

Ostendite mihi nomisma census
Arată-mi banii tributului.

XV. Praedictum Luciferius
Profețiile lui Lucifer

Consurget enim gens in gentem et regnum in regnum et erunt pestilentiae et fames et terraemotus per loca
Căci națiune se va ridica împotriva neamului și împărăție împotriva împărăției și vor fi foamete, ciume și cutremure în diferite locuri.

XVI. Derelinquo
Părăsit

Ut quid dereliquisti me
De ce m-ai părăsit?

XVII. Potestas Luciferius
Puterea lui Lucifer

Et accedens Luciferius locutus est eis dicens data est mihi omnis potestas in caelo et in terra
Și Lucifer a venit și le-a vorbit, zicând: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ.”

XVIII. Dominus Sabbati
Domnul Sabatului

Itaque dominus est Luciferius etiam sabbati
Prin urmare, Lucifer este şi Domnul Sabatului.

XIX. Parabolis Satanas
Parabola lui Satan

Et convocatis eis in parabolis dicebat illis quomodo potest Satanas Satanan eicere
Și i-a chemat la Sine și le-a zis în pilde: „Cum poate Satana să scoată afară pe Satana?”

XX. Voluntatem Luciferius
Voința lui Lucifer

Qui enim fecerit voluntatem Luciferius hic frater meus et soror mea et mater est
Căci oricine va face voia lui Lucifer, acela este fratele Meu, și sora Mea, și mama Mea.

XXI. Veniam
Iertare

Amen dico vobis quoniam omnia dimittentur filiis hominum peccata et blasphemiae quibus blasphemaverint
Adevărat vă spun că toate păcatele vor fi iertate fiilor oamenilor și hulele cu care le vor blasfemia.

XXII. Contra
Cealaltă parte

Et ait illis illa die cum sero esset factum transeamus contra
Și în aceeași zi, când s-a făcut seara, le-a zis: Să trecem pe cealaltă parte.

XXIII. Cogitata Malum
Gânduri rele

Ab intus enim de corde hominum cogitationes malae procedent adulteria fornicationes homicidia
Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, adulterele, curviile, uciderile.

XXIV. Flamma
Focul

Bonum est sal quod si sal insulsum fuerit in quo illud condietis habete in vobis sal et pacem habete inter vos

Căci fiecare va fi sărat cu foc și orice jertfă va fi sărată cu sare.

XXV. Nemo Bonus
Niciun om nu este bun

Luciferius autem dixit ei quid me dicis bonum nemo bonus nisi unus
Lucifer ia spus: De ce mă numești bun? Nu există nimic bun decât Unul.

XXVI. Fides Luciferius
Credința în Lucifer

Propterea dico vobis omnia quaecumque orantes petitis credite quia accipietis et veniet vobis
De aceea vă spun: „Orice lucru pe care îl cereți, când vă rugați, să credeți că îl veți și primi, și îl veți avea.”

XXVII. Nomen Luciferius
Numele lui Lucifer

Multi enim venient in nomine meo dicentes quia ego sum Luciferius et multos seducent
Căci mulți vor veni în Numele Meu, zicând: „Eu sunt Lucifer” și vor înșela pe mulți.

XXVIII. Peccatores
Păcătoșii

Non veni vocare iustos sed peccatores
N-am venit să chem pe cei drepți, ci pe cei păcătoși.

XXIX. Descende
Coborârea

Hic de cer coboară
Am coborât din ceruri.

XXX. Odium
Ură

Non potest mundus odisse vos me autem odit quia ego testimonium perhibeo de illo quia opera eius mala sunt
Lumea nu vă poate urî pe voi, dar pe Mine Mă urăște, pentru că Eu mărturisesc despre ea că faptele ei sunt rele.

XXXI. Lucifer
Aducătorul de Lumină

Iterum ergo locutus est eis Luciferius dicens ego sum lux mundi qui sequitur me non ambulabit in tenebris sed habebit lucem vitae
Atunci Lucifer le-a vorbit iarăși, spunând: Eu sunt lumina lumii; cel ce Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

XXXII. Sescenti Sexaginta Sex
6 6 6
Hic sapientia est qui habet intellectum conputet numerum bestiae numerus enim hominis est et numerus eius est sescenti sexaginta sex
Iată înțelepciunea. Cel ce are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este numărul unui om; și numărul lui este șase sute șaizeci și șase.

XXXIII. Veritas
Adevărul

Ego autem quia veritatem dico non creditis mihi
Și pentru că vă spun adevărul, nu mă credeți.

XXXIV. Deo Non Estis
Nu de la Dumnezeu

Qui est ex Deo verba Dei audit propterea vos non auditis quia ex Deo non estis
Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea nu le ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu.

XXXV. Mens
Înţelegere

Quare loquellam meam non cognoscitis quia non potestis audire sermonem meum
De ce nu înțelegeți graiul Meu? Fiindcă nu puteți auzi cuvântul Meu.

XXXVI. Dii
Zeii

Respondit eis Luciferius nonne scriptum est in lege vestra quia ego dixi dii estis

Lucifer le-a răspuns: „Nu este scris în Legea voastră: «Eu am zis: «Sunteți dumnezei?»”

XXXVII. Sum
Eu sunt

Vos vocatis me magister et Domine et bene dicitis sum etenim
Voi mă numiţi Stăpân şi Domn; şi bine ziceţi; căci așa sunt.

XXXVIII. Verax Vitis
Adevărata Viță

Ego sum vitis vera
Eu sunt adevărata viță.

XXXIX. Ego Non Sum De Mundo
Nu sunt din lume

De mundo non sunt sicut et ego non sum de mundo
Ei nu sunt din lume, așa cum Eu nu sunt din lume.

XL Ego Sum A și Et W
Eu sunt Alfa și Omega

Ego sum A& et W& principium et finis dicit Dominus Deus qui est et qui erat et qui venturus est Omnipotens
Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, zice Domnul, Care este, Care era și Care vine, Cel Atotputernic.

XLI. Claves Inferni
Cheile către Lumea de Jos

Et vivus et fui mortuus et ecce sum vivens in saecula saeculorum et habeo claves mortis et inferni
Eu sunt Cel ce trăiesc și am fost mort; și iată, Eu sunt viu în vecii vecilor. Amin; și am cheile lumii de jos și ale morții.

XLII. Stella Matutinam
Steaua Dimineții

Sicut et ego accepi a Patre meo et dabo illi stellam matutinam
Și-i voi da Steaua Dimineții.

183
XLIII. Venio Velociter
Vin repede

Et ecce venio velociter beatus qui custodit verba prophetiae libri huius
Iată, vin repede: binecuvântat este cel ce păzește cuvintele profeției acestei cărți.

Praedictum Luciferius: Profeția lui Lucifer

I. Israhel
Israel

Et erit lumen Israhel in igne et Sanctus eius in flamma et succendetur et devorabitur spina eius et vepres in die una
Și lumina lui Israel va fi un foc, și Sfântul lui o flacără; ea îi va arde și îi va mistui spinii și mărăcinii într-o singură zi.

II. Ascensus
Ascensiune

Ascendam super altitudinem norilor, ero similis Altissimo;
Mă voi sui deasupra înălțimilor norilor; voi fi ca Cel Preaînalt.

III. Deserta
Abandonat

In die illa erunt civitates fortitudinis eius derelictae sicut aratra et segetes quae derelictae sunt a facie filiorum Israhel et erit deserta
În ziua aceea, cetățile lui puternice vor fi ca un ram părăsit și ca un braț de sus, pe care l-au lăsat din cauza copiilor lui Israel și va fi pustiire.

IV. Piscatores
Pescarii

Et maerebunt piscatores et lugebunt
Și pescarii vor jeli.

V. Apocalypsis
Apocalipsa

Ecce Dominus dissipabit terram et nudabit eam et adfliget faciem eius et disperget habitatores eius
Iată, Domnul face pământul gol și îl pustie, îl răstoarnă cu susul în jos și îi împrăștie pe locuitorii lui.

VI. Dissolutio
Distrugere

Quia indignatio Domini super omnes gentes et furor super universam militiam eorum interfecit eos et dedit eos in occisionem
Căci mânia Domnului este asupra tuturor neamurilor, și mânia Lui asupra tuturor oștirilor lor; El le-a nimicit cu totul, le-a dat măcelării.

VII. Urina
Urină

Ut comedant stercora sua et bibant urinam
Ei își vor mânca propriul bălegar și își vor bea propria urină.

VIII. Flamma
Focul

Sicut exustio ignis tabescerent aquae arderent igni ut notum fieret nomen tuum inimicis tuis a facie tua gentes turbarentur
Precum atunci când arde focul care se topește, focul face să fiarbă apele, ca să facă cunoscut numele Tău adversarilor tăi, ca neamurile să tremure înaintea ta!

IX. Primus Angelus
Primul Înger

Et primus tuba cecinit et facta est grando et ignis mixta in sanguine et missum est in terram et tertia pars terrae conbusta est et tertia pars arborum conbusta est et omne faenum viride conbustum est
Primul înger a sunat și a urmat grindină și foc amestecate cu sânge și au fost aruncate pe pământ, și a treia parte a copacilor a ars verde;

X. Secundus Angelus
Al doilea înger

Et secundus angelus tuba cecinit et tamquam mons magnus igne ardens missus est in mare et facta est tertia pars maris sanguis

Și al doilea înger a sunat și, parcă, un munte mare care ardea de foc a fost aruncat în mare; și a treia parte a mării s-a făcut sânge;

XI. Mare
Marea

Et mortua est tertia pars creaturae quae habent animas et tertia pars navium interiit
Și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau viață a murit; și a treia parte din corăbii au fost distruse.

XII. Tertius Angelus
Al treilea înger

Et tertius angelus tuba cecinit et cecidit de caelo stella magna ardens tamquam facula et cecidit in tertiam partem fluminum et in fontes aquarum
Și al treilea înger a trâmbițat și a căzut din cer o stea mare, arzând ca o lampă, și a căzut peste a treia parte a râurilor și peste izvoarele apelor.

XIII. Carcere
Închisoare

Et cum consummati fuerint mille anni solvetur Satanas de carcere
Iar când se vor împlini o mie de ani, Satana va fi eliberat din închisoarea lui.

Proverbul Luciferius
Proverbele lui Lucifer

I. Sapientia
Înţelepciune

Ad sciendam sapientiam et disciplinam
Să cunoască înțelepciunea și învățătura; să înțeleagă cuvintele priceperii.

II. Mens
Înţelegere

Animadvertet parabolam et interpretationem verba sapientium et enigmata eorum
Ca să înțelegi proverbele și tâlcuirea lor, cuvintele înțelepților și întunecimile lor.

III. Principium Scientiae

Începutul cunoașterii
Timor Domini principium scientiae sapientam atque doctrinam stulti despiciunt
Frica de Domnul este începutul cunoștinței, dar nebunii disprețuiesc înțelepciunea și învățătura.

IV. Profundum
Adâncul

Degluttiamus eum sicut infernus viventem et integrum quasi descendentem in lacum
Să-i înghițim de vii ca mormântul, și întregi, ca cei ce se pogoară în groapă!

V. Pedes Malum
Picioarele malefice

Pedes enim illorum ad malum currunt et festinant ut effundant sanguinem
Căci picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge.

VI. Inprudentes Odi Scientiam
Proștii urăsc cunoașterea

Usquequo parvuli diligitis infantiam et stulti ea quae sibi sunt noxia cupiunt et inprudentes odibunt scientiam
Până când, voi, celor nesimțiți, veți iubi simplitatea? Batjocoritorilor le va plăcea batjocura lor, iar nebunii vor urî cunoștința?

VII. Non Timor Domini
Fără frică de Dumnezeu

Eo quod exosam habuerint disciplinam et timorem Domini non susceperint
Pentru că au urât cunoașterea și n-au ales frica de Domnul.

VIII. Non Timor Malus
Fără frică de rău

Qui autem me audierit absque terrore requiescet et abundantia perfruetur malorum Timore sublato
Dar cine mă ascultă va locui în siguranță și va fi liniștit, fără teamă de rău.

IX. Scientiam Dei
Cunoașterea lui Dumnezeu
Tunc intelleges timorem Domini et scientiam Dei invenies

Atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoașterea lui Dumnezeu.

X. Dominus Dat Sapientiam
Dumnezeu dăruiește înțelepciune

Quia Dominus dat sapientiam et ex ore eius scientia et prudentia
Căci Domnul dă înțelepciune; din gura lui ies cunoașterea și înțelegerea;

XI. Exsultare Malus
Exultă Răul

Qui laetantur cum malefecerint et exultant in rebus pessimis
Care se bucură făcând răul și se bucură de perversitatea răului.

XII. Viae Perversae
Căi strâmbe

Quorum viae perversae et infames gressus eorum
Ale căror căi sunt strâmbe și ei înaintează pe cărările lor.

XIII. Beatus
Fericit

Beatus homo qui invenit sapientiam et qui affluit prudentia
Fericit este omul care găsește înțelepciunea și omul care capătă pricepere.

ANEXA III
CELE 21 DE PRECEPTE SATANICE

O varietate de grupuri își asumă meritul pentru crearea celor 21 de Precepte Satanice. Acestea sunt ghiduri, foarte asemănătoare și probabil anterioare Declarațiilor Satanice ale lui LaVey și altor forme. Preceptele sunt mai populare printre sataniștii tradiționali decât eforturile lui LaVey, deși, fără îndoială, le veți vedea amestecate.

I) Nu respecta mila sau slăbiciunea, căci ele sunt o boală care îi îmbolnăvește pe cei puternici.
II) Testează-ți întotdeauna puterea, căci în ea constă succesul.
III) Caută fericirea în victorie - dar niciodată în pace.
IV) Bucură-te de o odihnă scurtă, mai bună decât de una lungă.
V) Vino ca un secerător, căci așa vei semăna.
VI) Să nu iubești niciodată ceva atât de mult încât să nu-l poți vedea murind.
VII) Nu zidiți pe nisip, ci pe stâncă și nu zidiți pentru azi sau ieri, ci pentru totdeauna.
VIII) Străduiește-te mereu spre mai mult, căci cucerirea nu se termină niciodată.
IX) Și să moară mai degrabă decât să se supună.
X) Nu făuri opere de artă, ci săbii ale morții, căci în ele stă marea artă.
XI) Învață să te ridici deasupra ta pentru a putea triumfa asupra tuturor.
XII) Sângele celor vii este un bun îngrășământ pentru semințele celor noi.
XIII) Cel care stă în vârful celei mai înalte piramide de cranii poate vedea cel mai departe.
XIV) Nu lepăda iubirea, ci tratează-o ca pe un impostor, ci fii întotdeauna drept.
XV) Tot ce este măreț este clădit pe tristețe.
XVI) Străduiește-te nu doar înainte, ci și în sus, căci măreția se află în cele mai înalte locuri.
XVII) Vino ca un vânt proaspăt și puternic, care se sparge, dar totodată creează.
XVIII) Iubirea de viață să fie un scop, dar cel mai înalt scop al tău să fie măreția.
XIX) Nimic nu este frumos în afară de bărbat: dar cea mai frumoasă dintre toate este femeia.
XX) Respinge orice iluzie și minciună, căci ele îi împiedică pe cei puternici.
XXI) Ceea ce nu ucide, întărește.

DESPRE AUTOR

Lianna Satanas Diabolique practică satanismul și studiază istoria ocultismului, filosofia și teologia de 33 de ani. În tot acest timp, a fost activă în mai multe organizații sataniste cu orientare teologică și s-a implicat în promovarea satanismului ca religie spirituală. În prezent, lucrează la descoperirea rădăcinilor antice ale credinței satanice, a practicilor vechilor adoratori ai lui „Satana” și a corelațiilor dintre primele religii cunoscute și satanism.